

# Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi

Yıl: 4

Cilt: 3

Sayı: 13

Ocak-Mart 2014

(Miladi)

Safer-Cemazi-I Ahir 1435

(Hicri)

Sulh-Tebliğ-Aman 1393

(Hicri Şemsi)

Yayınlayan:

Ahmadiyya Muslim Jamaat

Verlag der Islam

Adres :

Türk Masası

Ahmadiyya Muslim

Jamaat KdÖR

Genfer Str. 11 60437

Frankfurt, Almanya

Tel:

Fax:

069 50688741 069 50688743

**Sorumlu:**

Raşit Paktürk

**E-mail:**

maneviyat@ahmadiyya.de

**ISSN: 2192-3396**

“Maneviyat” is a Turkish Magazine of Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR Germany

“Maneviyat” ist eine türkische Zeitschrift der Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR Deutschland

## İçindekiler

Editörden

Kuran-ı Kerim

Hadis-i Şerif

Kelamü'l İmam

Fatiha Suresi Tefsiri

Hiz. Amirul Muminin'in Hamburg Konuşması

Cihad Meselesi

Mukaddes Miras

Kaside

Dini Bilgiler İkinci Bölüm: Hiz. Resulüllah sallallahu aleyhi vessellem

“Hiz. İsa İlah Olamaz” İncil ve Tevrat Işığında

Minhacü't Talibin'den

2

3

4

7

9

19

28

45

52

54

57

62

## Content

From the Editor

The Holy Quran

Traditions of the Holy Prophet (saw)

Writings of the Promised Messiah (as)

Excerpts

A commentary on Surah Al-Fatihah

Address of Hiz Amir-ul Muminin ATBA in Hamburg in 2012

Matter of Jihad

A Sacred Inheritance

Qaseedah

Religious Knowledge Part II (The Holy Prophet (saw))

فہرست مضامین

اداریہ

قرآن کریم

حدیث شریف

کلام الامام

تفسیر سورہ فاتحہ

حضرت امیر المؤمنین ایده اللہ تعالیٰ بنصرہ العزیز کا جمعہ برگ میں خطاب

مقدس ورثہ

قصیدہ

دینی معلومات

روایتیں

## Editörden



Bilindiği gibi son zamanlarda yaşanan olaylar dünyayı gitgide üçüncü bir küresel savaşa doğru sürüklemektedir. Hazret Emirü'l Müminin Halifetü'l Mesihî'l Hamis ayyedahullahü teala bi nasrihil aziz

dünyanın birçok yerinde, yaklaşan tehlike konusunda ülke liderlerini uyarmak için konuşmalar yapmaktadır. Dergimizde yer verdiğimiz, 2012 yılında Almanya'nın Hamburg şehrinde yaptığı konuşma da bunlardan birisidir. O şöyle buyurmaktadır:

"Bir vatandaş, ülkesini zulüm ve adaletsizlikten nasıl alıkoyabilir? Bunun cevabı çok basittir. Günümüzde demokrasi, tüm Batı dünyasında hâkimdir. Eğer adalet fikrine sahip bir vatandaş, kendi ülkesinin baskıcı bir şekilde hareket ettiğini görürse, buna karşı çıkmak üzere sesini yükseltip, ülkesini doğru yola getirmek üzere çabalamalıdır. Hatta bir grup insan da bu nedenle ayaklanabilir. Eğer bir vatandaş, ülkesinin başka bir ülkenin egemenliğini ihlal ettiğini görürse, o zaman hükümetinin dikkatini çekerek, endişesini belirtmelidir. Ayağa kalkıp, barışçıl bir şekilde endişeleri ortaya koymak, isyankâr bir eylem yahut da başkaldırı değildir. Aslında bu, kişinin ülkesine olan gerçek sevgisini ifade etmesidir. Adil bir vatandaş, ülkesinin itibarının uluslararası toplum nezdinde lekelenmesine ve hatta gözden düşmesine tahammül gösteremez. Bu nedenle, ülkesine hesap sormak yoluyla o, ona karşı bağlılık ve sevgisini açıkça göstermektedir."

"Dini özgürlüğün istismarı, sadece Müslümanların karşı durmaları gereken bir mesele değildir. Doğrusu, bütün samimi ve makul insanların ayağa kalkarak, bunun aleyhinde konuşması ve hiçbir hükümet veya toplumun kişisel dini haklara müdahale etmemesi gerektiğini açıkça ilan etmesidir. Duam, değişik milliyet ve kültürlerden insanlara vatan olmuş Almanya'nın ve hatta her ülkenin, hoşgörü ile karşılıklı duygu ve düşüncelere saygının en yüksek seviyesini göstermeleri içindir. Bu yolla da onlar, karşılıklı sevgi, şefkat ve barışı sergileyenlerin liderliğini yapabilsinler. Bu durum, karşılıklı hoşgörünün tamamen yitirilmesi sonucu, dünyanın yöneldiği felaketten onu kurtaracak olan kalıcı barış ve emniyetin garantisine de vesile olacaktır. "

Allah-u Teâlâ dünya liderlerine, zamanın Halifesini can kulağıyla dinleyip dünya barışı için sorumluluklarını yerine getirmeyi nasip etsin.

## Kuran-ı Kerim

### Fussilet Suresi 34-37. ayetler

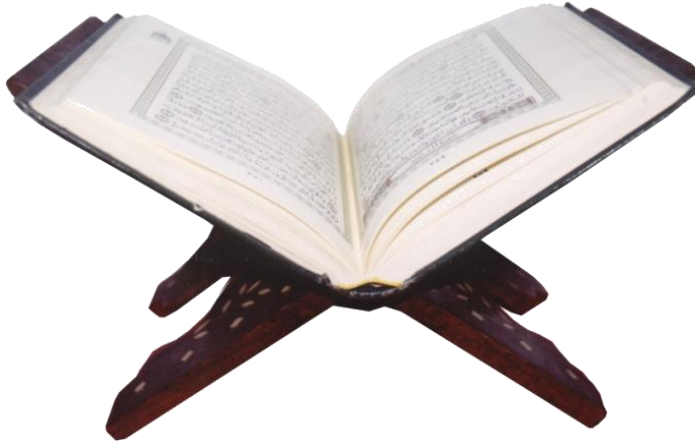
وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٤﴾ وَلَا تَسْتَوِ الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٥﴾ وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٣٦﴾ وَإِنَّمَا يَنزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٧﴾

(İnsanları) Allah'a çağıran, (yerli yerinde) iyi işler yapan ve şüphesiz ben itaat edenlerdenim diyenden daha güzel sözlü kim olabilir?

İyilik ve kötülük bir olamaz. Sen (kötülüğe,) en iyi (amel) ile karşılık ver. Bunun sonucu, seninle kendisi arasında düşmanlık bulunan kimse, (artık) çok samimi bir dostun olur.

Bu, ancak (çok) sebat edenlere nasip edilir. Keza, ancak (Allah Katından iyiliğin) büyük bir payını elde etmiş olanlara nasip olur.

Eğer sana şeytan tarafından, seni kötülüğe teşvik eden bir söz ulaşırsa, Allah'a sığınmayı dile. Şüphesiz O, çok işiten ve çok bilendir.



## Hadis-i Şerif



عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ . شَهَادَةُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ وَ إِقَامُ الصَّلَاةِ وَ إِيْتَاءُ الزَّكَاةِ وَ حَجُّ الْبَيْتِ وَ صَوْمُ رَمَضَانَ (بخاری)

### İslam'ın Şartları

Tercümesi: Abdullah bin Ömer<sup>radiyallahü anh</sup>

şöyle rivayet eder: Peygamber

Efendimiz<sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> buyurdu ki İs-

lam, beş temel üzerine inşa edilmiştir. (1)

Allahtan başka ilah olmadığına ve

Muhammedin O'nun kulu ve resulü olduğuna

şehadet etmek. (2) Namazı ayakta tut-

mak. (3) Zekat vermek. (4) Beytullah'ı hac-

cetmek. (5) Ramazan orucunu tutmak.

(Buhari)

### Açıklama:

Bundan önceki hadiste<sup>1</sup> imanın ne olduğu açıklanmıştır. Bu hadiste ise İslam'ın ne olduğu beyan edilip ikisi arasındaki fark açık-

<sup>1</sup> Sözedilen bundan önceki hadis, Maneviyat Dergimizin 9. Sayısında verilmiştir.

lanmıştır. İman, inanç olup, İslam ise amel demektir. Dinin tekamüle ermesi için bunların her ikisi de gereklidir. Allah <sup>celle celalühü</sup> ve Peygambere iman her iki hadiste de vardır. Bunun sebebine gelince birinci hadiste Allah <sup>celle celalühü</sup> ve peygambere iman sadece kalbin kabul etmesi ve dilin onaylaması içindir. İkinci hadiste ise bunların her ikisi amelin temelini teşkil etsin diye beyan edilmiştir. Kısacası bu hadise göre İslam'ın temelinin ilk şartı Allahın tevhidinde ve Peygamber Efendimizin risaletine iman etmektir. Böylece bir Müslümanın her ameli bu mukaddes inanç üzerine kurulur ki Allah <sup>celle celalühü</sup> birdir ve Muhammed <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> O'nun tarafından şariat getiren son peygamberdir. Bundan sonra dört fiilî ibadetten bahsedilmiştir.

Bu ibadetlerin birincisi "salat" yani namazdır. Arapça'da salatın manası dua, tesbih ve hamdetmektir. Yirmidört saat içinde beş vakit namaz farzdır. Bedensel taharet, yani abdestten sonra, belirlenmiş olan şekilde namaz eda edilir. Sabah namazı fecr-i sadıktan (imsak) sonra ve güneşin doğuşundan öncesine kadar, Öğle namazı, güneşin zevalinde yani öğle vaktinde, İkinci namazı ise güneşin alçaldığı vakitte, akşam namazı güneş battıktan sonra, yatsı namazı da karanlık çökünce eda edilir. Böylelikle gündüzün farklı vakitlerinde ve gecenin her iki kenarında da Allahın zikri, ibadeti ve dualar ile vakit geçirilir. Namazın gayesi, Allah <sup>celle celalühü</sup> ile kişisel bağ kurmak ve O'nun zikrini kalbinde canlı tutmaktır. Namaz vasıtasıyla, büyük ve küçük günahlardan korunulur ve hacetler için münacatta bulunulur. Pey-

gamber Efendimizin <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> bir buyruğuna göre, kamil namaz ise Allah'ı <sup>celle celalühü</sup> görür gibi veya en azından Allah'ın gördüğünü bilerek eda edilen namazdır. Namazın vakitlerinde insanın hayatında geçirdiği farklı zamanlara ince atıflarda bulunulmuştur. Bundan dolayıdır ki gece karanlığı yaklaştığı için gündüzün son dilimindeki namazların arası yakınlaştırılmıştır. Böylelikle insanın yaşı ilerledikçe ahret âlemi için hazırlığın da hızlandırılması gerektiğine işaret edilmiştir. Namaz ibadeti gerçekten maneviyatın canıdır. Bundan dolayı *namaz müminin miracıdır* denmiştir. Peygamber Efendimiz <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> gözümün serinliği namazdadır buyururdu. Bu hadis onun namazla olan kişisel ilişkisi ve namaz içindeki sevincini anlatmaktadır.

İslam'daki ikinci fiili ibadet zekattır. Bunun manası bir şeyi temiz kılmak ve artırmaktır. Zekatın önemli gayesi zenginlerin mal mülkünden fakirlerin hakkını alıp onu temiz kılmaktır. Diğer taraftan fakir ve düşkün kimselere yardım edilerek milletin mertebesi yükseltilir ve fertlerinin durumları yükseltilir. Zekat, fazla mal üzerinden alınır. İslam şariatında buna nisap denilir. Zekat, gümüş, altın, bunlarla yapılan takılar, paralar -ki buna kağıt para da dahildir- üzerinden yıllık yüzde iki buçuk olarak hesaplanır. Altın için ayrı bir nisap bulunmaz, tersine gümüş nisabı baz alınır. Altın ve gümüşün fiyatının yükselmesi veya düşmesine bağlı olarak zekat miktarı da yükselir veya düşer. Ticaret malı üzerinden de yıllık yüzde iki buçuk zekat alınır. Tarım arazisi ve bağlardan elde edilen hasat üzerinden, doğal yağmur ile

elde edilen hasatlardan onda bir, sunî sulama ile elde edilen hasattan ise yirmide bir zekat alınır. Koyun, keçi söz konusu olunca fazla ayrıntılara girmeden kırk keçiden yüz yirmi keçiye kadar bir keçi, inek ve mandalar söz konusu olduğunda otuz hayvana karşılık bir dana, her beş deveye mukabil bir keçi, yirmi beş deveye mukabil bir genç deve alınır. Madenler ve defineler üzerinden yüzde yirmi zekat alınır. Zekat ile elde edilen bütün gelir, fakirler ve düşkünlere ilaveten, borç altında olanlara, yolculara, kölelere ve müellefetü'l kulûp (kalpleri ısındırılmak istenenlere) harcanır. Ayrıca din işleriyle meşgul olanlar ve zekat sisteminde görevli olanlara harcanır. Aynen bunun gibi zekat, milli sermayeyi düzene sokmanın da bir yoludur.

Üçüncü fiili ibadet *hac*dir. Haccın manası mukaddes bir makamdan yola çıkmaktır. İslamî terim olarak manası, Mekke-yi Mükerreme'ye gidip Kabe, Safa ve Merve'yi tavaf etmek, daha sonra Mekke'den yaklaşık on beş kilometre uzaklıkta olan Arafat'ın tarihi meydanında vakfe yapıp dua etmek, dönerken de Müzdelife'de durup dua etmek, en son olarak Mekke'den yaklaşık beş kilometre uzaklıktaki Mina'da kurban kesmektir. Hac ibadeti Zilhicce'nin sekizi, dokuzu ve onunda yapılır. Hac sadece, Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'in fedakarlığını ve daha sonra Hz. Resulullah'ın <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup>

başlangıçtaki fedakarlığının mukaddes hatıralarını taşıyan, en mukaddes makamın ziyaret edilmesi demek değildir. Tersine Hac, farklı ülkeler ve milletlere ait Müslümanların birbiriyle görüşmesi, tanışması ve milli meselelerde birbirleriyle fikir alış verişinde bulunmasına eş benzeri olmayan bir imkan sunmaktadır. Farz olan hac, sadece ömürde bir defadır. Diğer hadislerden anlaşıldığına göre, sağlığın yerinde olması, gerekli masrafların karşılanması ve yolculuğun emniyetli olması, haccın şartlarındandır.

Dördüncü fiilî ibadet ramazan orucudur. Hasta ve yolcu olmamak şartıyla buluğa ermiş her Müslüman'a ramazan orucu farzdır. Hasta veya yolcu olanlar tutamadıkları ramazan orucunu diğer günlerde tamamlayacaklardır. Oruca Arapçada *savm* denir. Bunun anlamı nefsini frenlemek demektir. Bu ibadet ramazan ayında yerine getirilir, ramazan ise kameri takvime göre her sene farklı mevsimlerde gelir. İmsaktan önce sahur yapılır ve güneşin batışına kadar yemek, içmek ve cinsî münasebetten uzak durulur. Böylelikle ramazanda Müslümanlar tarafından, hal dili ile kendilerinin ve nesillerinin kurban edilişinin örneği sunulur. Oruç bir yandan nefsi tertemiz kılıp insanı zorluklara alıştıtırırken diğer taraftan fakirlerin yoksulluklarını hissetmeyi sağlar. Müminlerde fedakarlık ruhunu güçlendirir. Oruç gerçekten çok bereketli ibadettir.



## Kelamü'l İmam

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani <sup>aleyhisselam</sup>



Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani <sup>aleyhisselam</sup>

Onların (abdalların) alametlerinden bir tanesi, maddi sebepler ortada yokken, ikballeri hakkında kendilerine gaipten haberlerin verilmesidir. Umutsuzluk anında, insanlar onlardan uzak durduklarında ve hakir dünyevi vesilelerin yokluğunda, Allah <sup>celle celalühü</sup> tarafından onlara destek müjdesi verilir. Hatta ahmaklar, bu müjdele-ri duyunca dalga geçerler. Bu akılsızlar, onların deli olduklarını, beyhude konuştuklarını veya nefsanî istekler uğruna iftira ettiklerini zanned-derler. Onlar, abdalları yok edip, izlerini silmek gayesiyle, onları toz gibi uçurmak için ellerin-den geleni ardlarına koymazlar. İşte böyle bir zamanda, gökten Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> emri nazil olur. Ve onlar, Yüce Rabbin inayetinin kucağına alınırlar. Kibirli ve kendini beğenmiş düşmanın ördüğü ağlar paramparça edilir ve mesele kara-ra bağlanarak fitnelerin akan seli kurutulur. Netice olarak onlar, muratlarına ererler ve ken-dilerine üstünlük, saygınlık ve yücelik nasip olur.

Allah <sup>celle celalühü</sup> yolunda, güçlü, sağlıklı ve hızlı ilerleyen deve gibi koşmaları, ama dünyevi işle-re rağbet etmeyip, onları sadece tiksinererek yapmaları, abdalların alametlerindendir. Allah <sup>celle celalühü</sup>, onların vasıtasıyla, hem insanların güzel ahlaklarını, hem de gizli hastalıklarını ortaya çıkarır. Onlar, toprağın özelliklerini orta-ya çıkaran yağmura benzer.

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتَهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي  
خَبَثٌ لَا يَخْرِجُ إِلَّا نَكِذَا<sup>1</sup>

Allah <sup>celle celalühü</sup> mümin ve fasıkların örneğini bu şekilde anlatmıştır.

<sup>1</sup> (Toprağı ) iyi olan bir ülkenin bitkisi, Rabbinin emriyle iyi çıkar. Ama kötü olanın bitkisi kötü çıkar. Araf suresi, ayet 59 (Çev.)

Sen abdalları, vakurlu bir mert, zeki bir komu-tan, kervanın başını çeken bir tüccar gibi bula-caksın. Onlar, çağdaşlarının liderleridir. Onlar, hayatlarını gözyaşları içinde yaşarlar. Gecelerini Rableri için kıyam ve secdelerle geçirirler. Onlar nefsanî istek kurdundan korunup, ölüm gelin-ceye dek Rablerine ibadetle meşgul olurlar. Rezil kimseler, onlara küfür ederler ve köpekler gibi saldırırlar. Onları, üzerine sis çökmüş top-rak haline getirirler, ama buna rağmen sen ab-dalları sabır edenler olarak göreceksin.

Onların alametlerinden bir tanesi, karanlığın çöktüğü bir dönemde gönderilmeleridir. Onlar, meyvelerin azaldığı ve ağaçların kuru oduna benzediği bir zamanda gelirler. Öyle bir za-mandır ki, insanların üzerinde derin bir uyku hâkim olur. İmanları ise, dalsız bir ağaç haline gelir. Gönderildikleri devirde, çocuklar eksik ve atılması gereken gıdalarla beslenir ve aç olanla-ra da sahip çıkılmaz. Onlar, dalalet insanoğlunu oyaladığında ve nefsanî mandalar, salih amelle-rin yeşilliğini çiğnediklerinde gelirler. Onlar, rezil kimseler gibi kötü ahlaklı değillerdir. Tersine öfkelerini yenerler ve onlara eziyet eden cahilleri affederler. Öylesine cesurdurlar ki, sa-vaş meydanında tek başlarına kalsalar dahi, haddini aşan zulüm karşısında ise boyunlarını eğmezler. Rablerinden korkarlar ve takva üye-rinde sebat gösterirler. Şeytanî bir düşünce onlara yaklaşıncı da istiğfar ederler. Bunun neticesinde, kabadayılar gibi abdallara saldıran arzular, yenilgiye uğratılırlar. Onların üzerine sükûnet iner ve lanetlenmiş şeytan ise kaçıp gider.

Bukalemuna benzeyen, yalancı ve çıplak münafiği iyi tanımaları, abdalların alametidir. Onlar, her meselede basiretlidirler. Aslan gibi cesur olmalarına rağmen, vahşi değildirler. Gönülleri zengin olduğu halde, tevazuyu seçerler. Allah <sup>celle celalühü</sup> yolunda hızlı koşarlar ve dürtülmeye

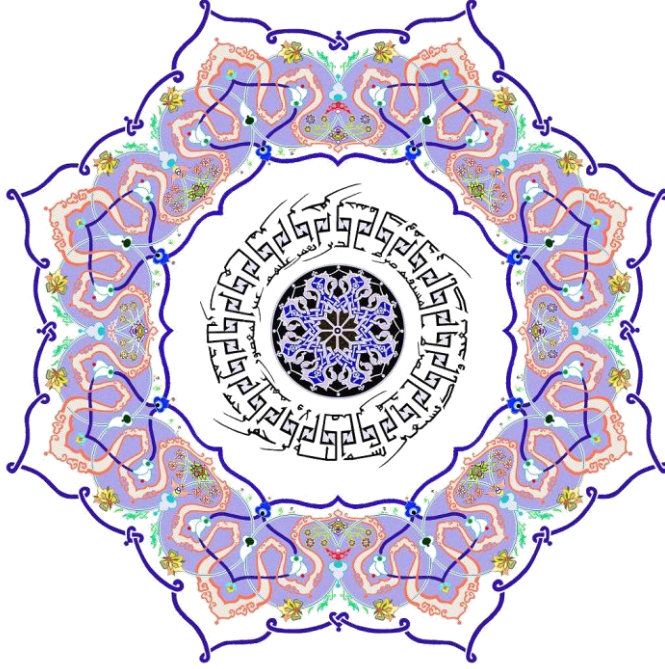


muhtaç değildirler. Gözyaşları durmaz, rahata meyil etmezler ve böbürlenerek de yürümezler.

Siretü'l Abdal, Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani <sup>aleyhisselam</sup>, Aralık 1903  
Çev.: Raşit Paktürk

## Fatiha Suresi Tefsiri

Hz. Muslih Mev'ud <sup>radiyallahü anh</sup>



### 5. Bölüm

# Din gününün sahibidir.

"مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ" Sözcüklerin anlamı

يَوْم

Yevm: Vakit veya zaman manalarına gelir. Kuran-ı Kerim'de şöyle denmiştir:

Arapça'da birbirine benzeyen üç kelime vardır:

مَالِك

Malik: Bir şeyin caiz sahibi olup ona hükmeden demektir.

وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ

مَلَك

Melek: Yani melek.

مَلِك

Melik: Yani Padişah.

Yani: Bazen Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> bir yevmi (günü) insanın hesabına göre bin seneye eşittir.<sup>1</sup> Bir şair şöyle der:

يوماه يوم ندى ويوم طعان

yani, benim övdüğüm kimsenin üzerine sadece iki yevm (zaman, dönem, devir) gelir; O cömertlikle veya düşmanlarını öldürmekle meşguldür. Araplar şöyle derler:

يوماه يوم نعم ويوم بُؤسٍ اى الدهر

yani, yevm (zaman, dönem, devir) insan için nimetler veya zorluklar getirir (Lisanü'l Arap.) Aynen bunun gibi Sibeveyhî Arapların şöyle dediğini söyler:

أَنَا الْيَوْمَ أَفْعَلُ كَذَا لَا يُرِيدُونَ يَوْمًا بِعَيْنِهِ وَ  
لَكِنَّهُمْ يُرِيدُونَ الْوَقْتَ الْحَاضِرَ لِسَانَ  
(العرب)

Yani, ben bugün şunu yapacağım denildiğinde yevm'den kastedilen 24 saat değildir tersine o anki zaman ve vakittir (Lisanü'l Arap). Aynen bunun gibi Kuran-ı Kerim:

الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ

Yani: Bugün dininizi tamamen erdirdim<sup>2</sup> dediğinde yevm'den kastedilen bildiğimiz gün değil, zaman ve devirdir (Lisanü'l Arap). Ayrıca yevm kelimesi hakkında şöyle yazılıdır:

وَقَدْ يُرَادُ بِالْيَوْمِ الْوَقْتُ مُطْلَقًا وَمِنْهُ الْحَدِيثُ  
تِلْكَ أَيَّامُ الْهَرَجِ أَيْ وَقْتُهُ (لسان العرب)

Yani, bazen yevm kelimesinden kastedilen mutlak vakittir. Mesela Hadiste "Bugün fitne ve

fesat günüdür" denmiştir; bundan kastedilen fitne fesat zamanı ve devridir (Lisanü'l Arap.)

الدِّينِ

Ed-din: Din kelimesinin manaları şunlardır: Ceza, mükafat, itaat, hesap, tasarruf, hükümet, galebe, tedbir, iyilik, isyan, hal ve keyfiyet, karar, alışkanlık, şan yani özel durum. Ayrıca Allah'a <sup>celle celalühü</sup> ibadetin bütün yollarına *din* yani şeriat denilir. (Akreb.)

### Ayetin Tefsiri

Ayetin manası şunlardır: Allah-u Teala ceza ve mükafat vaktinin, şeriat vaktinin, karar vaktinin, din vaktinin, iyilik ve günah vaktinin, hesap vaktinin, itaat vaktinin, galebe vaktinin sahibidir. Ayrıca özel ve önemli durumların sahibi de O'dur.

Genel olarak bu ayet "Allah <sup>celle celalühü</sup> kıyamet gününün sahibidir," diye açıklanır. Ama sözcüklerin lügatteki karşılığından anlaşılan, bu mana lügate dayalı değil tefsir mahiyetindedir. Din kelimesinin manalarından birisi ceza ve mükâfattır. Ceza ve mükâfat kâmil manada kıyamet günü verileceğinden müfessirler bu ayeti açıklarken kıyamet gününün sahibi diye açıklamışlardır. Hâlbuki lügate baktığımızda bu ayetin birçok manası vardır ve onların hepsi Kuran'a uygundur. Bundan dolayı bir tek manayı seçip diğerlerini terk etmek doğru değildir.

Allah-u Teala ceza ve mükafat vaktinin sahibidir. Bu manaya göre Allah <sup>celle celalühü</sup> kıyamet gününün sahibidir, yani o vakit geldiğinde ceza ve mükafat verilirken Allah <sup>celle celalühü</sup> haricinde hiç kimsenin müdahalesi söz konusu değildir. Böylece bu dünya ve ahiret arasındaki fark anlatılmıştır. Dünyamızda iyi veya kötü amelin mükafatı veya cezası insanların eliyle de verilebilir ve bu konuda onlar hatalı davranabilirler. Ama kıyamet gününde ceza ve mükafatı sadece

<sup>1</sup> Hac suresi, ayet 48

<sup>2</sup> Maide suresi, ayet 4

Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> vereceğinden, zulüm ve haksızlık imkansızdır. Masum olan hiç kimseye ceza verilemeyeceği gibi işlenen suçtan daha fazla ceza da söz konusu olamaz, ayrıca suçlu olan da yalan veya sahtekârlıkla ceza almaktan kendini kurtaramaz.

Bu ayet Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> ceza ve mükafat gününde bir padişah gibi değil, malik gibi davranacağını anlatır. Çünkü padişahın yetkileri sınırlı olduğu için bir karar verirken sadece insaf ve adaleti göz önünde bulundurmak zorundadır. Çünkü onun vereceği karar davacı ve davalının haklarıyla ilgilidir. Bundan dolayı padişah onlardan birisini affetme yetkisine sahip değildir. Ama Allah-u Teala yalnız padişah olmayıp aynı zamanda maliktir. Bundan dolayı O, istediği gibi affetme yetkisine sahiptir. Böylelikle insanoğluna umut kapısı açılarak umutsuzluktan kurtarılmıştır. Diğer taraftan bu ayet kulları uyarak Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> rahmetini suiistimal etmemesi gerektiğini söyler. Çünkü O malik olduğundan af edebileceği gibi yarattıklarını pislik içinde görmeye dayanamayıp ceza da verebilir. Böylece umut ve korku dengelenerek insanın gayretli ve himmetli olması hedeflenmiştir. Bunun tersine Hristiyanlığın necat öğretisi, insafın yanlış anlamını ileri sürerek umut kapısını kapatmıştır. Ayrıca kefarete meselesini ortaya atmakla insanoğlunu günaha cesaretlendirmiştir. Yani Hristiyan inancının bu iki kolu iyiliğe değil günaha sevketmektedir. Çünkü haddinden fazla umutsuzluk veya haddinden fazla umut günaha yol açar. Bu öğreti neticesinde İnsanların bir kısmı manen temizlenmekten umudunu keserek iyiliği terk edecektir, diğer kısmı ise kefarete güvenerek günaha cesaretle-necektir.

Bu ayetin başka bir anlamına göre Allah <sup>celle celalühü</sup> şeriat ve din vaktinin sahibidir. Bu mana-

da Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> çok ince bir kanununa işaret edilmiştir. Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> dünyada her gün uyguladığı kanun genel kanundur. Ancak din veya şeriatın temeli atıldığı zaman O'nun malik sıfatı ortaya çıkar. Yani genel kanunu ile ilgili olan padişahlığı zuhur ettiği gibi o devirde Malik sıfatı özellikle tezahür eder. Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> özel kanunlarını harekete geçirir, Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> sıfatlarının inceliklerinden habersiz olanlar görünürde doğa kanunlarının hiçe sayıldığını görürler. O günlerde bir aciz ve çaresiz insan dünyanın karşısına çıkıp Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> elçisi olduğunu ileri sürer. Bütün dünyaya ona muhalefet etmesine rağmen o zahiri imkânsızlıklar içerisinde başarıya ulaşır. Aynen bunun gibi duası ve mucizeler sonucu dünya gördüklerinden şaşkına döner. Aslında Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> manevi bir silsileyi kurmak istediğinde veya bir şeriatın temelini atmak istediğinde O'nun melik (padişah) sıfatı değil malik sıfatı özellikle tezahür eder. O, genel olan kanunu bir tarafa bırakıp sevdiklerine mahsus olan özel kanununu harekete geçirir ve harikulade olaylar zuhur etmeye başlar. Her peygamber zamanında Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> bu sünneti tekrarlanır. Fatiha suresinde Peygamber Efendimiz <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> zamanında da bunun tekrar yaşanacağı anlatılmaktadır. Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> kanununa aykırı zannedilen harikulade olaylar zuhur edip onu destekleyecekti. Bu tür olayların ortaya çıkması şeriatın kurulma zamanı olduğunu ve Hz. Muhammed'in <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> hak peygamberi olduğunu göstermek içindi.

Bu ayetin başka bir manası da Allah <sup>celle celalühü</sup> iyilik vaktinin ve günah vaktinin sahibidir. Bu mana dünya üzerinde iki devrin tekerrür ettiğine işaret etmektedir. Bunlardan birisi iyilik ve günahın dünyada eşit olduğu devirdir. Böyle bir devirde Yüce Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> genel kanunu

işler. Ama dünyaya günah yayıldığı devirde Allah-u Teala'nın malik sıfatı ortaya çıkar ve O, bir peygamber göndererek kurumuş olan tarlalarının yeşermesini sağlar. O peygamberin eliyle iyiliğe sımsıkı sarılan bir cemaat meydana gelir. Bir cemaat olarak onların hepsinin iyilik ve hayır üzerinde olduğu söylenebilir. Bu devirde de Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> özel kanunlarıyla bu cemaati desteklemeye devam eder. Daha sonra bir gün gelip bu cemaat seviyesini düşürüp iyilik ve kötülük onlar arasında eşitlenince Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> özel kanunlarını geri çeker ve tekrar olağan kanunlarını uygulamaya devam eder. Ve daha sonra bir zaman gelip o millet hepten bozulduğunda Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> sünneti gereği malikiyet sıfatı yeniden zuhur eder ve bir peygamber gönderilerek günahın kökü kazınır. Yeniden tertemiz bir cemaat kurulur. Bu dönem boyunca, mâlik olduğundan dolayı özel kudreti ve hakimiyeti zuhur etmeye devam eder. Ta ki o cemaat yeniden iyilik seviyesini düşürür ve yeniden eski devir başlar.

Allah-u Teala itaat vaktinin mâlikidir. Yani Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> yukarda bahsedilen bir kavim veya cemaat için uygulanan özel kanunu bazı fertler için de uygular. Bir kimse hayatını kamil manada itaat ile geçirirse Allah <sup>celle celalühü</sup> onun için de özel kudretini gösterir. Böylelikle onu diğer insanlardan üstün tutar.

Bu ayetin başka bir manası da Allah-u Teala'nın özel durumların vaktinin maliki yani sahibi olmasıdır. Bunda işaret edilen dünyadaki her işin bir zincire benzemesidir. Yani her olayın birçok halkası olup kendi başına bağımsız değildir. Mesela bir insan hastalandığında, hastalığının nedeni o gün işlenen bir hata değildir. Veya sağlığının nedeni bir günde yapılan egzersiz yahut beslenme değildir. İnsanın amellerinin neticesi birisi geçici ve diğeri de nihai ve daimi

olmak üzere iki şekilde olur. Bir insan gözlerini dikkatsizce kullandığında gözleri ağrımaya başlar. Tedavi edilince iyileşir. Tekrar dikkatsiz davranır ve rahatsızlanır. Bir daha tedavi edilir ve iyileşir. Ama birgün gözü tamamen görmez olur ve tedavinin hiçbir faydası olmaz. Çalışkan bir öğrenci derslerine çalışınca öğretmenini sever. Ertesi gün tekrar dersleriyle ilgilendiğinde öğretmenin hoşuna gider. Bu şekildeki netice hemen elde edilen bir neticedir. Ama bununla beraber bu şekildeki çalışma onun beyin yeteneklerini gitgide geliştirir. Kitaptan elde ettiği bilgi haricinde zeka ve ilmin inceliklerini öğrenme becerisine de sahip olmaya başlar ve o bir gün dünyanın dikkatini üzerine toplar. Bu şekildeki nihai sonuçlar yakınları ve arkadaşlarının bile göremediği ve sebebini anlayamadıkları şekilde inceden inceye meydana gelir.

Allah-u Teala bu konuyu anlatmakla son ve daimi başarının Allah <sup>celle celalühü</sup> ile ilişki neticesinde elde edilebileceğine işaret eder. Şüphesiz insan genel kanuna uymak suretiyle saygı ve makam kazanır ama amellerin zinciri mükemmel olduğunda bir nihai netice ortaya çıkar. Asıl önemsenen netice budur. Özellikle ölüm vaktinde iman şeklinde ortaya çıkan ve ahiretteki hayatın dayanağı olan netice çok önemlidir.

Bu ayet, "kıyamet gününün sahibi" olarak çevrilse de bundan Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> bu dünyanın sahibi olmadığı anlaşılmamalıdır. Bundan kastedilen kıyamet gününde zahiri olarak, Allah'tan <sup>celle celalühü</sup> başka hiçbir malikin olmayacağıdır. Allah-u Teala şöyle buyurmaktadır:

وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمُ الدِّينِ ۖ ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا  
يَوْمُ الدِّينِ ۖ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْئًا  
وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ۚ

Yani: Mükâfat ve ceza gününün ne olduğunu, sen ne bilirsin? (Tekrarlıyoruz!) Mükâfat ve ceza gününün ne olduğunu, sen ne bilirsin? O gün, kimse kimseye (faydalı olma imkânına) sahip olmayacak. Her türlü hüküm, (ancak) Allah'ın (elinde olacak.)<sup>1</sup> Kısacası bu ayetten kastedilen Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> bu dünyanın maliki olmadığı değil, bu dünyada zahiri olarak malik gibi görünen padişahlar ve hükümdarların kıyamet gününde olmayacağıdır.

Fatiha suresinde beyan edilen bu dört sıfatın sıralanış şekli Allah'a <sup>celle celalühü</sup> ilerlemenin ince ve paha biçilmez bir püf noktasını beyan etmektedir. Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> makamı en üstündür ve kul ise en düşük makamdadır. Meseleyi bu şekilde ele aldığımızda Allah-u Teala kula teveccüh ettiğinde yukardan aşağıya doğru gelecektir. Ama kul Allah'a <sup>celle celalühü</sup> yöneldiğinde aşağıdan yukarıya doğru gidecektir. Bunu anladıktan sonra Fatiha suresinde beyan edilen sıfatlar incelendiğinde Allahın kula teveccüh etme şekli şöyle anlaşılır: 1) Rabbü'l Âlemîn, 2) Rahman, 3) Rahim, 4) Malik-i Yevmiddin. Yani O, kendini kula ilk olarak Rabbü'l Âlemîn sıfatı ile belli eder. Sevdiği ve beğendiği kulunun doğru olarak yetişmesi için ortam hazırlar. Daha sonra, kulu maneviyatta ilerleyebilsin diye yarattığı imkânları kulun eline verir. Kul bu imkânlardan istifade ettiğinde Allah <sup>celle celalühü</sup> en güzel neticelerini ortaya çıkarır. Mükâfat ve ödüllendirmenin uzun bir zincirinden sonra kulun çabası nihai sonuç verir. Yani O'nun malik sıfatı, kulu için ortaya çıkıp onu dünyaya galip kılar.

Bunun tersine kul Allah'a <sup>celle celalühü</sup> yöneldiğinde ilk önce malik sıfatına mazhar olmak zorundadır. Yani o, merhamet ve rahmeti esas alarak adaletli ve insafli davranır. Onun davranışların-

da af yönü ağır basar. Başka bir deyişle, şer yarmaktan elini çeker. Kul biraz daha ilerlediğinde Rahim sıfatına mazhar olur. Yani onunla ilişkisi olan insanların yaptıklarını şükranla karşılamakla kalmayıp hak ettiklerinden daha fazlasıyla ödüllendirmeye çalışır. Başka bir ifadeyle hayrı yayma onda adet haline gelir ve buna ihsan denilir. Kul bir üst makama ilerlediğinde Rahman sıfatı onda zuhur eder. O zamanda dost düşman herkese iyi davranır ve geniş kalpli bir insan haline gelir. Rahman sıfatına mazhar olduğu için kafir ve mümin herkes için kalbinde sevgi taşır. Bu durumda, kendisine iyi davranana da kötü davranana da hayır ile karşılık verir.

Bu mertebeye <sup>إِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَى</sup> (îtai zil kurbâ) denilir. Yani bir ananın çocuğunun kendisine itaat edip etmediğine bakmaksızın en ufak karşılık beklemeden ona hizmet ettiği gibi, bu mertebeye sahip olan mümin de insanoğluna aynı şekilde iyi davranır. İnsan, bu makamdan ilerleyip Rabbü'l Âlemîn sıfatına mazhar olur. Yani onun bakış açısı genişler. Artık gözü fertlerde değil nizamdadır ve o bütün dünyanın iyiliğinden kendini sorumlu tutarak elinden geldiğince dünyanın ıslahı ile ilgilenir. Ve onun teveccühüyle toplumun durumunda bir değişim meydana gelir. Böylece bu dört sıfat içinde, sülûkun yani Allah'a <sup>celle celalühü</sup> ilerlemenin ince püf noktaları bulunur ki onlar her sâlik için büyük bir rahmettir.

<sup>1</sup> İnfitar Suresi, ayet 18-20



## Yalnız sana ibadet ederiz ve ancak senden yardım dileriz

### İيَاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ Sözcüklerin anlamı

**إِيَّاكَ** İyyake: Genel kurala göre **نَعْبُدُكَ** (nağbüdüke) olması gerekiyordu. Ancak manalara özellik kazandırmak ve vurgu yapmak için bu üslup kullanılıp kâf önce getirilmiştir. Kâf tek başına önce gelemediği için kâf'tan önce mensup zamir iyyâ getirilmiştir. Böylece İyyâke nağbüdü'nün anlamı biz İbadeti sadece Sana mahsus kılarız şeklindedir.

**نَعْبُدُ** Nağbüdü: Biz ibadet ederiz. Bunun geçmiş zaman hali **عَبَدَ** (abede) dir. Bunun manası da şöyledir:

عَبَدَ اللَّهُ طَاعَ لَهُ وَخَضَعَ وَ ذَلَّ وَ خَدَمَهُ  
وَالْتَزَمَ شَرَائِعَ دِينِهِ وَ وَحَدَهُ (اقرب)

Yani O'na itaat etti, O'nun emrine boyun eğdi, O'na hizmet etti ve dinin emirlerini sürekli uygulamaya başladı. Ve O'nun tevhidini ikrar etti (Akreb). Abede kelimesinin bir manası başkasının izlerini taşımak demektir. Nitekim çok işlendiği için üzerinde ayak izleri kalan yola Arapça'da **طَرِيقٌ مُعَبَّدٌ** denir.

Netice olarak sadece, kendi kemallerinde tek olan, ortağı bulunmayan ve itaati insanın gü-

cünde olan Zat'a ibadet edilmesi mümkündür. Çünkü itaati mümkün olmayan kimseye ibadet etmek anlamsız bir ifadedir. Böyle bir itaat ise ancak Allah'a <sup>celle celalühü</sup> edilebilir. Gerçek manada O'ndan başkasına itaat edilemez ve kul ancak Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> zatında yok olabilir. Allah <sup>celle celalühü</sup> haricinde kime itaat edilirse edilsin, itaat sınırlı olacaktır. Çünkü itaat ettiği kimse haricinde diğer varlıklara veya başka kanunlara da boyun eğmek zorunda kalınacaktır.

**نَسْتَعِينُ** (Nestaîn) kelimesi **إِسْتِعَانَةً** (istiane) dendir ve manası yardım talep etmektir. "İyyâke nestaîn" biz yardımı sadece Sen'den dileriz manasındadır. Yani Sen'den başkası yardım talep edilmeye layık değildir.

### Ayetin Tefsiri

Elhamdülillah'tan mâliki yevmiddin'in sonuna kadarki ifadelerden, kul O'nu överken sanki Allah <sup>celle celalühü</sup> ondan uzaktaymış gibi anlaşılır. Ancak iyyakenağbüdü'den itibaren kul, Allah <sup>celle celalühü</sup> karşısında imiş gibi ifadeler kullanıp Allah <sup>celle celalühü</sup> ile muhatap olmaya başlar. Bilgisiz kimseler buna itiraz edip, bu tür üslubun kelamın güzelliğine aykırı olduğunu zannederler. Hâlbuki bu üslup kelam güzelliğinin en iyi örneklerindendir. Allah <sup>celle celalühü</sup> verâü'l vera olduğu için kul onu göremez. O, sıfatlarıyla tanınır. Kul Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> zikri ile meşgul

oldukça gitgide O'na yaklaşıp ve günün birinde gönül gözü Allah'ı <sup>celle celalühü</sup> görür. İşte bu ayetlerde sülûkun, yani Allah'a <sup>celle celalühü</sup> yaklaşmanın püf noktası beyan edilmiştir. Kul, Rabbü'l Âlemîn, Rahman, Rahim, maliki yevmiddin sıfatlarını inceleyip üzerinde düşündükçe gözleri açılır ve kalbi Allah <sup>celle celalühü</sup> sevgisiyle dolduğunda mümin, manen Allah'ı <sup>celle celalühü</sup> görme şerefine nail olduğu için O'nun sevgisi karşısında yenik düşüp kendini tutamayıp aniden "Ey Allah <sup>celle celalühü</sup>! Ben ancak Sana ibadet ederim ve ancak Senden yardım dilerim" demeye başlar. Kısacası zamirleri bu şekilde değiştirmek suretiyle, Kuran-ı Kerim içinde zikrolunan İlâhî sıfatları inceleyip üzerinde düşündüğünde bir gün kulun, Allah <sup>celle celalühü</sup> ile görüşme şerefine nail olup uzak olan Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> kulun karşısına geleceğine işaret edilmektedir.

Şöyle bir hadis vardır:

وعن أبي هريرة عن رسول الله ﷺ أنه قال: قال الله تعالى: قَسَمْتُ الصلاة بيني وبين عبدي نصفين، فنصفها لي ونصفها لعبدي، ولعبدي ما سأل. فإذا قال العبد: الحمد لله رب العالمين، قال الله تعالى: حَمَدْتَنِي عبدي. وإذا قال: مالك يوم الدين، قال: بَحَّدْتَنِي عبدي، وقال مرة: فَوَضَّ إِلَيَّ عبدي، فإذا قال: إياك نعبد وإياك نستعين، قال: هذا بيني وبين عبدي، ولعبدي ما سأل. فإذا قال: اهدنا الصراط المستقيم صراط الذين أنعمت عليهم غير المغضوب عليهم ولا الضالين، قال: هذا لعبدي، ولعبدي ما سأل. (مسلم، كتاب الصلاة، باب وجوب قراءة الفاتحة في كل ركعة).

Ebu Hüreyre'nin <sup>radiyallahü anh</sup> rivayet ettiğine göre Peygamber Efendimiz <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> şöyle buyurdu: Allah <sup>celle celalühü</sup> "Ben Fatiha suresini Kendim ve kulum arasında yarı yarıya böldüm. Yarısı Benim için yarısı onun içindir. Kulum onun vasıtasıyla benden ne dilerse ona veririr," buyurmaktadır. Kul Elhamdülillahi Rabbil âlemîn dediğinde Allah <sup>celle celalühü</sup> kulum bana hamdetti der. O Errahman, Errahim dedi-

ğinde Allah <sup>celle celalühü</sup>, kulum bana sena etti der. O maliki yevmiddin dediğinde kulum Beni temcid etti yani yüceliğimi beyan etti der. Başka bir defasında Peygamber Efendimiz <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> Allah <sup>celle celalühü</sup> şöyle buyurdu dedi: "Kulum kendini bana teslim etmiştir ve kul iyyake nağbüdü ve iyyake nestain dediğinde Allah <sup>celle celalühü</sup> bu ayet Benim ve kulum arasında ortaktır, kulum benden ne dilediyse ona vereceğim, der. Kul ihdinessıratıl müstakim'den ayetin sonuna kadar okuduğunda Allah <sup>celle celalühü</sup> "Bu dua kulum içindir ve kuluma dilediğini vereceğim" der. (Müslim, Kitabü's Salat)

Bu hadisten anlaşılan; 1) Hamd, sena ve temcid birbirinden farklı şeylerdir. 2) Maliki yevmiddin ayeti, kamil tevekküle dalalet eder. Yani insan Yüce Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> nihai sonucu ortaya çıkaran olduğuna inanıp Elhamdülillah deyince, Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> kararının doğru olduğunu ve ona razı olduğunu ikrar eder. İnsan, Allah'a <sup>celle celalühü</sup> bu şekilde tevekkül edince Allah <sup>celle celalühü</sup> ona neden yumuşak davranmayıp affetmesin? 3) Bu sure içinde bazı nimetler elde etmeleri için Müslümanlara dua öğretilmiştir. Müslümanlar bir ümmet olarak bu nimetlere mutlaka nail olacaklardır. Çünkü bu dua hakkında hadiste "kulum Ben'den ne isterse ona mutlaka verilecektir" denmiştir.

Bu ayette "nağbüdü" önce gelip "nestain" daha sonra gelmiştir. Bazı kimseler Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> yardımı olmaksızın ibadet edilemeyeceğine göre önce "nağbüdü" yerine "nestain" yazılması gerekiyordu diye itiraz ederler. Aslında Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> yardımı olmadan ibadet edilemeyeceğinden şüphe yoktur. Ancak bu ayette Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> yardımından değil, kulun yardım talep etmek için yalvarışından bahsedilmektedir. Kulun içinde ibadet düşüncesi doğmadıkça Allah'tan <sup>celle celalühü</sup> yardım dilemesi

sözkonusu olmaz. İbadete meyilli olmayan bir gönül neden Allah'tan <sup>celle celalühü</sup> yardım dilesin. Kısacası Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> lütfu ve yardımı olmaksızın ibadet nasip olmaz. Ancak istianet yani kulun Allah'tan <sup>celle celalühü</sup> yardım talep etmesi, içinde ibadet düşüncesi doğduktan sonra mümkün olabilir. İşte bundan dolayı "nestain"den önce "nağbüdü" getirilmiştir.

Bu itirazın ikinci cevabına gelince, kul niyetlenir ama onu uygulayabilmesi Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> yardımı ile olur. Eğer niyet ve irade de Allah <sup>celle celalühü</sup> tarafından olsaydı, insanın amelleri mecburiyetten olurdu. Bundan dolayı bu ayette, kulun içinde ibadet düşüncesi doğduğunda bunun tam manasıyla gerçekleşmesi için Allah'a <sup>celle celalühü</sup> yalvarması gerektiği öğretilmiştir.

Kul, "Ey Rabbim! Ben Sana ibadet etmeye karar verdim ama sözümün hakkıyla yerine getirilmesi Senin desteğin olmaksızın mümkün değildir. Bundan dolayı Sen'den başkasına ibadet etmeyeyim diye Sen bana yardım et" diye yalvarmalı.

İbadet aslında tezellüldür, yani kulun tam manasıyla Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> karşısında kendini bir hiç saymasıdır. Bundan dolayı kul Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> sıfatlarıyla kendini süslemelidir. İbadetin zahiri hareketleri sadece insanın iç durumunu değiştirmek içindir. Yoksa aslında ibadet, kalbin iç durumu ve ona uymak suretiyle insanda amellerin ortaya çıkmasıdır. Belli zamanların tayin edilmesi, kibleye yönelmek, ellerin bağlanması rükû ve secde, asıl ibadet değildir. İnsan vücudunun zahiri durumu onun kalbini etkiler ve konsantrasyonunu sağlar. Namaz içinde birkaç fiziksel hareket, bundan dolayı bulunmaktadır. Onlar bir kap hükmünde olup, içi irfan sütüyle doldurulur veya onlar içinde ibadet özünü bulunduran kabuğa benzer.

Bu ayet ve daha sonraki ayetlerde kelimeler çoğul haliyle kullanılmıştır. Yani biz ibadet ede-

riz, biz yardım dileriz, bize doğru yolu göster, denmiştir. Bundan İslam'ın sosyal bir din olduğu, yani bir tek ferdin değil herkesin gelişip ilerlemesini istediği anlaşılır. Ayrıca her Müslüman'ın diğer Müslüman'dan sorumlu olduğu ortaya çıkar. O, sadece kendisi ibadet etmekle kalmayıp diğer Müslümanları da ibadet için motive etmeli ve diğer Müslümanlar da onunla birlikte ibadete iştirak edinceye kadar onları motive etmeye devam etmelidir. Keza o, sadece kendisi Allah'a <sup>celle celalühü</sup> tevekkül etmekle yetinmeyip, kardeşlerine de tevekkül öğretmeli ve onlar da tevekkül sahibi oluncaya dek onlara tevekkül telkin etmelidir. Bir Müslüman sadece kendisi için hidayet talep etmeyip, diğerlerine de hidayet talebi için nasihatte bulunmalı. Onların kalbinde hidayet dilemek için güçlü bir istek doğuncaya kadar nasihatinden vazgeçmemelidir. Ta ki onlar da dualarında ben yerine biz kelimesini kullansınlar. İşte İslam'ı birkaç sene içinde geliştiren, bu tebliğ ve terbiyet ruhu idi. Müslümanlar bu gün de ilerleme kaydetmek istiyorsa bu ancak, içlerinde bu duyguları yerleştirmekle mümkün olabilir. Müslüman samimiyetle nağbüdü, nestain ve ihdina deyip bu duanın gönlünden içtenlikle çıkması için çaba sarfetmedikçe ne dinde ne de dünyada yeri olmayacaktır.

Aslında ibadet, Allah'tan <sup>celle celalühü</sup> yardım talep etmek ve hidayet dilemek ancak bir topluluk olarak mümkün olabilir. Çünkü bir tek fert, sınırlı bir zaman ve sınırlı bir daire içinde ibadetin devamını sağlayabilir. Ama evladını ve komşularını da kendine katarsa, ibadet dairesini genişletir ve ibadetin nesilden nesile devam etmesini sağlar. Şüphesiz gerçek kul, efendisine ait olan şeyleri düşmanın eline vermez. Efendisinin hazinelerini talan edilirken gören ve buna karşı mücadele vermeyen kesinlikle gerçek kul değildir.

Bu ayeti kerime cebir ve kader ile ilgili yaygın olan yanlış görüşleri reddetmektedir. İnsanı amellerle ilgili iki yanlış görüş bulunmaktadır. Bazı kimselere göre insanın işlediği amellerin hepsi cebrîdir. Yani insan onları yapmaya mecburdur. Hem dindarlar hem felsefeler arasında bu görüşe sahip olanlar vardır. Avusturyalı Doktor Freud başta olmak üzere psikologların bir grubu da bu görüşü desteklemektedir. Bu görüşe sahip olan dindar kimselere göre Allah <sup>celle celalühü</sup> maliktir. İddia ettiklerine göre bir mühendis bir binayı inşa ederken tuğlanın birisini tuvalet için diğerini ise misafir odası için kullandığı gibi Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> da kullarından kimini iyilik kimini kötülük için seçmiştir. Sonuç olarak kullarının bazılarını mümin bazılarını da günahkâr olarak yaratmıştır. Hristiyanlar günahın miras şeklinde nesilden nesile geçtiğini kabul ederek cebir meselesinin yaygınlaşmasına neden oldular. Eğer onların görüşü doğru ise İnsan miras ile teslim aldığı günahı kefarete olmaksızın kurtulamayacağına göre Mesih'in kefareti iman etmeyen her insan günahkâr olmaya mecburdur. Tenasüh inancı da cebir görüşünü destekler. Çünkü yeniden doğuşu, eski günahlarının sonucu olduğundan kendisine ceza olarak belirlenen sınırlar içinde kalmaya mecbur olacaktır. Felsefelerin görüşü, bazı insanlar istedikleri halde günahı kurtulamıyorlar şeklindeki tecrübelerine dayanıyordu. Ancak Dr. Freud bunu ilmî bir mesele haline getirdi. Ona göre insanın eğitimi onun iradesinden önce yani çocukluğunda başlar. İrade ve seçme yeteneğine ise yetişkinlik çağında sahip olur. Bundan dolayı iradesi tam olarak bağımsızdır denemez. Tersine irade dediğimiz şey, çocukluk çağındaki etkilerin sonucu olarak ortaya çıkan bazı meyillerdir. Freud'a göre insan, iradesi ve düşüncesinde kendini özgür zannetmesine rağmen aslında onlar çocuklukta yetişme tarzının sonucudur. Artık bu yetişme şekli onun

benliğinin bir parçası haline geldiği için, insan onları bir dış etken olarak kabul etmeyip kendine ait bağımsız bir irade zanneder.

Freud'un bu düşünceleri yeni değildir. Bu görüşün izlerine İslam'da da rastlanır. Mesela Peygamber Efendimiz <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> şöyle buyurmuştur:

رسول الله ﷺ: "كل مولود يولد على الفطرة، فأبواه يهودانه أو ينصرانه." (صحيح البخاري، كتاب الجنائز).

Yani, çocuk fıtrat (İslam) üzerinde doğduğu halde anne-babası onu Yahudi veya Hristiyanlaştırırlar (Sahih-i Buhari, Kitab'ul Cenaiz). Bu hadis, anne babanın terbiye ve yetiştirme etkisiyle büyüdüktan sonra çocuğun, onların görüşüne sahip olup körü körüne onların yolunu seçtiğine işaret etmektedir. Aynen bunun gibi Peygamber Efendimiz <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> çocuk doğduğunda kulağına ezan okunsun diye buyurmakla, çocuklukta etkinin genişliğini ve önemini vurgulamaktadır.

Maliki yevmi'd din ve iyyake nağbüdü demekle Kuran-ı Kerim, bu görüşlerin yanlış olan kısmını reddetmektedir. Cebir inancı doğru olsa ceza ve mükafat anlamsız olur. İyyake nağbüdü demekle insan iradesi bir yere kadar sınırlı olsa dahi, onun bağımsız olduğu kabul edilmiştir. Şüphesiz insan iradesi, hidayeti görüp kendisi için yeni bir yol seçecek kadar bağımsız ve özgürdür. Mesela insan kötü etkilere tabi olsa dahi, Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> sıfatlarını incelediğinde içinden iyyake nağbüdü sesi yükselir ve bu gerçeği hiç kimse reddedemez. Freud ve onun görüşünde olanlar dünyada ortamların ve düşüncelerin değiştiğine ve hiçbir zaman aynı durumda kalmadığına nasıl bir açıklama getirecekler. Eğer insan iradesi çocukken alınan terbiye ve eğitimin esiri olup bağımsız olmasaydı ilk insandan bu yana dünyanın hep aynı yolun ve görüşün tutsağı olması gerekirdi. Ama dünya-

nın sık sık değişime uğradığı ve değişime devam ettiği herkesçe bilinen bir gerçektir. Bundan, insanın çocukluktaki etkilerin sonucu olarak sahip olduğu görüşlerin yönünün değişmesinin mümkün olduğu anlaşılmaktadır. Kuran-ı Kerim güçlü delillerle bu konuyu açıklamaktadır. Ancak burada bunun ayrıntılarına girmemiz mümkün değildir. Sadece bu ayetten çıkan sonucu özet olarak yazdık.

Cebir inancının tam tersi olan başka bir görüşe göre, insan kendi iradesinde tam manasıyla bağımsız ve özgürdür. Allah <sup>celle celalühü</sup> onun işlerine karışamazmış! İslam bu görüşü de reddeder. İslam insanın bulunduğu ortamın etkilerinin göz ardı edilmemesini öğretir. Bundan dolayı her türlü etkiden münezze olan bir zatın (Allah'ın <sup>celle celalühü</sup>) insanı gözetmesi gerektiğini anlatır. Kötü etkenler tehlikeli bir hal aldığında O, insanın yardımına yetişip onu kurtarır. İyyake nestain duasını öğretmekle Allah <sup>celle</sup>

### **Vadedilen Mehdi'ye (a.s.),**

**Fatiha suresi Kuran-ı Kerim'in tüm konularının özetidir diye açıklanmıştır.**

**Kuran-ı Kerim'in kalan kısmı, Fatiha suresi için bir metin hükmündedir.**

**Bu sure, bütün usuli meseleleri içermektedir.**

**Vadedilen Mesih (a.s.), bu surenin çok ayrıntılı ve uzun tefsirlerini yayınlamıştır.**

**O, imanı tazeleyen konuları Fatiha suresinden alıp, insanlara dağıtmıştır ve bu ilim vesilesi ile, İslam'ı koruma vazifesini de kolaylaştırmıştır.**

**Eğer insan ayrıntılardan bir şey anlamakta güçlük çekiyorsa, özetine bakarak konuyu anlayabilir ve sadece Fatiha suresini eline alıp, bütün dünya dinlerinin karşısına çıkabilir.**

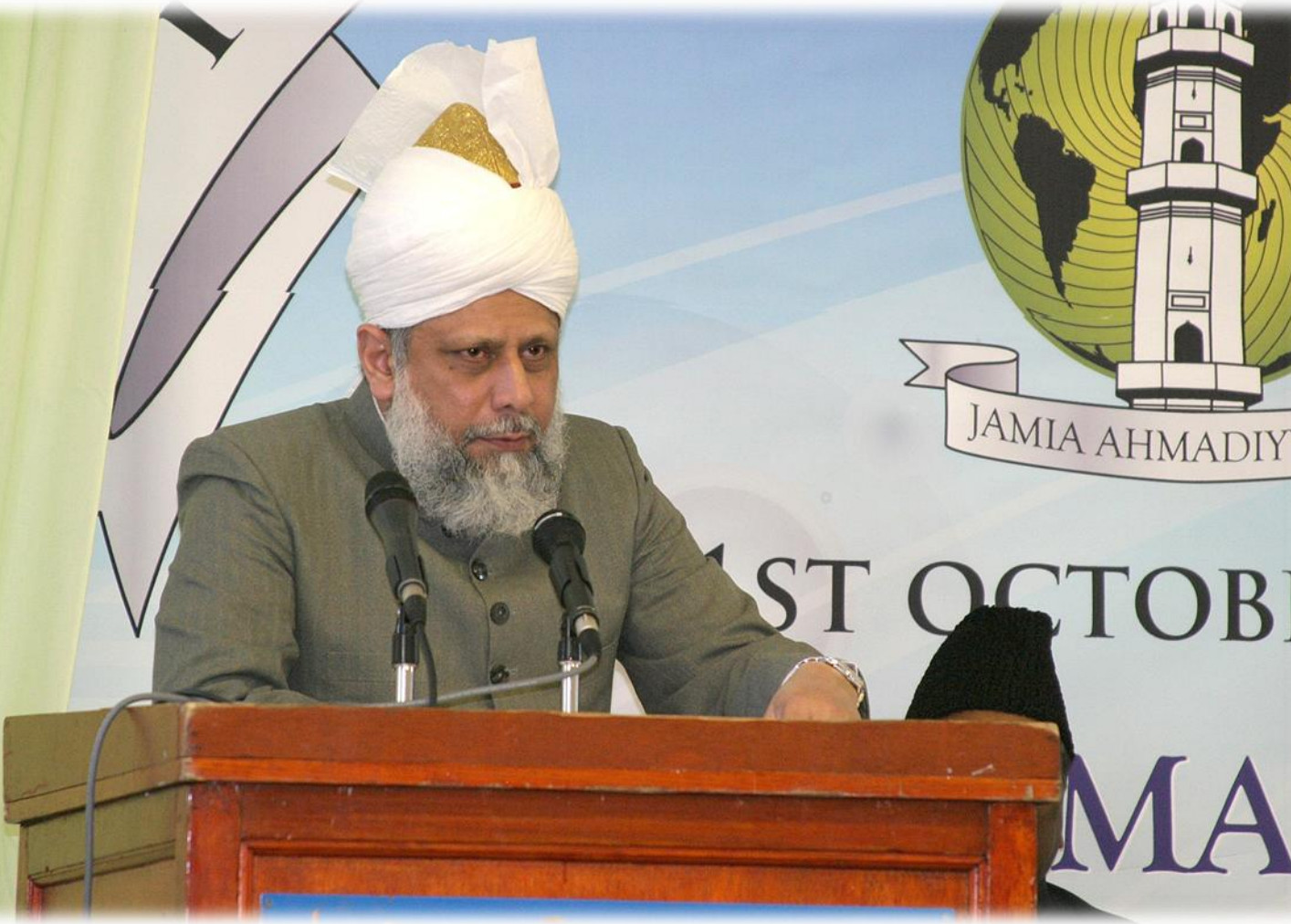
**O, bütün manevi makam ve dereceleri de bu surede bulabilir.**





## Hazret Mirza Masrur Ahmed'in Hamburg Konuşması

Hazret Mirza Masrur Ahmed <sup>ayyedahullahu teala bi nasrihil aziz</sup>, Vadedilen Mesih'in<sup>as</sup> 5. Halifesi,  
Baitur-Rasheed Camii, Hamburg, Almanya, 2012



*Bismillahir-Rahmanim-Rahim* – Sonsuz Kerem ve Rahmet eden Allah'ın adıyla,

Bütün seçkin misafirlerimiz – *esselamu aleyküm ve rahmetullahu ve berekatuhu* – Allah'ın <sup>celle</sup> <sup>celalühü</sup> barış ve rahmeti üzerinize olsun.

Öncelikle davetimizi kabul edip, bu toplantıma katılan tüm misafirlerimize şükranlarımı belirtmek isterim. Birçoğunuz, ya cemaati yakın-

dan tanımaktasınız yahut da Ahmedi Müslümanlar ile eski dostluk bağlarınız bulunmaktadır. Ahmediye Cemaati ile çok yakın zamanda tanıştığınız kalplerinde de, cemaat hakkında daha çok bilgi edinme arzusu geliştiğine eminim. Buraya katılanların tamamı, Ahmedi Müslümanlar ile beraber olma ve onlarla ilişki kurmanın, keza onların camilerine gitmenin,

hiçbir tehlike ve tehdit yaratmayacağına inandığını da ispatlamaktadır.

Doğrusu, günümüz ortamında Müslümanlar ile ilgili yapılan haber ve duyuruların çoğu son

Bunu ifade ederken, aranızdan bir kısmınızın, burada bulunduğunuz halde, bunun sonucunda bir olumsuzluğun olabileceği hakkında belki de halen bir çekingenlik ve endişe taşıyor olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyorum. Belki aşırı



derece olumsuzdur. Aranızdan Müslüman olmayanlar, bir Ahmedi camiini ziyaret etmenin sizi zor durumda bırakabileceği, hatta size önemli ölçüde zarar verebileceği hakkında endişe taşıyabilir. Buna rağmen bu toplantıya katılmanız, sizlerin Ahmedi Müslümanlar karşısında herhangi bir korkunuzun olmadığını ve onlarda sizler için bir tehdit unsuru da bulunmadığını kanıtlamaktadır. Bu, sizlerin Ahmediler'e değer verdiğinizi ve onların, sizin ve halkın çoğunluğu gibi, samimi ve iyi terbiyeli olduklarına da inandığınızı göstermektedir.

eğilimleri veya düşünceleri bulunan kişilerle yan yana bulunacağınızdan dolayı endişe taşıyor olabilirsiniz. Eğer aranızda böyle bir korkusu olan varsa, böyle bir duyguyu kalbinden derhal çıkarsın. Bizler bu konuda son derece duyarlıyız. Böyle bir durumda, eğer aşırılık gösterenler, tesadüfen de olsa camiye veya bölgemize girmeye kalkıştırlarsa, onları binadan hemen uzaklaştırmak üzere çok sıkı önlemler uygularız. Onun için emniyetli ellerde olduğunuzu bilin.

Doğrusu Ahmediye Cemaati, herhangi bir üyesi, ne zaman ve nerede olursa olsun, aşırı eği-

limler gösterip, kanunlara karşı gelirse veya huzuru bozarsa, onun derhal cemaatten çıkarıldığı bir topluluktur. Anlamı barış ve emniyet olan İslam'a kesin saygımızdan dolayı, böylesi sıkı önlemleri almak zorundayız. İslam kelimesinin gerçek anlamıyla temsili, sadece cemaatimiz tarafından sergilenmektedir. İslam'ın bu gerçek tanımının gelişi, 1400 yıldan daha uzun bir süre önce, İslam'ın kurucusu Resulullah sallallahu aleyhi vessellem tarafından önceden bildirilen büyük bir habere binaen gerçekleşmiştir. Bu gaybi haberde Resulullah sallallahu aleyhi vessellem, zaman gelecek Müslümanların çoğu İslam'ın gerçek ve temiz talimatlarını unutacaklar, diye buyurmuştur. Önceden verilen habere göre, böyle bir dönemde Allah celle celalühü, bir kimseyi ıslah edici, Mesih ve Mehdi olarak dünyada gerçek İslam'ı yeniden tesis etmek üzere gönderecektir.

Müslüman Ahmediye Cemaati olarak bizler, cemaatimizin kurucusu olan Mirza Gulam Ahmed Kadiyani'nin aleyhisselam, önceden verilen bu büyük haberin gerçekleştirilmesi için gönderilen, aynı kişi olduğuna inanmaktayız. Allah'ın celle celalühü lütfu ile bu cemaat gelişerek, dünyanın 202 ülkesine yayılmış bulunmaktadır. Bu ülkelerin her birinde, değişik geçmiş ve ırktan yerel insanlar da Ahmediyeti kabul etmişlerdir. Müslüman Ahmedi olmak dışında, bu ülkelere bağlı vatandaşlar olarak onlar, kendi sorumluluklarını yerine getirmeye devam etmektedirler. Onların İslam'a olan sevgileri ile vatan sevgileri arasında hiçbir tezat veya uyumsuzluk yoktur. Aslında bu her iki bağ, birbirleri ile iç içe geçmiş ilişkilerdir. Müslüman Ahmediler, nerede olurlarsa olsunlar, ülke kanunlarına en fazla uyan vatandaşlar arasındadırlar. Şüphesiz bu vasıfların, cemaatimizin üyelerinin büyük bir çoğunluğunda bulunduğunu kesinlikle söyleyebilirim.

Bu özelliklerinden dolayıdır ki, bir Müslüman Ahmedi, bir ülkeden bir başkasına göç ederse veya yerel halktan birileri Ahmedi olursa, bu durumda onlar, ne yeni toplumlarına nasıl uyum sağlayacakları hakkında, ne de yeni edindikleri vatanlarında ileriye dönük geniş kapsamlı ülke çıkarları bakımından oynayacakları rol bakımından, hiçbir endişe taşımazlar. Her nereye giderlerse gitsinler, diğer gerçek vatan daşlar gibi Ahmediler de vatanlarını severler ve ülkelerinin iyiliği için ve onu ileriye taşımak üzere, hayatlarını etkin olarak geçirirler. İslam bize hayatımızı bu şekilde yaşamamızı öğretir ve aslında sadece bunu önermekle de kalmayıp, yaşadığımız ülkeye tamamen bağlı ve vefalı olmamızı da emreder. Gerçekten de Resulullah sallallahu aleyhi vessellem, kişinin ülkesini sevmesinin, gerçek bir Müslüman için imanın bir parçası olduğunu vurgulamıştır. Vatan sevgisi İslam'ın temel bir unsuru olduğu için, gerçek bir Müslüman'ın hainlik veya ihanet etmesi ve bu şekilde dininden vazgeçmesi mümkün olabilir mi? Müslüman Ahmediler bakımından ise, önemli toplantılarımızda onlar, kadın, erkek, çocuk, yaşlı demeden, bulunulan her yerde tüm cemaat mensupları olarak ayağa kalkıp, Allah'ı celle celalühü şahit göstererek ant içerler. Bu yeminle onlar, hayatlarını, varlıklarını, zamanlarını ve onurlarını, sadece dinleri için değil, kendi vatan ve ulusları için de feda etmek üzere söz verirler. Bundan dolayı, dini, vatani ve ulusu için her türlü fedakârlığa daima hazır olduğuna sıklıkla söz verenlerden ve kendilerine daima uluslarına hizmet etmeleri hatırlatılanlardan daha çok, vatanına ve ulusuna sadık bir vatandaş olduğunu, kim ispat edebilir ki?

Kimilerinin zihninde şu soru canlanabilir. Müslümanların çoğunluğunun Pakistan, Türkiye ve diğer Asya ülkelerinden geldiği burada, Almanya'da, kişilerin vatan ve ulusları için fedakârlık



yapma zamanı geldiğinde, onlar Almanya yeri-  
ne geldikleri vatanlarını mı tercih edecekler? Bu  
nedenle sizlere şunu açıkça belirtmem gerekir.  
Bir kimse, Alman vatandaşlığı veya başka bir  
ülkenin vatandaşlığını aldığı anda, o ülkenin tam  
bir vatandaşı olur. Bunun cevabını, bu yılın baş-  
larında Koblenz Alman Ordu Karargâhında yap-  
tığım konuşmada vermiştim. Almanya'ya iltica  
edip, Alman vatandaşlığı alan bir kimsenin,  
geldiği ülke ile Alman hükümeti arasında bir  
savaş söz konusu olursa, İslam'ın talimatlarına  
göre ne yapması gerektiğine açıklık kazandır-  
mıştım. Eğer göçmen kimse, asıl vatanına sevgi  
duyup, Almanya'ya karşı zarar verme arzusunu  
taşıyor ve zarar verebileceğini düşünüyorsa, o  
takdirde böyle bir kimsenin derhal vatandaşlık-  
tan veya göçmen durumundan feragat edip,  
doğduğu ülkesine geri dönmesi gerekir. Buna  
rağmen orada kalmaya karar verirse, İslam  
onun hiçbir yolla o ülkeye ihanet etmesine izin  
vermez. Bu kesin ve açık bir talimattır. İslam  
isyankâr davranışın hiçbir şekline izin vermez  
yahut da, ister sonradan edinilmiş bir vatandaş-  
lık olsun isterse başka türlü, bir vatandaşın  
kendi ulusuna karşı plan kurmasına ve ona za-  
rar vermesine de müsaade etmez. Eğer kişi va-  
tan edindiği yer aleyhinde çalışır veya ona zarar  
verirse, o zaman o, vatan düşmanı ve haini ola-  
rak muamele görür ve o ülkenin kanunlarına  
göre de cezalandırılır.

Bu, Müslüman göçmenler açısından duruma  
açıklık kazandırmaktadır. İslam'a dönen yerel  
bir Alman yahut da herhangi bir ülke vatandaşı  
hakkında aşikâr olan ise, onun için vatanına  
bağlılık göstermekten başka bir yolun bulun-  
madığıdır. Kimi zaman sorulan diğer bir soru da  
şudur. Batıda yaşayan Müslümanlar, Batılı bir  
ülke, Müslüman bir ülke ile savaşa girecek olsa,  
nasıl davranmalıdır? Bunu cevaplamak için ön-  
celikle bahsetmem gereken, cemaatimizin ku-  
rucusu Vadedilen Mesihin <sup>aleyhisselam</sup> açıkladığı

gibi, şimdilerde dini savaşların tamamen sona  
erdiği bir dönemde bulunduğumuzdur. Tarih  
boyunca Müslümanlar ile diğer dinlerin men-  
supları arasında çatışma ve savaşların meydana  
geldiği dönemler vardır. O savaşlar esnasında  
gayrimüslimlerin amacı, Müslümanları öldür-  
mek ve İslam'ı sona erdirmektir.

İlk dönemlerdeki savaşların birçoğunda, önce  
gayrimüslimler ilk saldırıda bulunmuşlardır ve  
Müslümanlar için kendilerini ve dinlerini sa-  
vunmaktan başka bir seçenek de kalmamıştır.  
Ancak Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> böylesi şartla-  
rın artık bulunmadığını açıklamıştır. Çünkü gü-  
nümüzde, İslam'ı sona erdirme gayretiyle savaş  
ilan eden veya sürdüren hükümetler yoktur.  
Bunun aksine, Batılı ve gayrimüslim ülkelerin  
büyük çoğunluğunda, muazzam bir dini özgür-  
lük bulunmaktadır. Böylesi bir özgürlüğün bu-  
lunması sonucunda cemaatimiz, gayrimüslim  
ülkelerde İslam'ın tebliğini yapabilmekten do-  
layı son derece minnettardır. Bundan dolayı  
bizler, Batı dünyasına, bizzat barış ve uyum olan  
İslam'ın doğru ve güzel talimatlarını tanıtabil-  
mekteyiz. Hiç şüphesiz dini özgürlük ve hoşgö-  
rü sebebiyle ben, bugün, burada, sizlerin önün-  
de bulunup, gerçek İslam'ı tanıtabilmekteyim.  
Açıkçası bu nedenle, günümüzde din savaşları  
söz konusu değildir. Ancak bundan başka orta-  
ya çıkabilecek yegâne durum, çoğunluğu Müs-  
lüman olan bir ülke ile çoğunluğu Hristiyan  
olan bir ülkenin ya da herhangi başka bir ülke-  
nin, dini olmayan bir savaşa tutuşmalarıdır. Hi-  
ristiyan da olsa, başka bir dinden de olsa, bu  
ülkelerden birinde yaşayan Müslüman bir va-  
tandaş, böylesi koşullar altında nasıl tepki ver-  
melidir? Buna cevaben İslam, altın bir prensibi  
ortaya koymuştur. Bu da, bir kimsenin asla zul-  
me ve baskıya yardımcı olmaması gerektiğidir.  
Bu nedenle, eğer zulmü ve baskıyı yapan bir  
Müslüman ülke ise, o zaman, o durdurulmalıdır.

Eğer zulüm, Hristiyan bir ülke tarafından yapılmış ise, o takdirde o da durdurulmalıdır.

İtibarının uluslararası toplum nezdinde lekelenmesine ve hatta gözden düşmesine tahammül gösteremez. Bu nedenle, ülkesine hesap sormak yoluyla o, ona karşı bağlılık ve sevgisini açıkça göstermektedir.



Bir vatandaş, ülkesini zulüm ve adaletsizlikten nasıl alıkoyabilir? Bunun cevabı çok basittir. Günümüzde demokrasi, tüm Batı dünyasında hâkimdir. Eğer adalet fikrine sahip bir vatandaş, kendi ülkesinin baskıcı bir şekilde hareket ettiğini görürse, buna karşı çıkmak üzere sesini yükseltip, ülkesini doğru yola getirmek üzere çabalamalıdır. Hatta bir grup insan da bu nedenle ayaklanabilir. Eğer bir vatandaş, ülkesinin başka bir ülkenin egemenliğini ihlal ettiğini görürse, o zaman hükümetinin dikkatini çekerek, endişesini belirtmelidir. Ayağa kalkıp, barışçıl bir şekilde endişeleri ortaya koymak, isyankâr bir eylem yahut da başkaldırı değildir. Aslında bu, kişinin ülkesine olan gerçek sevgisini ifade etmesidir. Adil bir vatandaş, ülkesinin

sız hükümler uygulanmamalıdır. Bu nedenle İslam, her türlü duruma göre cevap ve çözümleri sunmaktadır.

İslam'ın öğretilerinin özünde, barışı yaymak vardır. Bunun ölçüsü, Resulullah'ın <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> bir Müslüman'ı tanımladığı gibidir. O kimsenin elinden de, dilinden de, diğer tüm barışçıl insanlar güvendedirler. Yine belirttiğim gibi İslam, asla zulme ve baskıya yardımcı olmamayı öğretir. Bu güzel ve akılcı öğreti, nerede yaşarsa yaşasın, gerçek bir Müslüman'ı onurlu ve haysiyetli bir konumda tutar. Hiç şüphesiz bütün onurlu ve samimi insanlar da, toplumlarında böylesi barışçıl ve saygılı insanların bulunmasını arzu ederler.



Resulullah <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> Müslümanlara, hayatlarında uygulamaları için bir başka güzel öğreti daha sunmuştur. O, gerçek bir müminin, daima iyi ve temiz şeylerin peşinde olmasını öğütlemiştir. O, nerede olursa olsun, bir Müslüman hikmetli bir söz yahut da asil bir şey ile karşılaştığında, onu kişisel mirası olarak görmelidir, diye de öğretmiştir. Bu nedenle, kişinin hakkı olan mirası elde etmek için araştırdığı aynı kararlılıkla, Müslümanlara da, bulunabildiği her yerde akılcı bilgiyi ve iyilikleri elde etmek ve onlardan yararlanmak üzere çaba göstermeleri gerektiği öğretilmiştir. Göçmenlerin bütünleşmesi ile ilgili bu kadar endişenin var olduğu bir zamanda, bu ne denli güzel ve mükemmel bir temel ilkedir. Müslümanlara, kendi yerel toplumları ile bütünleşmeleri ve karşılıklı saygının gelişmesi için, her topluluk, her bölge, her şehir ve her ülkeye ait iyi yönler hakkında bilgi edinmeye çalışmaları öğretilmiştir. Böyle değerleri basitçe öğrenmek yeterli olmayıp, Müslümanların bütün bunları özel yaşamlarında benimsemeleri gerekmektedir. Bu, beraberlik ile karşılıklı güven ve sevgiyi gerçek anlamda aşıl原因an rehberliktir. Şüphe yok ki, kendi dininin gereklerini yerine getirmenin yanında, ait olduğu veya herhangi bir başka toplumun güzel taraflarını edinmeye çalışandan daha fazla barışsever kim olabilir ki? Ondan daha fazla, kim barış ve emniyeti yayabilir ki?

Günümüzde var olan haberleşme olanakları sebebiyle şimdilerde dünya, bilindiği üzere küresel bir köydür. 1400 sene önce Resulullah <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> bunu, öyle bir zaman gelecek ki, dünya birleşecek ve mesafeler kısalmış gibi görünecek, diyerek bildirmiştir. O, hızlı ve modern haberleşme araçları nedeniyle, insanlar bütün dünyayı görebilecekler diye ileri sürmüştür. Aslında bu, onun ayrıntılı olarak açıkladığı, Kuran-ı Kerim tarafından önceden bildirilmiş bir haberdur. Bununla ilgili olarak Resulullah <sup>sallallahu</sup>

<sup>aleyhi vessellem</sup> şunu öğretmiştir. Böyle bir zaman geldiğinde insanlar, kayıp eşyalarını arayıp buldukları gibi, birbirlerinin iyiliklerini de arayıp benimsemelidirler. Diğer bir deyişle şöyle söylemek mümkündür. Tüm kötü şeylerden uzak durulurken, bütün yararlı şeyler benimsenmelidir. Kuran-ı Kerim bu emri açıklarken demiştir ki, gerçek bir Müslüman, iyiliği emredip, kötülükten men edendir. Bütün bunları göz önünde bulundururken, hangi ülke veya toplum, böylesi barışsever Müslümanlara ya da İslam'a, katlanamayacağını veya onları kabul edemeyeceğini söyleyebilir? Geçen yıl Berlin Belediye Başkanı ile görüşme fırsatı buldum ve kendisine açıkladım ki, İslam, bir ülkenin her güzelliğine, sanki kendi malınız gibi muamele edin, diye öğretmektedir. Cevap olarak dedi ki, eğer bu öğretiye uyulursa, şüphesiz bütün dünya el ele birleşip, sizi destekleyecektir.

Almanya'da bazı kişilerin, Müslümanların da, İslam'ın da Alman toplumuna uyum sağlayacak yetenekte olmadıklarını iddia ettiklerini öğrendiğimde, oldukça şaşırdım ve üzüldüm. Şüphe yok ki, aşırılık gösterenler ve teröristlerce tanıtılan İslam'ın, Almanya şöyle dursun, hiçbir ülke ve toplumla bütünleşemeyeceği bir gerçektir. Böylesi aşırı düşüncelere karşı muhalif seslerin, Müslüman ülkelerde bile yükseleceği bir dönem mutlaka gelecektir. Her şeye rağmen, Resulullah <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> tarafından getirilen gerçek İslam, kesinlikle samimi ve iyi insanları daima kendine cezp edecektir. Bu devirde, asıl öğretileri yeniden canlandırmak üzere Allah, Resulullah'a <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> tabi bir şekilde Vadedilen Mesihi <sup>aleyhisselam</sup> göndermiştir. Bundan dolayı onun cemaati, İslam'ın gerçek mesajını uygular ve tebliğ eder.

Açık olalım ki, hiç kimse, gerçek İslam herhangi bir toplumla bütünleşemez diye, haklı bir iddiada bulunamaz. Doğruluğu ve iyiliği yayan ve

her türlü kötülük ve yanlışlıktan da sakınan, ancak gerçek İslam'dır. Gerçek İslam Müslümanlara, nerede olursa olsun, kötülüğü ve zulmü durdurmayı öğretir. Bu sebeple, bütünleşmekte başarısız olacağı hakkındaki herhangi bir sorudan ziyade, gerçek İslam toplumu, doğal bir şekilde mıknatıs gibi kendine çeker. İslam, bir kimsenin sadece kendisi için barışı elde etmek ya da arzu etmek üzere çabalaması gerektiğini değil, içindeki aynı özlemle diğer insanlara da barış ve huzuru yaymak üzere tam gayret sergilemesini öğretmektedir. Bu özverili tavır, dünyada barışı sağlamanın da yoludur. Acaba böyle bir yaklaşım ve öğretiden memnun kalmayacak ve onaylamayacak bir toplum var mıdır? Şüphesiz iyi bir toplum, ahlaksızlık ve kötülüğün içinde yayılmasını hiçbir zaman arzu etmez. Keza o, iyilik ve barışın desteklenmesine de asla karşı çıkmaz. "İyiliği" tarifleyecek olduğumuzda, dindar birisi ile dindar olmayan birisinin tanımında farklılıklar bulunması muhtemeldir. İslam'ın sözünü ettiği iyilik ve fazilet bakış açılarında, iyiliğin tüm diğer biçimlerinin yayıldığı, her şeyi kapsayan iki önemli erdem bulunmaktadır. Birisi, Yüce Allah'a karşı yerine getirilmesi gereken haktır, diğeri ise, insanoğluna karşı yerine getirilmesi gereken haktır. Tanım olarak ilki açısından, dindar birisi ile dindar olmayan birisi arasında fark vardır. Ancak insanoğlunun hakkı ile ilgili olan diğer yönden, bu söz konusu değildir. Allah'a karşı yerine getirilmesi gereken haklar, ibadetle ilgili olup, tüm dinler takipçilerine bununla alakalı olarak yol gösterirler. İnsanlara karşı yerine getirilmesi gereken haklar ise, hem dinlerin, hem de toplumların insanları eğittikleri bir alandır. İslam bizlere, insanlığın haklarını derinlemesine ve detaylı bir şekilde öğretir. Bu sebeple, mevcut vaktimiz içinde onun tüm öğretilerine değinmek imkânsız olacaktır. Yine de, İslam'ın ortaya koyduğu ve toplumda barışın gelişmesi için

gerekli olan birkaç önemli haktan bahsetmek istiyorum. İslam, başka insanların düşüncelerine saygılı olmak ve onları önemsemek gerektiğini öğretir. Buna, dini düşünceler ile diğerlerinin genel sosyal meseleler hakkındaki duyguları da dâhildir. Bir keresinde Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem, bir Yahudi'nin dini hassasiyetlerini korumak üzere, onun bir Müslüman ile yaptığı tartışmanın kendisine bildirilmesinin ardından, Yahudi'nin tarafını tutmuştu. Yahudi'nin duygularını incitmemek adına Resulullah sallallahu aleyhi vessellem, en son şeriat içeren Kitabı kendisinin getirdiğini bilmesine rağmen, Müslüman'a çıkışarak ona, Peygamber Efendimizin sallallahu aleyhi vessellem Musa'dan aleyhisselam daha üstün olduğu iddiasında bulunmamasını söylemişti. İşte bu, Resulullah'ın sallallahu aleyhi vessellem başkalarının duygularına özen gösteren ve toplumda barışı tesis eden tavrıdır.

İslam'ın bir diğer önemli öğretisi de, fakir ve muhtaç insanların haklarının karşılanmasını gerekli kılmaktadır. Bunu yapmak için insanlara öğretilen, toplumun muhtaç kesimlerinin sosyal durumlarının iyileştirilebileceği olanakların aranmasıdır. Bizler, özveriyle elverişsiz durumdakilere yardım etmeye çalışmalıyız ve onları asla, hiçbir yolla istismar etmemeliyiz. Günümüz toplumunda, görünüşte elverişsiz durumdakilere 'yardım' için oluşturulan proje ve fırsatlar bulunsa da, maalesef bunlar, çoğunlukla geri ödemenin faize tabi olduğu bir kredi sistemini esas almaktadır. Mesela öğrencilere, eğitimlerini tamamlamakta yardımcı olsun diye sıklıkla ödünç para verilir yahut da insanlar yeni iş kurmak için borç alırlar. Ancak bunları geri ödemek, onlar için yıllar sürer. Seneler boyu uğraşın ardından ya da bir mali krizin vurmasından sonra, onlar hala borcun asıl miktarı ile hatta büyük bir ihtimalle daha da kötü bir mali durumla baş başa kalırlar. Dünyanın birçok bölgesinde mali krizin musallat olduğu geçen

birkaç yıl boyunca, bunun sayısız örneklerine tanık olduk ve duyduk.

İslam aleyhinde yaygın olarak yapılan suçlamalardan birisi, onun kadınlara eşit yahut adil davranmadığıdır. Oysa bu iddianın hiçbir dayanağı ya da temeli yoktur. İslam kadınlara haysiyet ve onur sunmuştur. Birkaç örnek vereyim. İslam kadına, kendisine sadece taşınır bir mal olarak bakıldığı bir dönemde, kocasının yanlış davranışı sebebiyle, onu boşama hakkını tanımıştır. Gelişmiş ülkelerde kadınlara bu hakkın tam olarak tanınması ise, ancak geçen yüzyılda olmuştur. Dahası İslam kadınlara, onların hiçbir mevki ve değerleri olmadığı bir dönemde, miras edinme hakkını tanımıştır. Avrupalı kadınlara bu hakkın verilmesi de, nispeten yakın bir zamanda olmuştur. Ayrıca İslam, komşuluk hakkından da bahseder.

Kuran-ı Kerim, komşularınız kimdir ve hakları nedir diye detaylı rehberlik sunar. Komşularınız, yakınınızda oturanları, tanıdık tanımadık dâhil civar evlerdeki ve haddi zatında çevrenizdeki kırk evi kapsar. Komşularınıza beraber yolculuk ettikleriniz de dâhildir ve bundan dolayı bizlere, onlarla ilgilenmemiz emredilmektedir. Bu hak o denli vurgulanmıştır ki, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem belki de komşuların kurallarla belirlenmiş mirasçılar arasında yer alabileceklerini düşündüğünü söylemiştir. Haddi zatında Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem daha da ileri gidip, komşusunun kendisinden emniyette olamayacağı bir kimsenin, mümin veya Müslüman sayılamayacağını bildirmiştir.

Başkalarının iyiliği ile ilgili İslam'ın diğer bir emrinin gerekli kıldığı, zayıf ve savunmasızların durumlarını iyileştirmek ve düzeltmek görevini yerine getirirken, herkesin birbirine yardım ve destek vermesidir. Böylece rolünün gereğini yerine getirmek ve bu öğretileri uygulamak üzere Müslüman Ahmediye Cemaati, dünyanın

fakir ve muhtaç bölgelerinde temel ve yüksek eğitim ihtiyacını karşılamaktadır. Bizler okullar açıp, işletmekte, cep harçlığı vermekte ve yüksek eğitim için burslar finanse etmekteyiz ki, imkânları olmayanlar böylelikle ayakları üzerinde durabilecek duruma gelebilsinler.

İslam'ın başka bir talimatı, verdiğiniz sözleri ve yaptığınız anlaşmaları yerine getirmenizdir. Bu, birbirinize verdiğiniz tüm sözleri kapsadığı gibi, ayrıca bir Müslüman'ın, vatandaş olarak ülkesi ile yaptığı bağlılık sözleşmesini yerine getirmesini de gerektirir. Bundan daha önce bahsetmiştim.

Bunlar, İslam'ın, nasıl, şefkat ve sevgi dolu bir din olduğunu ortaya koymak üzere sadece değindiğim birkaç noktadır. Ne yazık ki, İslam'ın yeryüzünde barışı öğretip öğütlediği kadar, İslam muhalifleri yahut da onun gerçek talimatlarından bihaber olanlar da, onun aleyhinde asılsız iddiaları ileri sürmektedirler. Belirttiğim gibi, bu çağda Müslüman Ahmediye Cemaati, İslam'ın gerçek talimatlarını yaymakta ve sergilemektedir. Bunun ışığında, kimi azınlık Müslümanların davranışlarına dayanarak, İslam aleyhinde itirazlarda bulunanlardan, böyle haksız örnekleri kullanıp, gerçek İslam talimatlarını karalamak ve onları gözden düşürmeye çalışmak yerine, bu bireyleri muhakkak sorgulayarak, hesaba çekmelerini rica ediyorum.

Sizler, İslam'ın talimatlarını, ne Almanya ne de başka bir ülke için tehdit ya da tehlike olarak değerlendirmemelisiniz. Sizlerin, bir Müslüman'ın Alman toplumu ile bütünleşip bütünleşmeyeceği konusunda da endişe duymamanız gerekir. Belirttiğim gibi İslam'ın farkı, Müslümanlara, bütün iyi şeyleri benimsemelerini öğretmesidir. Bundan dolayı şüphe yok ki, Müslümanlar her toplumla bütünleşip, orada yaşayabilirler. Eğer birisi buna aykırı davranacak olursa, o ancak ismen bir Müslüman'dır ve ger-

çek İslam öğretilerinin takipçisi değildir. Eğer Müslümanlardan doğru olmayan bir şey yapmaları veya Kuran-ı Kerim'in, alçak gönüllülük ve dinin mukaddesliği hakkındaki talimatlarını göz ardı etmeleri yahut da takvaya aykırı hareket etmeleri istenirse, onların böyle davranmaları kesinlikle mümkün değildir. Her halükârda bu konular, bütünleşme ile ilgili değil, kişinin din özgürlüğü ile alakalıdır.

Dini özgürlüğün istismarı, sadece Müslümanların karşı durmaları gereken bir mesele değildir. Doğrusu, bütün samimi ve makul insanların ayağa kalkarak, bunun aleyhinde konuşması ve hiçbir hükümet veya toplumun kişisel dini haklara müdahale etmemesi gerektiğini açıkça ilan etmesidir. Duam, değişik milliyet ve kültürlerden insanlara vatan olmuş Almanya'nın ve hatta her ülkenin, hoşgörü ile karşılıklı duygu ve düşüncelere saygının en yüksek seviyesini göstermeleri içindir. Bu yolla da onlar, karşılıklı

sevgi, şefkat ve barışı sergileyenlerin liderliğini yapabilsinler. Bu durum, karşılıklı hoşgörünün tamamen yitirilmesi sonucu, dünyanın yöneldiği felaketten onu kurtaracak olan kalıcı barış ve emniyetin garantisine de vesile olacaktır.

Korkunç yıkımın tehlikesi üzerimizde belirmektedir. Bizleri bu felaketten kurtarmak adına her ülkenin ve dindar olsa da olmasa da her ferdin, son derece dikkatli davranmaları gerekir. İnşallah dünyanın her yerindeki her insan, bu gerçeği fark edebilsin. Son olarak bir kez daha, bugün zaman ayırarak buraya gelip söylediklerimi dinlediğiniz için, hepinize şükranlarımı sunuyorum. Allah <sup>celle celalühü</sup> sizlerden razı olsun. Çok teşekkür ederim.

**Hazret Mirza Masrur Ahmed** <sup>eyyedahullahü teala bi nasrihil aziz</sup>, **Vadedilen Mesih'in 5. Halifesi, Baitur-Rasheed Camii, Hamburg, Almanya, 2012**  
Çev.: Mehmet Önder

Yıllık Jalsa Salana toplantısından bir görüntü





## Cihad Meselesi

Haz. Mirza Tahir Ahmed<sup>ar</sup>, Vadedilen Mesih'in 4. Halifesi



Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> 4. Halifesi Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 15 Şubat 1985 Cuma günü Londra'nın Fazl Camii'nde verdiği Cuma hutbesi metnidir.

Kelime-i Şahadet, İstiaze ve Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Kur'an-ı Kerim'in şu ayetlerini (22:40-41) okudular:

(Bir sebep yokken) kendilerine karşı savaş açılanlara, zulüm edilmelerinden dolayı (savaşmaları için) izin verilmiştir. Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye gücü yetendir.

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقْتُلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا  
وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٤١﴾

Onlar, "Allah Rabbimizdir," demelerinden dolayı, haksız yere evlerinden çıkarılanlardır. Eğer Allah, (bu kâfirlerden) bazılarının (kötülüklerini) diğerleriyle gidermeseydi, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çok anılan camiler alaşağı edilirdi. O'nun (dinine) yardım edene, Allah mutlaka yardım eder. Şüphesiz Allah, son derece güçlüdür (ve her şeyden de) üstündür.

الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ  
إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ  
النَّاسَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ لَفَدَّمَتْ  
صَوَامِعُ وَبِيْعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ  
يُذَكَّرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ  
اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ٤١

Bu ayetleri okuduktan sonra Mirza Tahir Ahmed Hazretleri <sup>aleyhirrahme</sup> söze şöyle başladılar;

Pakistan Sıkıyönetim Hükümeti'nin yayınladığı resmi dergide Vadedilen Mesih ve Mehdi'ye <sup>aleyhisselam</sup> atfedilen önemli suçlamlardan birisi de, el-iyazü-billah, kendisinin İngilizlerin eliyle dikilmiş bir fidan olmasıdır. Güya Müslüman Ahmediye Cemaati, İngilizlerin kurdurduğu bir cemaatmiş! Geçen hutbemde bu suçlamanın bir yönü hakkında arkadaşlarıma bilgi vermiş ve değişik yönlerinden değişik kısımlarını aydınlatmıştım.

Bugün bu suçlamanın daha değişik yönlerini ele almak istiyorum. Bu suçlama ile alâka kurarak Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> Cihad'ı iptal ettiği söylenmiştir ve bunu ispat etmek için de şöyle bir delil uydurulmuştur: Güya kendisi İngiliz çıkarlarını korumak için İngilizler tarafından seçilmişti. Bu çıkarlardan bir tanesi de cihadı iptal etmekte. Pakistan Hükümeti'nin Cemaatimiz aleyhinde yayınladığı kitapçıklardaki iddia ya göre Vadedilen Mesih muhtelif yazılarında sık sık cihadı iptal ettiğinden bahsediyormuş. Böylece, kendisinin İngiliz çıkar-

larını korumak gayesiyle İngilizler tarafından seçilmiş bir İngiliz temsilcisi olduğunun ispatlandığı ileri sürülmektedir. Bu delili daha yakından ve detaylı olarak incelemeliyiz ve aşağıdaki noktaları araştırmalıyız:

İlk olarak incelenmesi gereken nokta şudur: Eğer Vadedilen Mesih İngiliz çıkarları uğruna cihadı iptal ettiyse, acaba bu çıkarlar neydi ve kendi kişiliği vasıtasıyla nasıl tamamlanmış oldu?

İkincisi de: Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> cihadın iptalini ne durumda ilân ettiğidir? İngilizlerin gerçekten karşı karşıya bulunduğu tehlikeler ve onların siyasî arka plânı neydi?

İşte bu ve buna benzer birçok meseleyi zihnimde düşündüğüm gibi, Allah nasip ederse, teker teker aydınlatacağım. Bu konuda ilk olarak hatırlanması gereken nokta şudur: Eğer İngilizler gerçekten Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> vasıtasıyla cihadın iptalini ilân ettirmek ve Müslümanlar'ı cihad düşüncesinden uzaklaştırmak isteselerdi, bütün milleti can düşmanına çevirecek dinî iddiaları da kendisine yaptırmazlardı. Bir zamanlar bütün din bilginleri kendisini olağanüstü bir şekilde methetmekte, İslâm

âleminde Resulüllah'ın <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> vefatından sonra o güne kadar kendisi gibi başka bir İslâm mücahidinin ortaya çıkmadığını söylemekteydiler.

Her şeyi birden bire altüst eden bu iddiaları sonucu düşmanları bir yana, arkadaşları hatta akrabaları bile kendisine düşman ke-sildi. Bir gecede, bir tek iddiası neticesinde her şey öyle ters döndü ki bütün dünyada güya bir tek yandaşı bile kalmadı. Bütün dünyayı can düşmanına çevirecek bir iddia yaptırdıktan sonra İngilizler, Vadedilen Me-sih'ten <sup>aleyhisselam</sup> ne bekleyebilirlerdi. Ondan sonra kendisi cihadı iptal etmek için seçilmektedir. Fakat az çok kendisiyle alâkası olan kişileri bile can düşmanına çevirecek olan iddialar kendisine yaptırılmaktadır. Bu gibi cahilane bir sözü ancak Müslüman Ahmediye Cemaati baş düşmanlarından olan birisi kabul edebilir. Dünyada hiçbir mantıklı insan bunu asla kabul edemez. Yani İngilizler:

- Kendisinden, İsa'nın <sup>aleyhisselam</sup> ölmüş olduğu iddiasını ortaya atmasını isteyerek, kendi tanrılarını öldürmüş oldular.
- Ümmetî Peygamber olduğunu iddia ettire-rek bütün Müslümanlar'ı can düşmanına çevirdiler.
- Sih dininin kurucusu Baba Nanak ile ilgili (Müslüman olduğuna dair) propaganda yap-tırarak, Pencap civarında yaşamakta olan bütün Sihler'i ona düşman ettirdiler.
- Budistler hakkında kabul edemeyecekleri bir ilân yaptırıldılar.
- Bir dine inanan dünyanın bütün milletlerine meydan okumasını sağladılar ve onların ho-şuna gitmeyen sözler söylediler.

Herkese acı verecek sözler söyleyen, fakat aynı zamanda bütün dünya insanlarını yan-

daşlarına çevirmek ve düşüncelerini değış-tirmek isteyen böyle bir iddiacı dünyada hiç görülmüş müdür? Peygamberler dışında bu şekilde ortaya çıkan başka kimseyi göre-mezsiz. Kuran-ı Kerim tarihini incelediği-miz zaman şunu açık olarak görüyoruz ki birisi bütün dünyayı kendisine çevirmek ister. Mamafih onların hoşuna gitmeyen bir iddiada bulunur. Şu bir gerçektir ki, zama-nın en acı iddiası daima şu olmuştur: "Allah beni göndermiştir ve ben Allah tarafında-nım" Böyle bir iddia neticesinde, düşman-lar bir yana, insanın kendi arkadaşları bile onu terk ederler. O yüzden İngilizlerin ken-disine, muhaliflerinin kabul edemeyeceği bir iddia yaptırdığına, ondan sonra da ciha-dı iptal ettiğini ilân eder etmez bütün Müs-lümanlar'ın hemen sözünü kabul edeceğine ve İngiliz İmparatorluğu'nun bütün prob-lemelerinin tamamen halledilmiş olacağına inanmak tamamen mantık dışıdır. Akli ba-şında bir insan bunu aslâ kabul edemez.

### Hindistan'da İngiliz Hakimiyeti Ve Politika-sının Arka Plânı

İngilizlerin tehlikeli gördükleri mesele ve korktukları durum neydi? Biraz da o za-man ki politik durumun arka plânını incele-memiz gerekir. İngilizler Hindistan'a girip orada hakimiyet kurdukları zaman, Hindis-tan'daki Müslümanlar'ın durumları neydi? İngilizlerin korktuğu güçler nelerdi? Mesut Alem Nedevi o devir hakkında şöyle de-mektedir:

"O zaman Pencap'ta Sih üstünlüğü vardı. Müslüman kadınların namusları emniyette değildi. Müslümanlar'ın kanı mubah sayılı-yordu. İnek kesmek yasaktı. Camiler ahır

olarak kullanılmaktaydı. Kısacası zulüm ve haksızlıkların bir seli vardı ki "beş su"yun (Pencab'ın) Müslüman halkını götürmekteydi. Gözler her şeyi görmekteydi fakat amel ve hareket gücü felce uğramıştı.<sup>1</sup>

Bakınız, bütün Hindistan mevcut olmasına rağmen hareket güçleri felç halindeydi. Kuzeyden Güneye kadar yaşamakta olan Müslümanlar'a, kendi Müslüman kardeşlerinin kanının akıtılmasını reva görenlere karşı cihad ilân edebilmeleri nasip olmadı. Onların yanında inek kanı haram idi fakat Müslümanlar'ın kanı helâldi. Onların gözünde Müslüman kadınların namusunun hiçbir değeri yoktu. İşte o zaman o anaların, bacıların ve kızların namusunu korumak için hiçbir Müslüman el uzanmadı. O zaman onları bu durumdan kim kurtardı? Onları kurtaran işte İngiliz İmparatorluğuuydu. İngilizler gelince Müslümanlar rahat ettiler. İngilizler, durum böyle iken neden Delhi'de hükümet kurarak eğlenceye dalmış olan Müslümanlar'dan korksunlar ki? Bütün Hindu derebeylikleri bağımsızlığa kavuşmuştu. Her tarafta zulme maruz kalan Müslümanlar, kendilerini bile korumaktan âciz idiler. Hiç güçleri kalmamıştı. "East India Company" adlı ticarî bir şirket bile tek başına onlardan hükümet yetkisini gaspetmişti. İngilizler acaba onlardan mı korkuyor, bu zayıf Müslümanlar bizi mahvedip yok edecekler mi diyorlardır?

Sonra o cihatta ne mantık olacaktı? Biraz düşünmeniz lâzım. İngilizler geldiler ve Müslümanlar'ı Sih zulmünden kurtardılar.

Ondan sonra diyorsunuz ki "Bizi Sih zulmünden niye kurtardınız" diye Müslümanlar birden ayaklanmalıydılar ve sizi artık cezalandıracağız diyerek İngilizler aleyhinde isyan etmeliydiler.

Sizin cihad düşünceniz bu mudur? Biraz mantıklı olun ve aklınızı başınıza toplayın. Ne iddialarda bulunuyorsunuz? Dünyaya hangi yüzünüzü göstereceksiniz? İddialarımız budur; "Sih zulmünden bizi kurtaran İngilizlere karşı cihad etmek istiyorduk. Ancak İngilizler, bize düşman olan bir ajanları vasıtasıyla cihadın iptal edildiğini ilân ettikleri için biz İngilizlere karşı cihadı başlatmadık" mı diyeceksiniz? Böyle mantık dışı sözlerinizi kim kabul edecektir?

### Cihadın Yanlış Düşüncesine Karşı Yükselen Bir Ses

Bu problemin üçüncü yönü şudur:

Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> acaba hangi cihadın haram veya yasak olduğunu açıklamıştır. Cihad birkaç çeşittir:

- Kılıçla yapılan cihad
- Vaktini din uğruna feda etmek suretiyle yapılan cihad
- İslâmiyet'i yayma cihadı vs. vs.

Bu çok geniş bir konudur. Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> acaba hangi cihadın yasak olduğunu açıkladı? İslâmî cihadı mı yasak ilân etti yoksa halkın cihad hakkındaki yanlış düşüncelerinin yasak olduğunu mu açıkladı? Bunu kendi lisanından öğrenelim ve neyi yasak neyi caiz olarak açıkladığını görelim. Size Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> bir yazısını okumadan önce, içinde zikredilmiş olan papaz hakkında biraz bilgi vermek istiyorum. Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> zama-

<sup>1</sup> Hindistan ki Pehli Tehrik s.5



nında papazlar, (özellikle İslâmiyet'ten vazgeçip Hristiyanlığı kabul edenler) çok şiddetli bir şekilde İslâm'a saldırmakta, İslâm kılıçla cihad etmeyi emrediyor diye propaganda yapmaktaydılar. Diğer yönden İngiliz Hükümeti'ni de, Müslümanlar'ı ezip geçmeleri ve tekrar dirilmek için aralarında hiçbir kuvvet bırakmamaları konusunda uyarmaktaydılar. O devirde Hristiyan papazlar çok şiddetli bir şekilde İngilizleri, Müslümanlar'a karşı, cihad inançları yüzünden kışkırtmaktaydılar. Gerçi İngiliz iktidarından sonra zavallı Müslümanlar'ın tekrar dirilme istekleri yok olmuştu. Onların durumunu size anlatırsam hayret edersiniz. Onlar ne düşünmekteydiler? Öğrenerseniz hayretten parmaklarınızı ısırırsınız. Fakat yine de papazlar tek yönlü olarak İslâm'a saldırmaktaydılar. Bu da onların İslâm düşmanlığını ispat etmekteydi. Onlar bu bahaneyle Hindistan'da Müslümanlar'ı ezmek ve Hindulardan yana çıkmak ve onları güçlendirmek istemekteydiler. Hindular bile, sık sık İngilizleri kışkırtmakta, asıl tehlikenin Müslümanlardan gelebileceğini ileri sürerek zaten ezilmiş olan bu zavallıları daha da ezip mahvetmeleri ve aralarında tekrar uyanma hevesi bırakmalarını gerektiğini ileri sürmekteydiler. Daha önce de ima edilen, Agara Camii'nin eski imamı ve vaizi İmadüddin adlı papazın bu gibi suçlamalarını cevaplayarak Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> şöyle diyor:

"O eleştirici, İslâm cihadından bahsetmiş, Kuran'ın bir şart gözetmeden cihada teşvik ettiğini sanmıştır. Bundan daha büyük bir yalan ve iftira yoktur. Kuran-ı Kerim'de Allah ancak, kullarının Kendisine iman etme-

lerine mani olan ve böylece dine karışan kimselerle savaşmayı emreder. O, insanların Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> buyruklarına uymalarını ve O'na ibadet etmelerini yasaklayanlarla, aynı şekilde sebepsiz olarak Müslümanlarla savaşan ve müminleri evlerinden ve yurtlarından çıkaran; Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> kullarını zorla kendi dinlerine çekmek isteyen; İslâm dinini yok etmek isteyen ve insanların Müslüman olmalarına mani olan kimselerle savaşmayı emreder. Allah'ın gazabına uğrayanlar da işte onlardır... Vazgeçmedikleri takdirde müminlerin onlarla savaşmaları lâzımdır."<sup>1</sup>

Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> "Cihad İptali" işte budur. Biraz daha dinleyiniz. Neyi yasak etti ve neye karşı cihad bayrağını açtı? Bir takım cahil ulema ve papazların yanlış düşüncelerine karşı sesini yükseltti. Bu din âlimlerinin yanlış cihad düşünceleri İslâmiyet'e zarar vermekteydi. Çünkü bu çeşit hocaların zaten savaşabilecek güçleri yoktu. Bunun yanında zarara girme tehlikeleri çoktu ve tehlike her tarafı sarmıştı. Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> bakınız ne demektedir:

"(Sahabeler) ne kadar doğru kimselerdi. İçlerinde peygamber ruhu vardı. Allah onlara Mekke'de, paramparça edildikleri halde bile kötülüğe karşılık vermemelerini emrettiği zaman onlar, bu emirden sonra, süt çocukları gibi güçsüz ve zayıf bir durumu benimsediler. Ne ellerinde güç ne de kollarında takat vardı. Bazılarının ayakları sıkı sıkıya iki deveye bağlanarak develer ters istikâmetlere doğru koşturuldu. Onlar böy-

<sup>1</sup> Nur-ül Hak, Cüz. 1, s.45 Arapça'dan tercüme

lece turp yahut "Muli"<sup>1</sup> gibi ikiye bölünerek öldürüldüler. Fakat ne kadar acıdır ki Müslümanlar, özellikle din bilginleri, bütün o hadiseleri unuttular ve artık bütün dünyayı av olarak görmekte-dirler. Bir avcının bir korulukta sinsice bir ceylana yaklaşarak, fırsat kollayıp tüfeğiyle onu vurduğu gibi, hocaların çoğu da aynı şekilde hareket etmektedir. Hümanistlik dersinden bir tek harf bile okumamışlardır. Onların fikrinde hiçbir sebep yokken, habersiz bir insana tabanca yahut tüfek ile saldırmak İslâm'dır!.. Ashab-ı Kiram gibi dayak yiyip sabreden insan nerede? Acaba Allah bize, hiç bilmediğimiz ve tanımadığımız birisini elimizde suçlu olduğuna dair hiçbir delil yokken, gafil avlayalım ve onu bıçakla doğrayalım yahut tüfekle öldürelim diye emretmiş midir? Acaba Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> günahsız, suçsuz, İslâm dini hakkında tam olarak ikna edilememiş kullarını öldürün; böylece cennet'e gireceksiniz diye emreden bir din Allah <sup>celle celalühü</sup> tarafından olabilir mi? Eskiden beri bir düşmanlığımız bulunmayan hatta belki de hiç tanımadığımız birisine, çocukları için birşeyler satın alırken yahut başka bir meşru işiyle meşgulken sebepsiz olarak, kendisiyle bir ilgimiz yokken, tabancayla ateş ederek birdenbire karısını dul, çocuklarını yetim ve evini de bir matem yerine çevirmemiz yazık ve utanç verici değil midir? Hangi Hadis'te yahut hangi ayette böyle yazılıdır. Bu soruya cevap verebilecek bir din adamı var mıdır? Ey cahiller! Siz yalnız cihad adını duymuşsunuz ve onunla

nefsanî amaçlarınızı yerine getirmek istemişsinizdir."<sup>2</sup>

### Kılıç Cihadının Şartları Eksik

Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> yasak olduğunu açıkladığı cihad işte budur. Bugün bile ona caiz diyen bir hoca var mıdır? Demek ki yanlış suçlamalar yapmaktasınız. Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> yasak olduğunu bildirdiği, muhaliflerinin kendi düşünceleriydi. Ancak onların bu düşünceleri şimdi su yüzüne çıkmaktadır. O zaman onlar gizli kapaklı konuşuyorlardı. İngiliz Hükümeti'ne gelince, onlar Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> açıkladığı cihad düşüncesinin aynısını ona açıklarlardı. Biraz sonra size bu konuda bazı yazılar okuyacağım. Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> ne gibi muhaliflerle karşı karşıya bulunduğunu işte o zaman anlarsınız. Allah <sup>celle celalühü</sup> kullarını rastgele seçip onları sevmez. Aksine O, onları çok şiddetli acılar ve musibetlerle dener. Onlar büyük zalimlerle karşılaşır ve sabrederler. Ancak o zaman onlar Allah katında mukaddes ve temiz kimseler olarak kabul görürler ve Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> sevdiği insanlardan sayılırlar. Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> şöyle demiştir:

"Kılıç cihadının şartları bulunmadığından dolayı bugünlerde kılıç cihadı yoktur."

Daha sonra o şöyle der:

"Bize, kâfirlerin bize karşı hazırlandıkları gibi hazırlanmamız ve onların bize davrandıkları gibi bizim de aynı şekilde onlara davranmamız, bize kılıç çekmedikçe bizim

<sup>1</sup> Muli, turpa benzeyen beyaz renkte bir sebzedir.

<sup>2</sup> Govt.Angrezi Or Cihad; s.12-13

de onlara kılıç çekmememiz emredilmiştir."¹

Yine Vadedilen Mesih, Mir Nasir Nüvvab'a yazdığı mektubunda şöyle demiştir:

"Bugünlerde cihad ruhanî reнге girmiştir ve bugünlerde cihad ancak İslâm talimatını yükseltmeye çalışmak demektir."²

Kısacası Vadedilen Mesih yalnız, ulemanın uydurdukları cihad düşüncesini iptal etmiştir. Cihad şartları tamamlandıkça cihad etmek yasaktır. Aslında bu da cihadın yalnız bir şeklidir ve şartları bulunmadığından dolayı yasaktır.

### İslâmiyet'i Yayma Cihadı

Cihadın daha geniş anlamına gelince, kendi zatında cihad hiçbir zaman iptal olamaz.

Cihad her durumda mutlaka daima varolacaktır ve her müminin eda edebileceği herhangi bir şekli mutlaka bulunacaktır. Vadedilen Mesih'in aleyhisselam dediği gibi:

"İslâmiyet'i yüceltmeye çalışınız. Muhaliflerin dinî suçlamalarını cevaplandırınız. Güzel bir din olan İslâm'ın güzelliklerini dünyaya ispat ediniz. Allah celle celalühü başka bir durumu dünyaya göstermedikçe cihad işte budur."³

Yani cihadın bu şekli sonsuza kadar değildir. "Başka durum"un anlamı şudur ki İslâm düşmanı, din aleyhinde zorlamaya baş vursa, o zaman siz de cevaben ona karşı savaşabilirsiniz. Fakat böyle bir durum ortaya çıkmadıkça, cihadın önünüzde bulunan

diğer şekillerine başvurmalsınız. Vadedilen Mesih aleyhisselam yine başka bir yazısında şöyle demektedir:

"Bundan sonra artık kılıçla yapılan cihad sona ermiştir. (Her çeşit cihad sona ermiştir demiyor; Yalnız kılıçla yapılan cihad sona ermiştir diyor. Sebebini ise zaten daha önce açıklamıştır.) Fakat nefislerinizi pak etme cihadı bakidir. Ben bu sözü kendi tarafımdan söylemedim. Allah'ın da istediği odur. Sahih-i Buharî hadis kitabında rivayet edilen Vadedilen Mesih hakkındaki hadisi düşünün. Bu hadis şöyledir: "Yede-ül Harb" yani Mesih gelince din uğruna yapılan savaşları sona erdirecektir."⁴

### Cihad ile İlgili Kur'an Talimatına Ters Düşünceler

Demin bahsedilen hadis Resulüallah'a sallallahu aleyhi vesellem aittir. Vadedilen Mesih başka bir yazısında şöyle demektedir:

"Bana öğretilen ikinci usul, bazı cahil Müslümanlar arasında şöhret bulmuş olan cihadın yanlış düşüncesini ıslâh etmektir. Bugün cihad olarak kabul edilen hareketlerin Kur'an talimatına ters düştüğünü Allah celle celalühü bana anlatmıştır. Evet, Kur'an-ı Kerim'de savaş emredilmiş idi. Savaşla ilgili o Kur'an emri, Musa'nın aleyhisselam savaşlarından daha mantıklı ve Yuşa bin Nun Peygamber'in savaşlarından daha hoş idi. Onun dayandığı nokta, yalnız şuydu: Müslümanlar'ı öldürmek için haksız olarak kılıç kaldıran ve haksız olarak kan akıtan ve zu-

¹ Hakikat-ül Mehdi, s.19

² Risale, Durud Şerif, sayfa 67

³ Durud Şerif, s.26 Yazar Mevlana M.İsmail

⁴ Govt.Angrezi Or Cihad; s.15

lümelerini son haddine erdirenler kılıçlarla katledilsin."<sup>1</sup>

Hutbenin başında okuduğum ayet-i Kerimelerde zikredilen Kur'an talimatının hülasası ve özü işte budur. Bu sözlerden birisinin batıl olduğunu ispat edebilen ve neresine itiraz edilebileceğini bugün bile açıklayabilen bir din bilgini var mıdır? Bile bile Vadedilen Mesih'e <sup>aleyhisselam</sup> uydurma ve yalan bir söz intisap ettiriyorlar ve kitaplarını okumuş oldukları halde, bütün bu detaylarını gizliyorlar. Güya İngilizler, Vadedilen Mesih'i <sup>aleyhisselam</sup> cihadın iptali için seçmiş; kendisi olmasaymış İngilizler mahvolacaktı. Vadedilen Mesih, Müslümanlar'ı cihaddan vazgeçirmeseymiş onlar İngiliz İmparatorluğu'nu mahvedeceklermiş!!!

### İngilizler'le Savaşanlar Müfsid Ve Hain!

Bugün bizi suçlamakta olan ulemanın durumunu dinleyiniz. O devirde yukarıda zikredilen talimatı gizli olarak Müslümanlar arasında yaydıklarına şüphe yoktur. Onlar dünyanın karşısına başka türlü çıkmakta, İngiliz Hükümeti'ne kendi inançları hakkında başka türlü bilgi vermekteydiler. İngilizlere karşı bu hocaların inançları tamamen değişik olarak ortaya çıkmaktaydı. Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> baş düşmanı ve cihad konusunda en fazla itiraz edici olan Muhammed Hüseyin Batalavî bakın ne demektedir: "İngilizler'e karşı başlatılan 1857 isyanına karışan Müslümanlar, çok günahkâr ve Kuran ile Hadis'in hükmüne göre hain ve kötü karakterli idiler... İngiliz Hükümetiyle savaşmak yahut onunla sava-

şanlara (velev ki Müslüman olsun) bir şekilde yardım etmek, açık bir hıyanettir ve yasaktır."<sup>2</sup>

Yine başka bir yerde o, şöyle demektedir:

"Bu delillerle açıkça ispat edildiği gibi Hindistan memleketi, Hristiyan bir saltanatın idaresi altında olmasına rağmen "Dar-ül İslâm" (İslâm memleketi)'dir. İster Arap olsun ister Acem, ister Sudan'lı Mehdi olsun, ister İran şahı yahut Horasan Amiri olsun, hiçbir kralın bu saltanata din uğruna saldırması aslâ caiz değildir."<sup>3</sup>

Yine memleket içinde yaşayanlara, zamanın padişahına itaat etmek ve işbaşındaki hükümetin emirlerine uymak zaten farzdır. Fakat Muhammed Hüseyin Batalavî adlı bu hoca diğer ülkeler için bile fetva vermekte ve şöyle demektedir: Sizler ki İngiliz iktidarı dışında olursunuz.

Daha sonra şöyle ilave etmektedir:

"İslâm ehline, Hindistan uğruna İngiliz Hükümeti'ne muhalefet etmek ve isyan çıkarmak haramdır."<sup>4</sup>

"Bu çağda şer'î cihadın hiçbir şekli yoktur. Çünkü şu anda Müslümanlar'ın imamlık şartı ve sıfatlarına uygun bir imamları mevcut değildir. Ayrıca Müslümanlar arasında düşmanlarına üstün çıkabilecekleri bir birlik ve beraberlik bile bulunmamaktadır."<sup>5</sup>

Peki öyleyse bugün öyle bir imam var mıdır? İslâm'da imam olabilmek için (General Ziya-ül Hak gibi) dikta rejimi ve askeri idare

<sup>1</sup> Tühfe-i Kayseriye, s.10

<sup>2</sup> İsaat-üs Sünne; c.9 No. 10 s.308/48

<sup>3</sup> El-İktisad Fi Mesail-el Cihad, s.16

<sup>4</sup> İsaat-üs Sünne; c.6 No.10 s.187

<sup>5</sup> El-İktisad Fi Mesail-el Cihad, s.42



mi lâzım? Allah <sup>celle celalühü</sup> İslâmiyet içerisinde ne zaman askeri idareler vasıtasıyla imam seçtirmiştir?

Hindistan'ın önde gelen liderlerinden olan tanınmış bir ilim adamı Sir Seyyid Ahmed Han, İngilizlere karşı başlatılan 1857'deki savaşa katılanlar hakkında şöyle demiştir:

"Onların hepsi günah işleyen birer piçtir. İslâmiyet'le hiçbir alâkaları yoktur."<sup>1</sup>

Keza, Ehl-i Sünnet Barelevî Cemaati'nin İmamı Seyyid Ahmed Riza Han da şöyle demiştir:

"Hindistan "Dar-ül İslâm""dır. Ona "Dar-ül Harp" demek aslâ doğru değildir."<sup>2</sup>

### İngilizlere Karşı Cihad Yapmamanın Şer'î Sebebi

Bizzat cihad yapmış olan ve Sihler'e karşı cihad başlatmak gayesiyle Serhad eyaletine gitmiş olan Seyyid Ahmed Barelevî Şehit Hazretleri, mukaddes ve kutsal kalpli bir insandı. O, Müslümanların namusunun değerini biliyordu. Fakat İngiliz Hükümeti'ne gelince o, bu hükümet hakkında ne düşünüyordu? Bu konuda biyografisini yazmış olan Muhammed Cafer Tanesari şöyle demiştir:

"Soru soranlardan biri S. A. Barelevî Hazretleri'ne: İslâmiyet'i doğru bir din olarak kabul etmeyen ve Hindistan'a hakim olan İngilizlere karşı cihad ederek neden bu memleketi bağımsızlığa kavuşturamıyorsunuz? diye sordu. Kendileri bu soruya şöyle cevap verdiler: İngiliz Hükümeti İslâmiyet'i kabul

etmemesine rağmen Müslümanlara zulüm etmemekte, haksızlığa başvurmamakta, dinî vecibelerine ve ibadetlerine mani olmamaktadır. Biz onların memleketinde açıkça vazetmekte ve dinimizi yaymaktayız. Fakat İngiliz Hükümeti hiçbir zaman buna karışmamaktadır. Bizim esas görevimiz Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> birliğini yaymak ve Seyyid-ül Mürselin'in <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> sünnetlerini ihya etmektir. İşte bu memlekette biz bu görevi rahatça ve serbestçe yapmaktayız. Öyleyse İngiliz Hükümeti'ne karşı ne sebepten dolayı cihad edelim ve niçin İslâm talimatına aykırı davranarak her iki tarafın kanını akıtalım.

Bunun üzerine soru soran kişi böyle güzel ve doğru cevabı dinleyerek cihadın gerçek amacını anladı ve sustu."<sup>3</sup>

Allame Şibli Numani şöyle demektedir:

"Resulüllah'ın <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> güzel devrinden bugüne dek, Müslümanlar daima idaresi altında bulundukları hükümete ve fakâr ve bağlı kalmışlardır. Bu yalnız kendi hareket tarzları değildi; ayrıca dinlerinin de talimatı buydu. Bu talim, Kuran-ı Kerim, Hadis, Fıkıh hepsinde kinayeten ve sarahaten mezkurdur."<sup>4</sup>

Hoca Hasan Nizami şöyle der:

"Bizde cihad meselesini çocuklar bile bilirler. Onlar, kâfirler dinî işlere karışınca, elinde bütün savaş malzemeleri bulunan adil bir imam savaş fetvası verirse her Müslüman'a savaşa katılmanın vacip olacağını

<sup>1</sup> Detayları için bakınız: Ba'avet-i Hind, S.Seyyid Ahmed Han

<sup>2</sup> Nusret-ül Ebrar, Lahor, s.129

<sup>3</sup> Savanîh-i Ahmedi Kalan, s.71

<sup>4</sup> Makalat-ı Şibli, c.1 s.171; Maarif Matbaası Azam Garh, 1954

bilirler. Yalnız, İngilizler dinî işlerimize karışmadıkları gibi, zulüm olarak tabir edilebilen bir aşırılık da etmemektedirler. Elimizde savaş malzemesi de mevcut değildir. Bu durumda biz kesinlikle hiçbir kışkırtmacıya kulak asmayız ve canlarımızı tehlikeye atmayız."<sup>1</sup>

### Müslüman Liderleri Ve İngilizler

Müslüman Ahmediye Cemaatinin çağdaş düşmanlarından bir kısmı da doğruyu kabul etmeye mecbur olmuşlardır. Meselâ Malik Muhammed Cafer adlı bir avukat bu konuda bir kitap hazırlamıştır. O şöyle demiştir:

"Mirza Gulam Ahmed'in zamanında, Muhammed Hüseyin Batalavî, Pir Mihr Ali Şah, Mevlevi Sanaülland ve Sir Seyyid Ahmed Han gibi en tanınmış muhalifleri bile en az onun kadar İngilizlere bağlıydılar. Zaten bu sebepten dolayıdır ki o devirde Mirza Bey aleyhinde yazılan kitaplarda, onun kendi talimatında İngiliz köleliğini telkin ettiği belirtilmemiştir."<sup>2</sup>

Kısacası bazı muhaliflerimiz bile Müslüman ulemalarının iki devir yaşadıklarını kabul etmiştir. Birisi İngiliz iktidarı devri, ikincisi de daha sonraki devirdir. Vadedilen Mesih aleyhisselam zamanında onlar başka türlü söylediler. Yani o zaman bütün din adamları cihad ile ilgili olarak, onun ileri sürdüğü talimatın aynısını savunurlardı. Ne var ki bugün onların düşünceleri tamamen değişmiş, Doğu'dan Batı'ya tersine dönmüştür.

### Hindistan'ın Dar-ül İslâm Olduğuna Dair Fetvalar

Müslüman Ahmediye Cemaati baş düşmanlarından Şureş Keşmirî bile şunu kabul etmeye mecbur olmuştur:

"Mekke müftüleri: Abdullah Şeyh Ömer Oğlu Cemal Din (Hanefî) Zihni Oğlu (Şafi'i) ve İbrahim Oğlu Hüseyin (Maliki)'den de fetvalar alındı ve bu fetvalar vasıtasıyla Hindistan'ın "Dar-ül İslâm" olduğu ilân edildi."<sup>3</sup>

"Hakikat-i Cihad" adlı bir kitap yazmış olan Mevdudi, bu kitapta; ayrıca başka yazılarında, cihad hakkında, hiç akli başında bir Müslüman'ın kabul edemeyeceği ve Resulüllah'ın da <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> böyle zalimane düşünceleri ileri sürmeyeceği talimatlar ileri sürmüştür. Bugün cihad hakkında en müteşeddidane ve sert düşüncelere sahip Mevdudi'nin partisidir. İşte bakın Mevdudi, Sud (Faiz) adlı kitabının birinci cildinde ne demektedir:

"İngiliz Hükümeti Hindistan'da İslâm Saltanatını yok etmek istediği zaman Hindistan "Dar-ül Harp" idi. O zaman İslâm Saltanatını savunmak amacıyla can vermek, başaramadıkları takdirde oradan hicret edip gitmek bütün Müslümanlara farzdı. Yalnız Müslümanlar yenildikten ve İngiliz Hükümeti yerleştikten sonra, ayrıca Müslümanlar da kişisel hukuk (Personal Law) hürriyetine kavuşarak orada barınmayı kabul ettikten sonra artık bu ülke "Dar-ül Harp" olmaktan çıktı."<sup>4</sup>

<sup>1</sup> Şehy Sinnusi Risalesi, s.17

<sup>2</sup> Ahmediye Tahrir (Hareket) s.243 Lahor

<sup>3</sup> Seyyid Ataülland Şah Buharî, s.131

<sup>4</sup> Sud, c.1 s.77-78; Haşiye, Mekteb-i Cemaat-i İslâmi, Lahor

Mevdudi "Dar-ül İslâm" demiyor, "Dar-ül Harp" diyor. İşte aynı şeyi Müslüman Ahmediye Cemaati de savunmaktadır. Yani birisi size saldırdığı zaman onunla çarpışın. Namuslarınızı, mallarınızı ve dininizi muhafaza edin. Çocuklarınızı ölüp yok oluncaya kadar silâhı bırakmayın. "Dar-ül Harp"'te her çeşit öz savunma İslâmî cihada girer.

Suudi Arabistan eski kralı Celâlet-ül Melik Faysal H.1385 yılında Hac münasebetiyle Mekke Rabita-tül Âlem-il İslâmî'nin toplantısında şöyle demiştir:

"Saygıdeğer kardeşlerim! Hepiniz Allah yolunda cihad etmek gayesiyle çağırılmışsınız. Cihad ancak tüfek kaldırmak yahut kılıç sallamak demek değildir. Aksine cihad insanları Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> kitabına ve Resulullah'ın <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> sünnetine davet etmek, onlara uymak ve her çeşit zorluklara dert ve ızdıraplara rağmen kuvvetli bir şekilde onlara bağlı kalmak demektir."<sup>1</sup>

Daha sonra o şöyle demektedir:

"(Gayr-i Müslim hükümetlerin idaresi altında bulunan Müslümanlara) vacip olan, din hizmetini eda etmeleri ve Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> emirlerine uymalarıdır. Biz onlara kendi hükümetleri aleyhinde ayaklanmalarını tavsiye etmeyiz. Yalnız kendi aralarında, kendi inanç ve niyetlerine göre Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> kitabını ve Resulullah'ın <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> sünnetini hakem (kadı) olarak kabul etmelidirler. Kendilerine asayiş bağışlayan hükümetlerle iyi geçinmelidirler. Kendi ülkele-

rindeki düzeni bozan bir anarşist olmamaları lâzımdır."<sup>2</sup>

Öyleyse Vadedilen Mesih'i <sup>aleyhisselam</sup>, cihad kabul etmiyor hatta cihadı iptal ediyor ve el-iyazü-billah İngilizlere yağ çekiyor ve onlar uğruna fesat yaratıyor diyerek suçlayan ulema nerededir? Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> o gün söylediği sözlerin aynısını çağdaş din adamları da söylemekteydiler. Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup>, yabancılara söylediği sözün aynısını yandaşlarına da söylüyordu. İngilizlere söylediğinin aynısını kendi Cemaati'ne de bildiriyordu. Kendi zatında ve cemaatinde iki yüzlülük ve münafıklık yoktu. İlan ettiği cihadı zaten yapmaktaydı. Cihadın bu düşüncesi için yalnız lafla değil, hayatı boyunca canla başla mücadele etti ve Cemaati'ne de aynısını telkin etti.

Vadedilen Mesih'e <sup>aleyhisselam</sup> atfedilen bir suçlama da Kraliçe Victoria'yı övmesi ve bir rahmet sebebi olduğunu bildirmesidir. Şimdi bu ulema arasında Kraliçe'ye İslâmiyet'i telkin etmiş olan birisi var mıdır? Fakat Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> büyük bir cesaretle Hristiyanlığı tenkit etti ve onun batıl ve ölü bir din olduğunu savunarak zamanın kraliçesini İslâmiyet'i kabul etmeye davet etti. O zaman Kraliçe'nin imparatorluğu üzerinde güneş batmazdı. Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> bir taraftan Kraliçe'nin Hükümeti'ni övdü. Diğer taraftan da açıkça onu İslâm'a çağırdı.

Diğer din adamlarının karakterine de bir bakınız. Onlar Hindistan'a "Dar-ül İslâm" diyorlardı. Lâkin Vadedilen Mesih'in

<sup>1</sup> Ümmelkura, Mekke, 24 Nisan 1965

<sup>2</sup> Ümmelkura, Mekke, 24 Nisan 1965

aleyhisselam arif billah (Rabbi'ni Tanıyan) gözü onu hiçbir zaman "Dar-ül İslâm" olarak görmedi. Aksine "Dar-ül Harp" bildi. Çünkü o, cihadın gerçek irfanına sahipti ve cihadın anlamını biliyordu. Çünkü her nerede cihad vacip olursa orası "Dar-ül İslâm" değil, "'Dar-ül Harp'"tır. Yalnız hangi manada? Kendisi bu soruyu şöyle cevaplandırmıştır:

"Burası "'Dar-ül Harp'"tır. Papazlara karşı rahat rahat oturmamalıyız. Yalnız bizim harbimiz de onlar gibi olsun. Onlar hangi silâhlarla meydana çıktılarsa aynı çeşit silâhları biz de ellerimize almalıyız. İşte o silâh kalemdir. Zaten bu sebepten dolayıdır ki Allah bu âcize "Sultan-ül Kalem" (Kalemle hükmeden) ve kalemime de "Zülfikar" ismini vermiştir. Bundaki sır şudur: "Bu cenk ve savaş çağı değildir. Aksine bu kalem çağıdır."<sup>1</sup>

Aynı şekilde o, Kraliçe Viktoriya'ya şöyle demiştir:

"Ey saygıdeğer Kraliçe! Kemal-i fazilet, ilim ve ferasetine rağmen İslâm dinini kabul etmediğine hayret ediyorum. Sen saltanat işlerini yürüttüğün gibi aynı feraset ve aynı gözle neden İslâmiyet'i incelemiyorsun? Zifiri karanlıktan sonra artık tekrar güneş doğmuştur. Bunu görmüyor musun? Allah yardımcın olsun! Bil ki İslâm dini nurlardan oluşmuştur. O, nehirlerin doğup aktığı pınardır; meyveli bir bostandır. Bütün dinler onun bir parçasıdır. Sen bu güzelliği gör ve bundan bolca rızıklandırılanlardan ve bahçelerinden istifade edenlerden ol. Hiç şüphesiz ancak bu din diridir; bereketlerle

dolu olup mucizeler göstermektedir. O iyi işleri emreder ve kötü işlerden vazgeçirir. Ona karşı duran yahut emrine uymayan muradına erişemez.

Ey saygıdeğer kraliçe! Dünya nimetleri bakımından Allah'ın sana büyük bir lütfu vardır. Sen artık ahiret krallığıyla da ilgilen ve tövbe et; doğurulmuş olmayan ve krallıkta da hiç bir ortağı bulunmayan Tek ve Bir Allah'a <sup>celle celalühü</sup> boyun eğ. Sen onun yüceliğini beyan et. O'nun dışında da, hiçbir şeyi yaratamayan ve kendi yaratılmış olanları tanrı olarak mı kabul ediyorsunuz? Eğer bir şüphen varsa bana gel. Sana O'nun doğruluğuna dair mucizeler göstereyim. O her halükârda benimle birliktedir. Ben O'nu çağırdığım zaman O, çağırma cevap vermektedir ve O'nu yardıma çağırdığım zaman daima yardıma gelir. O'ndan yardım talep ettiğim zaman bana yardımcı olur. Ben, O'nun her yerde bana yardımcı olacağına ve beni zayi etmeyeceğine inanıyorum. Hesap gününden korktuğun için benim mucizelerimi ve doğruluğumun kanıtını görmek ister misin? Ey Kraliçe! Tövbe et; tövbe et; ve kulak ver ki Allah malına ve sahip olduğun her şeye bereket versin ve Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> rahmet gözüyle baktığı insanlardan olasın."<sup>2</sup>

Şimdi bu bir yağcının konuşma tarzı mıdır? Siz yağcı değil idiyeniz size bu konuşma tarzı niçin nasip olmadı?

### Vadedilen Mesih'in Yaptığı İslâmî Cihadın İtirafı

<sup>1</sup> Melfuzat; c.1 s.232

<sup>2</sup> Ayna-yı Kemalât-i İslâm, s.530-533

Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> sözü ve cihad düşüncesi ve ona bağlı kalması işte budur. Çağdaş din bilgininin hiç birinin Kraliçe'ye yağ çekmek dışında başka türlü hitap ettiğini duyamazsınız. "Tövbe et" kelimeleri o devirdeki bir saltanat için bomba niteliğini taşımaktaydı. Bu çok yüce bir kelâmdır. Kraliçe Victoria açık bir şekilde İslâmiyet'e davet edilmiştir. Batıl bir dinden tövbe etmeye ve İslâm'a çağırılmıştır. İşte gerçek cihad budur. Vadedilen Mesih <sup>aleyhisselam</sup> cihadın bu ruhunu anladığı için Cemaati'ne bitmeyen bir cihad yolunu göstermiştir. Bizim geceyle gündüzümüz, her anımız cihad olmuştur. Pakistan'ın tanınmış tarih yazarı Şeyh Muhammed Ekrem Bey, bunu hissederek şöyle demiştir.

"Şu gerçeği, dünya Müslümanlar'ı arasından ilk önce Ahmedî Müslümanlar kavramışlardır: Gerçi bugün İslâm siyasî bakımdan zeval halinde ise de, yine de Hristiyan ülkelerde propaganda faaliyetleri serbest olduğundan, Müslümanların ellerine din tarihinde yeni olan bir fırsat geçmiştir ve biz bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."<sup>1</sup>

"Müslümanlar genelde cihad bisseyf (kılıç ile cihad) inancına hayalî olarak inanmaktadırlar. Onlar ne gerçek olarak cihada katılırlar ne de İslâmiyet'i yayma cihadını dinî vecibe olarak kabul ederler ve onlar bu işte bir hayli başarıya(!) ulaşmışlardır."<sup>2</sup>

### Mevdudi'nin Cihad Düşüncesi

Sonunda size Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> cihad düşüncesiyle, Mevdudi'nin cihad düşüncesi arasında bir mukayese yapmak istiyorum. Ulemanın iki tane cihad düşüncesi olduğu bellidir. İngiliz Hükümeti zamanında söyledikleri başkaydı. İngiliz Hükümeti sona erdikten sonra söyledikleri başka türdür. Demek ki onların iki tane terazileri vardır. Onlar, namuslu bir Müslüman'ı eziyete boğan bir cihad düşüncesini Resulüllah'a <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> intisap ettirirler. Onların cihad düşüncesi sinir bozucudur. Vadedilen Mesih'e <sup>aleyhisselam</sup> itiraz edenler arasında ve kendisini suçlamak konusunda Mevdudi'nin Cemaati ilk başta gelir. Mevdudi'nin cihad düşüncesini size sunmadan önce Gayr-i Müslim olan Binbaşı Ausbur'un bir yazısını okumak isterim. O Resulüllah'a <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> eziyet edilirken, onun emrettiği talimatı şöyle özetlemiştir:

"Teklif ettiği usullerden bir tanesi de dinde zorlama yapılmamasıdır. Fakat (eliyazübillah) başarının kendisine verdiği sarhoşluk, iyi düşüncelerinin sesini çok önce susturmuştu. O, savaş için bir genel emir vermişti. (Bunun neticesinde) Arabistan ahalisi bir elinde Kur'an, diğerinde kılıç tutarak, yanan şehirlerin alevleri ve mahvolmuş ailelerin çığlıkları arasında kendi dinlerini yaydılar."<sup>3</sup>

İslâmiyet'in yayılışının bu ne zalimane ve pis bir düşüncesidir. Bu düşüncelyi İslâm düşmanı bir müsteşrik savunmaktadır. Mevdudi bile aynı düşüncelyi sanki ince bir iplikle kumaşı işler gibi sözünü fesahat ve

<sup>1</sup> Mevc-i Kevser, s.187

<sup>2</sup> A.G.E., s.179

<sup>3</sup> Islam Under The Arab Rule, s.46



belagat perdesi arkasında saklayarak şöyle ileri sürmektedir:

"Resulüllah on üç yıl Arapları İslâm'a davet etti; vaaz ve nasihatın en etkileyici yollarına başvurdu. Kuvvetli deliller ileri sürdü. Açık olarak ispat etmeye çalıştı. Fesahat ve belagata dayanan konuşma gücüyle onların kalplerini ısındırdı. Allah tarafından akıllara durgunluk veren mucizeler gösterdi. Kendi ahlâkı ve temiz hayatında iyiliğin en güzel örneğini verdi. Doğruluğunu ispat eden ve bu konuda faydalı olabilen hiçbir yol bırakmadı. Fakat kavmi, doğruluğunun güneş gibi aydınlanmış olmasına rağmen davetini kabul etmedi. Doğruluk onlara açık olarak belirlenmiş idi. Onlar gözleriyle hâdilerinin çağırdığı yolun doğru olduğunu görmüşlerdi. Bununla birlikte o yolu benimsemelelerini, kâfirlikteki serbest yaşayışlarında alıştıkları lezzetleri bırakmaya hazır olmayışları engelliyordu. Fakat vaaz ve nasihatlerinde başarısız kaldıktan sonra..."<sup>1</sup>

Yani (Eliyazübillah!) Resulüllah <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> vaaz ve nasihatlerinde başarısız kalmış! (Neüzü Billahi ala zalike, böyle bir düşünceden Allah'a sığınırız.) Mevdudi'nin kaleminden çıkmakta olan bu söz ne kadar cahilane, tehlikeli ve zalimane sözdür. O Allah'tan <sup>celle celalühü</sup> hiç korkmamaktadır. Bir taraftan onun sesini dinleyin, öte yandan Kur'an-ı Kerim'in şu sesine kulak verin:

فَذَكِّرْ إِن تَفْعَلِ الذِّكْرُ ٢

"Ey Muhammed! Nasihat et, çünkü senin nasihatın hiçbir zaman başarısız olamaz. Senin tavırların değişiktir. Senin nasihatinde, başarısızlığa uğramayan bir kuvvet vardır. Yalnız nasihatine rağmen birisi ikna olmazsa biz yine de sana zor kullanma izni veremeyiz. Neden? Çünkü Allah şöyle buyurur:

فَذَكِّرْ ۖ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ٢١

*O halde, (insanlara) nasihat et. Sen, ancak çok nasihat edersin.*

لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ٢٢

*Onlara (da) gözetici değilsin.*

إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ٢٤

فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ٢٥

*Ancak kim sırtını döner ve inkâr ederse, Allah (da) ona büyük bir azap verecektir.*<sup>3</sup>

Yani senin nasihatinde bir güzellik, bir sevgi, bir çekicilik vardır. Sözlerin çekicidir ve tesir yaratmamasına bir sebep yoktur. Biz sana kesin olarak söyleriz ki eğer bir bedbaht sözlerinden yüz çevirirse ve onları kabul etmezse, yine de biz sana zor kullanma izni vermeyiz. Biz seni zorlayıcı yapmadık. Sen yalnız nasihat edicisin. Ondan sonra da kabul etmeyi biz yakalarız ve cezalandırırız.

İşte bu Allah'ın Kelâmı'dır. Fakat şu ise Mevdudi'nin Kelâmı'dır: "Vaaz ve nasihatlerinde başarısız... "İnna lillahi ve inna ileyhi

<sup>1</sup> El-Cihad Fi-l İslam, sayfa 141-142, Üçüncü baskı 1962

<sup>2</sup> A'la Suresi 87:10

<sup>3</sup> Gaşiye Suresi 88:22-25

raci'un" Üzüntüden dolayı bu cümleyi okumak zordur. Mevdudi'nin sözü şöyle devam ediyor:

"İslâm daisi (çağrıcısı) eline kılıç aldı ve:

أَلَا كُلُّ مَأْثَرَةٍ أَوْ دَمٍ أَوْ مَالٍ يَدْعِي فَهُوَ تَحْتَ  
قَدَمِي هَاتِينَ<sup>1</sup>

diyerek nesilden nesile gelen bütün üstünlükleri sona erdirdi. Namus ve iktidarın bütün geleneksel putlarını kırdı. Memlekette düzenli ve kuvvetli bir hükümet kurdu. Ahlâk yasalarını zorla yürürlüğe koyarak onları sarhoş etmiş olan kötülük ve günah serbestliğini yok etti ve ahlâk güzellikleri ve insanın iyi adetleri için daima gerekli olan asayiş sağladı...<sup>2</sup>

(Ausburn aynı sözü şöyle söylemiştir: "Dullarla yetimlerin tehlikeli çığıllıkları arasında kendi dinini yaydı. Ondan sonra ise ağlayıp sızlayanlar en sonunda zaten uyuyup kalırlar." Mevdudi bu duruma "Teskin" ismini vermiştir. Yani artık hiçbir taraftan muhalifane bir ses yükselmekteydi.)

İşte o zaman kalplerden yavaş yavaş pas tutmuş kötülük ve fesat yok olmaya başladı; huylardan fasit maddeler kendiliğinden çıkıp gitti ve ruhların kesafetleri sona erdi.

<sup>1</sup> Bunun tercümesi şöyledir: "İyi dinleyin! Her çeşit imtiyaz ve uğruna savaşa teşvik ettirilen kan davaları ve mallar, bugün iki ayağımın altındadır." Resulüllah'ın <sup>sallallahu aleyhi vesellem</sup> bu ilânı ne zaman yaptığını biliyor musunuz? O, bu ilânı Hacce-tül Veda (son hac) zamanında yaptıydı. Bu yaptığı son ilândır. Gördünüz mü, hadiseler nasıl birbirine karıştırılmaktadır? Bir din bilgininin bu ilânın ne zamana ait olduğundan haberdar olmayışına imkân yoktur. Fakat görüyorsunuz ki o, bunu hangi duruma yakıştırmak istemektedir.

<sup>2</sup> El-Cihad Fi'l İslam, sayfa 142

## Sözde İslam Mütefekkirinin Cihad Düşüncesi

(Kuvvet-i kudsiye, nasihat, hatırlatma hepsi külliyeten başarısız kaldı (böyle bir söz söylemektense Allah'a <sup>celle celalühü</sup> sığınırız) ve Mevdudi'nin sözüne göre o zaman kılıç sallandı ve bütün işler başarıldı.)

Gözlerden perdeler kalkarak doğruluk nuru aydınlanmış oldu.

Hangi perde vardı? Allah bu konuda şöyle der:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ  
ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ<sup>3</sup>

Şüphesiz kâfirleri uyarıp uyarmaman, onlar için birdir. Onlar (durumlarını değiştirmedikçe,) inanmazlar.

خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ  
وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ ۖ وَلَهُمْ  
عَذَابٌ عَظِيمٌ<sup>4</sup>

Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir. Gözleri üzerinde (de bir) perde vardır. Kendilerine, büyük bir azap (mukadderdir).<sup>3</sup>

Burada hiç imanı olmayanlar zikredilmişlerdir. Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> dediği gibi zulüm ve haksızlık perdeleri yırtılmaz. Fakat Mevdudi der ki, Allah ne bilecek! Ben daha iyi bilirim. Kılıç kullanılıncaya kadar perdeler yırtılmamıştı ve o ana kadar Allah'ın <sup>celle celalühü</sup> dediği doğrudu. Fakat kılıç kullanılınca bütün bu perdeler yırtılmış oldu!

Hatta boyunlardaki hak belirlendikten sonra insanları Allah'a <sup>celle celalühü</sup> boyun eğmek-

<sup>3</sup> Bakara Suresi 2:7-8

ten alıkoyan eski şiddet ve başlardaki, o eski bencillik baki kalmadı. Arabistan gibi diğer ülkelerin İslâmiyet'i bu kadar süratle kabul etmelerinin yani bir çeyrek asırda bütün dünyanın Müslüman oluşlarının sebebi ise, İslâm kılıcının onların kalpleri üzerindeki perdeleri yırtmış olmasıdır."<sup>1</sup>

### Resulüllah'ın Kuvvet-i Küdsiyesi Ve Duaları

Bu yazı ancak tarih bilgisinden yoksun birisine ait olabilir. Endonezyalı her Müslüman bu yazının her kelimesini yalanlamaktadır; Çin'in tamamen İslâmiyet'e girmiş olan dört eyaleti de bu yazının yanlış olduğunu kanıtlamaktadır. İslâm'ın hiçbir kılıcı ne Endonezya'ya, ne de Malezya'ya ne de Çin'e ulaşmamıştır. Onların her çocuğu; her kadını her erkeği; her genci ve her yaşlısı; Mevdudi'nin bu ilânını yalanlamaktadır. Vallahi Muhammed'in kılıcı değil, onun güzelliği bizi çekmiştir; Muhammed'in kuvvet-i küdsiyesi ve ruhanî gücü bizim kalplerimizi fethetmiştir, diye ilân etmektedir. Bu inkılâp nasıl gerçekleşti? Resulüllah <sup>sallallahu aleyhi vesellem</sup> hangi cihad neticesinde o kadar muazzam bir zafer elde etti? Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> dediğine göre, Resulüllah'ın <sup>sallallahu aleyhi vesellem</sup> yarattığı inkılâp, Hz. Resulüllah'ın <sup>sallallahu aleyhi vesellem</sup> duaları neticesinde gerçekleşmiş idi. O, bu konuda şöyle demektedir:

"Arabistan gibi viran bir memlekette ceryan eden o fevkalade hadise, yani yüz binlerce ölünün birkaç günde tekrar dirilmesi ve nesilleri yozlaşmış olanlarının İlâhî renge girivermesi; gözü kör olanların görmeye

başlayıvermeleri ve dilsizlerin dillerinden İlâhî bilgilerin akmaya başlaması; Kısacası dünyada daha önce hiçbir gözün görmediği ve hiçbir kulağın işitmediği bir inkılabın birdenbire gerçekleşmiş olması; Biliyor musunuz o neydi? İşte o, bir fani fillah'ın (Allah'a ermiş birisinin) karanlık gecelerinin dualarıydı ki dünyada yankılar uyandırdı ve o güçsüz ve Ümmi'den (tahsil görmemiş olandan) beklenmeyen olağanüstü mucizeler gösterdi. Allahümme salli ve sellim ve barik aleyhi ve alihi."<sup>2</sup>

Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> bu yazısını okuyarak Mevdudi'nin yazısıyla bir karşılaştırma yapınız. Her ikisi arasında belli bir fark; kutuplar kadar yani Doğu ile Batı kadar fark vardır. Bir tarafta, Vadedilen Mesih'in <sup>aleyhisselam</sup> temiz kalbi üzerinde belirlenen ve pak sözler olarak kutsal lisanından ceryan eden Hak ile İslâm ruhu konuşmaktadır. Bize İslâm üstünlüğünün kuvvet kaynağının yolunu gösteren ve susamış ruhlarımızın susuzluklarını gideren ses işte budur. Bu ses bize Hz.Muhammed'in <sup>sallallahu aleyhi vesellem</sup> üstünlüğünün, kuvvetinin, ululuğu ile yüceliğinin sırrının kuvvet-i küdsiyesinde olduğunu bildirdi. Bu kuvvet, bir sağanak halini aldı ve Arabistan çölünü ve kuru ile yaşı, deniz ile karayı suladı. O çölleri çimenlere ve viraneleri bağlara döndüren ve cansız toprakları yeniden diriltten ab-ı hayatı (hayat veren suyu) yağdırdı.

### Mevdudi'lik Ruh

Kısacası bir tarafta bu Hak ve İslâm ruhunun sesi vardır ve diğer tarafta Mevdudi

<sup>1</sup> El-Cihad Fil İslâm, s.141-142

<sup>2</sup> Berekat-üd Dua; s.7

ağzıyla konuşan ve zulüm ile haksızlığın acayip güllerini açtırmakta olan Mevdudilik ruhu bulunmaktadır. İslâmî talimatları ömrü boyunca okuyup inceledikten sonra o, onun özünü şöyle ileri sürmektedir "Vaaz ile nasihatleri başarısız kaldıktan sonra!" İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. "Mizaç Şinas-i Nübüvvet" (peygamberlerin mizacı-nı ve huyunu bilen ve anlayanın sesi işte bizim duyduğumuz ses midir? Yok, yok! Mizaç Şinas-i Nübüvvet demeyelim. Bu ses İslâm düşmanlarının sesleriyle uyuşmaktadır. Bu ses, Binbaşı Ausburn'un kanında gazap ateşi olarak dolaşanının aynısıdır. Bu ses, binlerce İslâm düşmanını Resulullah sallallahu aleyhi vessellem aleyhinde haset ateşinde yakmış olan mekruh yangındır. Benim vücudum bu yazıyı okuyarak titremeye, bedenim ise yanmaya başlar. Bu kelâm değil, peygamber aşığı her insanın kalbini yaralayan neşterdir. Bu neşterin yaraları çok acı ve çok ızdırap vericidir. Bizim duyduğumuz bu ses "Mizaç Şinas-i Nübüvvet" in sesi midir? Hayır, hayır! Müslümanlar'ın kalplerini kan ağlatan bu ses Binbaşı Ausburn ve İmad-üd din adlı papazın sesidir. Allah aşkına buna İslâm ruhu demeyelim; Mevdudilik ruhu diyelim. Buna İslâm ruhu diyenlere yazık! Vadedilen Mesih'in aleyhisselam arifane İslâm'ın üstünlüğü düşüncesi ile cihad düşüncesi nerede ve bu, çehresini değiştirerek yüzbinlerce perde arkasında saklanmış, fakat bunca perdelere rağmen zehrini saklamayan ve bıçakları bu perdeleri yırtarak bizi yaralamakta olan Mevdudi'nin sözleri nerede!

### Mevdudi'nin Cihad Düşüncesi Ve İslâm

Demek ki Resulullah'a sallallahu aleyhi vessellem ve İslâm'a yapılmış olan en çirkin suçlamalar işte bu sözlerdir. Biz bu cihad düşüncesini nasıl kabul edelim? Bu ortadan silinmeye ve reddedilmeye değer bir cihad düşüncesidir. Bir an için bile böyle bir düşünce Hz. Resulullah'a sallallahu aleyhi vessellem intisap ettirilemez. Biz aslâ onu kabul etmeye hazır değiliz.

Kısacası bu ulemanın durumuna baktığımız zaman kalplerimizi tuhaf bir ürperti kaplar. Bunlar İslâmiyet adına, fakat onun ruhundan tamamen uzak kalarak, Allah'ın celle celalühü seçkin kişilerine zalimane bir şekilde saldırırlar; zamana göre seslerini değiştirirler ve biz ne demektediriz ve ne yapmaktayız; lisanımız nedir ve hareketlerimiz nasıldır diye hiç korkmazlar.

İslâm âlemi zorluklarla karşılaşınca, İslâmiyet uğruna ilk saflarda düşmana karşı çarpışan ve İslâm'ın ızdıraplarını kalbinde hissedenden kimdi? Acaba onlar, Ahmedî Müslümanlar mıydılar yoksa saf Müslümanlar'ı aptal yerine koyan ve bugün bile onları aptal yerine koymakta olan bu ulemalar mıydı? Zaman çok geçmiştir; o yüzden Allah'ın celle celalühü izniyle ben gelecek hutbemde bu bölümü aydınlatacağım.

**Kaynak: Zahakal Batıl, Sayfa 89-119, Hazret Mirza Tahir Ahmed aleyhirrahme, Islam International Publications, Çev: Dr. Muhammed Celal Şems**

## Mukaddes Miras

Size öyle iki olay anlatacağız ki bunların ne kadar birbirine benzediğini okuduğunuz zaman Yüce Allahın hikmetine ve kudretine hayran olacaksınız. İki olay arasında iki bin yedi yüz, iki bin sekiz yüz sene fasıla var. Her iki olay da Mekke’de geçmektedir. Her iki olayda da, babaları kendi evlatlarını Yüce Allaha kurban etmeye karar verdiler. Ve ne kadar hayret vericidir ki her iki genç çocuk, hiç ses çıkarmadan Hüda Tealaya kurban olmayı kabul ettiler. Onlar en ufak bir itirazda bulunmadılar.

Anlatacağımız ilk olay, Hazret İsmail aleyhisselamın<sup>1</sup>dır. Onun babası hazret İbrahim aleyhisselam bir rüyasına istinaden oğlunu kurban etmeye karar verdi.

Allahın işine bakın, hazret İbrahim aleyhisselam, bir gece rüyasında birisinin, “En fazla sevdiğin şeyi Allah celle celalühü adına kurban et,” dediğini gördü. Hayret içinde uyandı ve “bu neyin nesidir, yoksa bu düşünce şeytanî bir vesvesemidir?” diye düşündü.

Fakat ikinci gün tekrar rüya gördü; En kıymetli şeyi Allaha kurban et! Hazreti İbrahim’in aleyhisselam en fazla sevdiği şey neydi biliyor musunuz? O, Hazreti İsmail’i aleyhisselam çok severdi. Bu düşünce sık sık onun aklını kurcalıyordu, Allah celle celalühü bilir ne var, diye. Fakat ikinci gün ki rüyada bu sır açıklığa kavuştu ki bu Allahın sesidir.

Tekrar üçüncü gün aynı rüyayı görünce, ben mutlaka Allah celle celalühü yolunda en sevdiğim şeyi, İsmail’i kurban edeceğim

diye kesin karar verdi. Kendi evladını kendi eliyle kurban etmek çok zor bir iş. Fakat Hazreti İbrahim aleyhisselam daha önce de Hüda Tealanın rızası uğruna bu sevgili oğlunu çok küçük iken annesi ile birlikte, hiç kimsenin yaşamadığı bir yere, bu günkü Mekke’nin olduğu yere bırakmıştı. Kendi sevgisini, hanımın sevgisini, oğul sevgisini bir defa feda etmişti zaten. Fakat o, Allahın sevdiği ve o da O’nu seven birisiydi. O’nun için bütün bunları hiç çekinmeden yapabildi.

Hazreti İbrahim aleyhisselam, derhal Mekke’ye gitmeye hazırlandı. Uzun bir yolculuktan sonra oğlunun yanına varıp onu görünce içi sızladı. Şimdi o, on üç yaşında genç bir delikanlıydı<sup>1</sup>. Uzun zaman sonra görüşüyorlardı ve gelişinin maksadı da çok zor ve sabrı sınavan bir şeydi. Bütün bunlar doğal olarak Hazreti İbrahim’in aleyhisselam içini sızlatıyordu.

Fakat o sözünde kararlıydı. Oğlunu görünce muhabbetten dolayı bu fedakarlığı unutmadı. Bilakis Hazreti İsmail’i aleyhisselam çağırıp ona her şeyi anlattı. Hazreti İsmail aleyhisselam ne cevap verdi biliyor musunuz?

“Size emredileni yapınız! İnşaaallah beni sabredenlerden bulacaksınız.”<sup>2</sup>

Bakın ne kadar hayret vericidir. Eğer başka bir çocuk olsa korkuya kapılır, ya kaçır gi-

<sup>1</sup> Siret Hatemü’n Nebiyyin, sayfa 73, Hazret Sahipzade

Mirza Beşir Ahmed<sup>ra</sup>

<sup>2</sup> Saffat suresi, ayet 103



der, yahut babasına kızar ve, "Sen daha önce beni bu virane yerde terk edip gittin, şimdi de kurban etmek istiyorsun," der. Fakat bu itaatkar ve temiz yaratılışlı çocuk, tam bir fedaiyet ruhuyla "size rüyanızda emredileni yapınız," diye cevap verdi.

Sonra ne oldu? Hazreti İbrahim <sup>aleyhisselam</sup>, onu alıp, onüç sene önce Hazreti Hacı'nın su aramak için koştura koştura perişan olduğu tepelerin arasına götürdü ve Merve tepesinde onu yatırdı.

Bir rivayete göre Hazreti İbrahim <sup>aleyhisselam</sup> Mina'dan geçerken, şeytan, onu bu fedakârlıktan vazgeçirmek için üç yerde göründü. Hazreti İbrahim <sup>aleyhisselam</sup> her seferinde oğlunun elini tuttu ve şeytana taş attı, o kaybolunca yürümeye devam etti. Cemrat denilen bu üç yer Mina meydanındadır. Bu gün bile hacılar bu üç yerde yedişer taş atarlar.

Hazreti İbrahim <sup>aleyhisselam</sup>, Hazreti İsmail'i <sup>aleyhisselam</sup> alıp Merve tepesine ulaşınca, onu yere yatırdı. Allaha ibadetkar bu çocuk, büyük bir mutlulukla ve sessizce, boğazlanmak için kendini sundu. Tam Hazreti İbrahim <sup>aleyhisselam</sup> bıçağı sürmek üzereydi ki meleğin sesi geldi, "Hiç şüphesiz sen rüyanı gerçekleştirdin ve Allahın katında vefalı sayıldın."

Hazreti İbrahim <sup>aleyhisselam</sup>, bu kimin sesidir diye sağa sola bakmaya başladı. Şimdi ben kurban etmedim, rüya nasıl tamamlanmış oldu? Bunun üzerine melek, "İsmail'in yerine bir koç kurban et," dedi. Böylece Hazreti

İbrahim <sup>aleyhisselam</sup>, Hazreti İsmail'in <sup>aleyhisselam</sup> yerine bu hayvanı kurban etti.<sup>1</sup>

Ne kadar acaip bir şeydir! Baba, zaten Allahın peygamberidir. O, Hüda Tealanın rızası için daima fedakârlıklar yapı gelmekteydi. Allah <sup>celle celalühü</sup> ve O'nun yüceliğine, kudretine, O'nun muhabbetine vakıftı. Fakat çocuk, daha küçüktü. O, bütün bunları nasıl bilebilirdi? Ama hayır. Allah <sup>celle celalühü</sup> sevgisi bu çocuğa miras olarak gelmişti. Ona fedakârlık duygusu, Allahın rızası, kendi anne ve babasından gelmişti. O, küçük olmasına rağmen biliyordu ki Allah <sup>celle celalühü</sup> indinde her şeyi feda etmek büyük bir iyilik ve saadetti. Kısacası o, aynı şekilde davranırdı.

Fakat Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> sevdiklerini asla unutmaz. Tam tersine onların hatıralarını, onların Kendisi için yaptıkları fedakârlıklarını, sonradan gelen insanlar için bir örnek olarak canlı tutar, yaşatır. Ki, "Ey Benim kullarım! Benim öyle sevgili kullarım geçti. Fakat Ben onları zayi etmedim. Tam tersine öncekinden daha fazla sevdim, öncekinden daha fazla onların üzerine nimetlerimin yağmurunu yağdırdım. Onların derecelerini yükselttim ve Kendi sevdiklerim arasına kattım."

<sup>1</sup> Kurban yeri ile ilgili açıklama: Hacdan sonra hacılar, Mina'da kurban keserler. Bunun açıklanması iyi olur, çünkü kurban yeri Merve'dir ve şimdi Mina'da kurban kesilmektedir. Hazreti Resulullah sallallahu aleyhi vessellem zamanında da kurban yeri Mina idi. Fakat Hazreti Resulullah sallallahu aleyhi vessellem bizzat kendisi Merve tarafına işaret ederek buyurdu ki, "Burası kurbangahtır ve Mekke'nin bütün tepeleri ve vadileri kurbangahtır." (Hazret İmam Malik, Kitabü'l Hac) Merve yerine Mina'da kurban kesmenin sebebi hacıların çokluğudur. Bu yüzden Mina da Kabe'nin sınırlarına dahil edilmiştir.

Hüda Teâlâ Kendi sözünde, vaadinde doğrudur. O, Hazreti İsmail'in <sup>aleyhisselam</sup> fedakârlığını gerçek bir şekilde bu gün de canlı tutmaktadır. Hacdən sonra, îdül ada (kurban bayramı) günlerinde milyonlarca hayvan, işte bu fedakarlığı yad etmek için kurban edilmektedir. Her mescidde, her bayram yerinde Hazreti İsmail'in <sup>aleyhisselam</sup> fedakârlığı anlatılır, herkes hayvanların neden kurban edildiğini bilir.

Şuna dikkat edin ki, hayvan kurban etmek ya da evladı kurban etmek asıl maksat değildir. O zaman bu neydi? Bu şunu ispat etmektedir ki Hüda Tealanın planı azimüş şan olur. Bu fedakârlığın gerçek maksadı Allahın yolunda İsmail'i <sup>aleyhisselam</sup> vakfetmekti. Çünkü kim Allah <sup>celle celalühü</sup> için vakfolursa ona dünyanın rahatlığı haram olur. O sadece ve sadece Allah <sup>celle celalühü</sup> için olur. Hüda Teala hangi işi isterse, hiç ses çıkarmadan onu yapar. Fakat öyle bir insan hiçbir zaman dünyevî nimetlerden de mahrum kalmaz. Çünkü bizzat Hüda <sup>celle celalühü</sup>, onun rahatını, rızkını, mutluluğunu sağlar.

Şimdi Yüce Allahın bütün bunları nasıl yaptığını görün. Hazreti İbrahim <sup>aleyhisselam</sup>, Hazreti İsmail'i <sup>aleyhisselam</sup> Allahın evini muhafaza etmek üzere vakfetmişti. Hazreti İsmail <sup>aleyhisselam</sup> da bu evi beklemekten çok mutluydu. O, yiyecek içeceği hiç düşünmedi. Hâlbuki Mekke tam olarak çöldü. Bazı zamanlar orada avlayacak bir hayvan dahi bulunmazdı. Buğday, arpa gibi şeyler orada kesinlikle yetişmezdi. Fakat Hazreti İsmail <sup>aleyhisselam</sup>, oradan başka bir yere gitmeyi, rahat etmeyi, yiyecek içeceği kolaylıkla bulmayı hiçbir zaman düşünmedi. O, hiçbir

zaman açlığını düşünmedi. Bu onun, hiç ama hiç umurunda değildi.

Fakat Hüda <sup>celle celalühü</sup> ne yaptı? O, Hazreti İsmail'i Mekke'nin padişahı yaptı. Hazreti İsmail <sup>aleyhisselam</sup>, zemzem kuyusunun sahibi idi ve Kabe'nin de bakıcısı idi. Her ne zaman kabileler, su için, Hac için, Kabe'yi tavaf etmek için gelirlerse, mutlulukla, sevgiyle ve gönül rızasıyla Hazreti İsmail'e uzak, uzak bölgelerden meyveler ve hububat, hediye olarak getirip verirler ve onun bunları kabul etmesinden gurur duyarlardı.

Gördünüz mü? Hangi insan Allahın hizmetine vakfedilirse, Hüda Teâlâ dünyayı onun hizmetine verir. Sadece İsmail'e <sup>aleyhisselam</sup> değil, onun nesillerine bile dünya nimetleri verildi.

Sonra Hazreti İsmail'in nesli ilerleye ilerleye çok yayıldı. Birçok kabilelere bölündü, Arabistanın her yerinde Hazreti İsmail'in nesli vardır. Bütün o kabileler Kâbe'ye sınırsız saygı gösterirlerdi ve ona karşı derin sevgileri vardı, onu korumak için her şeylerini feda etmeye hazır idiler.

Bu sevgi, zamanın geçmesiyle azalmadı, tam tersine arttıkça arttı. Bildiğiniz gibi, Yüce Allah en fazla sevdiği kulunu Mekke'de yaratacaktı. Hüda Teâlâ işte o şehzadenin hatırına, onu karşılamak üzere önceden orada insanları toplamaya başlamıştı.

Siz de görmüşsünüzdür, her ne zaman önemli bir insan gelecek olursa, insanlar onu karşılamak üzere toplanırlar. Kimine önceden bildirilir, o, haber ne zaman gelecek diye bekleyiş içinde olur. Kimileri, geldiği zaman duyup toplanır ve kimilerine

gelenle ilgili sık sık duyuru yapılarak hazır olmaları söylenir.

İşte aynen böyle, bazıları kendi babalarından dedelerinden, öyle bir insanın geleceğini işitiyorlardı. Dünyanın diğer yerlerinde ki insanlara, gelen peygamberler, "Ey benim halkım! Bana inananlar! Çok büyük ve mukaddes bir insan gelmek üzeredir," dediler ve onun alametlerini de bildirdiler.

Bu ilandan mahrum kalanlar, vakti geldiğinde öğreneceklerdi. Böyleleri için, Hüda Teala öyle bir düzenleme yaptı ki akıl hayran kalır. Allahın kudretiyle bu, bu olaya tıpatıp benzeyen, Hazreti İsmail'den iki bin sekiz yüz sene sonra gerçekleşen ikinci olaydır.

Yüce Allahın işine bakın ki, bizim Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem dedesi Abdulmuttalib'e, Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> zemzem kuyusunu aramasını emretti. O, kabilelerinden yardım istedi, gelin birleşip bu mukaddes kuyuyu arayalım. Bu kuyu, uzun zamandan beri kum ve toprakla kapanmıştı ve hiç kimse onun asıl yerini bilmiyordu.

Önce birkaç kişi yardım etmeyi kabul ettiler, fakat daha sonra bunun imkansız bir iş olduğunu düşünerek razı olmadılar. Hazreti Abdulmuttalip kendi tek oğlu, Haris'i yanına alarak kuyuyu aramaya çıktı. Bazı insanlar, baba oğul ile alay ettiler. Hazreti Abdulmuttalip o zaman fakirdi ve başka bir oğlu da yoktu. Bu yüzden insanların tavrı ve kendi zayıflığı yüzünden çok üzüldü ve Yüce Allaha bir adak adadı.

Belki zihninizde adağın ne olduğuna dair bir soru belirmiştir. Bunun anlamı şudur;

İnsan Rabbine söz verir, eğer benim şu işim olursa, ya bir dileğim gerçekleşirse, ben Allah <sup>celle celalühü</sup> yolunda, şükür için filan şeyi kurban edeceğim veya şu kadar para harcayacağım, der.

Hazret Abdulmuttalip Yüce Allaha şöyle yalvardı: Eğer benim on tane oğlum olursa ve onlar benim önümde gençliğe ulaşırlarsa ben onlardan birini Senin yolunda kurban edeceğim.<sup>1</sup>

Sizler belki de düşünüyorsunuzdur ki Hazreti Resulullah'dan <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> önce bütün Arabistan putperestti, öyleyse Hazret Abdulmuttalip Allahın adına nasıl adak adadı? O cahiliyet döneminde bile, Hazreti İbrahim'in <sup>aleyhisselam</sup> dinine bağlı olan temiz yaratılışlı insanlar vardı. Yani, Yüce Allaha iman eden ve O'na bütün güç ve kuvvetlerin kaynağı olarak inanan insanlar. Hazreti Abdulmuttalib'in Allaha tam olarak iman ettiğine dair birçok delil vardır.

Bu iman sebebiyle, Hüda Teâlâ ona sevgiyle muamele etti ve zemzem kuyusunu haber verdi. Anlatıldığı şekilde o, zemzem kuyusunu buldu. Onun içinde gömülü hazine de eline geçti, böylece onun fakirliği de gitti ve kuyunun da sahibi oldu.

Dahası, Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> ona on tane oğul verdi ve onlar gençlik yaşına da ulaştılar. Biliyorsunuzdur, Kâbe, bizim efendimiz <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> için yapılmıştı. Görüyorsunuz Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> bütün bu nimetleri gerçek sahibine ulaştırmak için nasıl tedbirler almıştı. (Bu hayret verici konu üzerinde biraz daha dikkatle düşünün! Hüda

<sup>1</sup> İbni Sâd, Cilt 1, Bölüm Abdulmuttalib'in adağı

Teala Mekke'yi Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> için abad ettiğine göre, kuyunun gerçek sahibi de Hazreti Resulullah <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> olacaktı ve Kabe'nin hakiki varisi de kendisi idi.)

Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup>, önceden bütün bu şeyleri Peygamber Efendimiz'in <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> dedesine verdi ve Arabistan halkına anlattı ki bakın! Onun doğru ve gerçek varisi dünyaya teşrif etmek üzeredir. Bütün bunlar onundur. Bu yüzden şimdiden zihninizi hazırlayın, vakti geldiğinde unutmayasınız.

Bununla birlikte Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> bir kere daha iki bin sekiz yüz sene önceki hadiseyi hatırlatmak istiyordu. İsmail aleyhisselamın evlatları birçok kabilelere ve hanedanlara bölünmüştü. O halde, o mübarek vücudun doğacağı hanedan hangisi idi? Onun babası kim olacaktı?

Cevaplarının çok açık bir şekilde gösterildiği sorulardı bunlar. Hazreti Abdulmuttalip, bütün oğulları büyüüp delikanlı olunca, adağını hatırladı ve bütün oğullarını alıp Kabe'ye gitti. Şimdi o, kendi rızasıyla herhangi birisini kurban edemezdi. O, Hüda Teala'nın beğendiği, istediği oğlu kurban etmeliydi. Bunun için Hazreti Abdulmuttalip bütün oğullarının adına kura çekti; ve Abdullah'ın ismi çıktı.

Abdullah kimdi biliyor musunuz? Bizim Efendimiz'in <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> babası idi. Ne kadar hayret vericidir, kurada herhangi birisinin ismi çıkabilirdi. Abdullahın ismi çıktı, çünkü Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> Abdullahı

sevmişti ve bu sevginin sebebi, O'nun mahbubunun <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> babası olacak olmasıydı. Böyle olunca başka birinin ismi nasıl çıkabilirdi?

Nasıl ki Hazreti İbrahim'in en sevdiği oğlu Hazreti İsmail idiyse aynı şekilde Hazreti Abdulmuttalib'in de en sevdiği oğlu Abdullah idi. Bu sevginin birçok sebebi vardı, bir kere Abdullah en küçükleriydi ve anne babalar küçük çocukları daha fazla severler. Ayrıca şekli ve görünüşü de sevimliydi ve adet ve ahlakı da iyiydi. Bütün çocuklar arasında, her açıdan en iyi meziyetlere sahip olardı. İşte bu yüzden Hüda Teala onu seçti.

Hazret Abdulmuttalip sözünde kararlıydı fakat kalbinin durumunu anlatmak zordu. Bir baba nasıl olur da en fazla sevdiğini kurban edebilir? Fakat en fazla hayret veren, genç bir çocuk nasıl hiç itiraz etmeden, hiç ses çıkarmadan babasıyla birlikte kurban edilmeye yürüyor. Onda herhangi bir endişe, bir korku yok. Ne can derdi, ne sıkıntı hissi. O, bir kere bile babasını durdurmadı. Tam tersine mutlulukla yürüyordu. Fakat Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> hazret Abdulmuttalib'i durdurmak için tedbir aldı. Çünkü Yüce Allahın maksadı gerçekten bir insanın kurban edilmesi değildi. Tam tersine O'nun maksadı başka bir şey anlatmaktı.

Kureys'in reislerinin haberi olunca hazret Abdulmuttalib'in kendi oğlunu kurban etmesine mani oldular. Bilge birisi ona tavsiyede bulundu; İnsan kurban etmek doğru değil, sen Abdullah'ın yerine on tane deve

kurban et. O devirde bir insanın kan bedeli on deve idi.<sup>1</sup>

(Kan bedeli şuna denir: Eğer birisi, birini öldürürse usul olarak katil de öldürülür. Fakat öldürülenin akrabaları razı olduğu takdirde biraz para veya başka bir şey alarak katili affedebilirler.)

Abdullah'a karşılık on deve kurban etmek, hazret Abdulmuttalib'in hoşuna gitti. Fakat o yine de kura çekmek suretiyle Allaha <sup>celle</sup> <sup>celalühü</sup> sordu ki on deve mi kabul edilecek yoksa Abdullah mı? Kurada yine Abdullah'ın ismi çıktı. İnsanlar, develerin sayısını artırmasını tavsiye ettiler. Böylece on deve yirmiye çıkarıldı, yine Abdullah'ın ismi çıktı. Sonra otuz, kırk, fakat her seferinde Allahın sevdiği Abdullah oldu. Çünkü Allaha ait olanın kıymeti o kadar olamazdı, daha arttı daha arttı. Sonunda yüz deve oldu. Nihayet yüz deve ve Abdullah arasında kura çekilince yüz devenin ismi çıktı. Baba biraz teselli buldu fakat kalbi mutmain olmamıştı. Daha fazla teselli ve itminan için tekrar tekrar kura çekti. Her seferinde develer çıktı. Böylece Abdullah'ın bedeli olarak yüz deve kurban edildi. Denilir ki kurbangah develerle dolmuştu. İnsanlar zaten kurbandan haklarını aldılar. Hatta herhangi bir hayvana, kuşlara bile mani olunmadı, her biri bu mukaddes kurbanın etinden payını aldı.<sup>2</sup>

Böylece Yüce Allah <sup>celle</sup> <sup>celalühü</sup> dünyaya şunu anlattı; Kureyş'in Beni Haşim Hanedanının şehzadesi bu gün Benim için sevgilidir. İşte onun evladı Benim hatırım için her şeyini

feda edecek. Bu yüzden o Benim'dir, Ben de onunum.

Orada şunu anlatmak ta gayelerden birisiydi ki, insanın değeri ve dereceleri şimdiden itibaren artmaya başlamıştır. O vakitten itibaren Araplar arasında insanın kan bedeli yüz deve olarak belirlendi.<sup>3</sup>

Güya, insanlığın azametinin, onurunun, insanlığın değer ve derecelerinin ilerleyeceği devir başlamak üzereydi. Hüda Teala dünyaya şunu anlattı; İsmail mahbub idi. Ben onu istedim, benim yolumda sunuldu. Fakat Ben insanı kurban ettirmem, bilakis onu denerim. Kim sınavdan başarıyla geçerse her şeyi onun hizmetine veririm.

Sonra İsmail'in evlatlarından Abdulmuttalib'i seçtim ve ona zemzem kuyusunu verdim, Mekke'nin reisliğini verdim, Kâbe'nin gözeticiliğini verdim, dünyevî zenginlik verdim, dileğine uygun olarak evlatlar verdim. Sonra da o çocuklar arasından Abdullah'ı seçtim. O da Allah <sup>celle</sup> <sup>celalühü</sup> yolunda kurban edilmek istendi. Fakat onu kurtararak insanlığın kıymetini artırdım. Hemen arkasından şu sırrın örtüsünü de kaldırdım; Mahbub kimdir? Kim Abdullah'ın ciğerparesi olacaksa Mahbub işte odur. Onu daimî olarak Kendim için seçtim. O, ezelden Benim idi, ebede kadar da Benim olarak kalacak. Yani, Muhammed <sup>sallallahu</sup> <sup>aleyhi vessellem</sup>. Onu tanıyın.

Dünyada çocuklara anne babalarından miras olarak para, gayrimenkul, fabrika, hayvan sürüsü gibi şeyler kalır. Altın, gümüş veya elmas madenleri kalır. Fakat Allahın

<sup>1</sup> İbni Sâd, Cilt 1, Bölüm Abdulmuttalib'in adağı

<sup>2</sup> İbni Hişam, Cilt 1

<sup>3</sup> İbni Sâd, Cilt 1, Bölüm Abdulmuttalib'in adağı



mahbubuna <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> verilen mi-  
ras, bütün bu dünyevî miraslardan farklı ve  
bambaşkadır.

Dikkat edin! O dünyevî şeylerin aslı nedir? Hepsi cansızdır. Zamanla yok olacak olan cansız, ölü miras. Fakat Muhammed Mustafa'ya <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> verilen miras, daima kalacak olan canlı mirastır. Yani atalarının atası vasıtasıyla gelen feda olma mirası. Hüda Tealanın yolunda kurban olmanın mirası. Ve bu mukaddes çocuk, kendi mirasını büyük bir özenle muhafaza etti. Onun en yüce örneklerini dünyaya gösterdi. Kendi evlatlarını feda etti. Zenginliği, mülkleri bol bol feda etti. Dostlarının, sevdiklerinin hislerini ve duygularını feda etti. Kendisine inananların, sevenlerin, feda olanların Allah yolunda gerçekten boğazlandığını gördü. Fakat "üf" bile demedi. Kendi durumu neydi? Kendi vücudunu, duygularını, hislerini, isteklerini, kendi nefsinin yani her şeyini Mevla'sının rızası için feda etti. Kendinin hiçbir şeyi yoktu, ne varsa Hüda Teâlâ'nındı.

Benim Efendime <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> verilen, ne kadar azim ve bereketli mirastır. Ve böyle kıymetli bir mirasa sahip olan çocuğun ne yüce şanı vardı ki o Arabistan'ın bütün çocuklarından daha sevgiliydi. Çok güzel adetleri vardı, dosdoğruydı o yüzden "Sadık" denildi. Emanetlere sahip çıkardı, o yüzden "Emin" denildi. O kadar ki Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> Kendi evini ona teslim etti. Kendi hükümlerini, Kendi talimatını yani Kuran-ı Kerim'i ona verdi ki ancak o bunlara sahip çıkabilirdi. Yüce Allah <sup>celle celalühü</sup> kendi, kudretini, kuvvetini, güçlerini Resulullah'a

<sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> aşikâr etti ve onun vasıtasıyla dünyaya da gösterdi.

Bu aynen şunun gibidir: Anne babalar için en fazla hangi çocuk sevimli, kıymetli olursa, hangisini en fazla severlerse, işte o çocuğa değerli şeylerini gösterirler, onları nelerle koyduklarını söylerler ve öyle bir çocuktan anne babanın gizlediği bir şey olmaz. Bütün iyi şeyleri öyle bir çocuğa vermek isterler.

Aynen böyle Yüce Allah da bütün kudretini Muhammed'e <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> zahir etti. Bütün sevdiği şeylerin sorumluluğunu ona verdi. Bizim efendimize <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup> yaptığı muamele, Hüda Tealanın sevgisinin tarzıydı.

Ey Muhammed <sup>sallellahu aleyhi vessellem</sup>! Sana daima selam olsun! Ki, senin atalarının başlangıcı fedakârlıklarla olmuştu, nihai noktası bile fedakârlıkla oldu. Sana fedakârlığın gerçek şekli, miras olarak ulaştı. Sen, fedakârlıklar yapmanın yollarına vakıftın. Onun için fedakârlık bu gün de ancak senin adıyla canlıdır. Bugün kim Hüda Teala için fedakârlık yapmak isterse, önce senin yolunda yürümesi gerekir.

Benim Mevlam! Bu pak vücuda binlerce İsmailler, Abdullahlar kurban olsun ki bu insanlığın azametinin nişanıdır.

Allahümme barik ve sellim ala Muhammedin ve ala ali Muhammedin inneke hamidün mecid.

Mukaddes Virsa, Büşra Davut, Lacna İmaillah Karaçi, Çev.: Osman Şeker

## Kaside

"Harikulade bir nur var Muhammed'in canında"

عجب نوربست در جان محمد  
 زطلست مایه دلے آنکه شود صاف  
 عجب دارم دل آن ناکساں را  
 ندانم هیچ نفسی در دو عالم  
 خدا زان سینہ بیزار است صبار  
 خدا خود سوزان کرم دنی را  
 اگر خواهی نجات از مستی، نفس  
 اگر خواهی که حق گوید ثنایت  
 اگر خواهی دلیلے عاشقش باش  
 سرے دارم فدائے خاک احد  
 بگیسوی رسول الله که هستم  
 درین ره گر کشندم و برسوزند  
 بکار وین نترسم از جمانے  
 بسے سهل ست از دنیا بریدن  
 فدا شد در رهش هر زنده، من  
 و گر استاد را نایه ندانم  
 بدیگر دلبرے کارے ندارم  
 سر آن گوشه، چشے بباید  
 دل زارم به پہلویم مجوئید  
 من آن خوش مرغ از مرغان قدسم  
 تو جان ما منور کردی از عشق  
 در یغاگرد هم صد جان درین راه  
 چه هیبت هابداوند این جوان را  
 الا اے دشمن نادان و یے راه  
 ره مولی که گم کردند مردم  
 الا اے منکر از نشان محمد  
 کرامت گر چه یے نام و نشان است

عجب لعلے است در کان محمد  
 که گرد از محبان محمد  
 که رو تابند از خوان محمد  
 که دارد شوکت و شان محمد  
 که هست از کینه داران محمد  
 که باشد از عدوان محمد  
 بیاد ذیل مستان محمد  
 بشو از دل ثنا خوان محمد  
 محمد هست بر همان محمد  
 دلم هر وقت قربان محمد  
 نثار روی تابان محمد  
 نتابم روز ایوان محمد  
 که دارم رنگ ایان محمد  
 بیاد حسن و احسان محمد  
 که دیدم حسن پنهان محمد  
 که خواندم در دوستان محمد  
 که هستم کشته آن محمد  
 نخواهم جز گلستان محمد  
 که بستیش بدامان محمد  
 که دارد جا به بستان محمد  
 فدایت جانم اے جان محمد  
 نباشد نیز شایان محمد  
 که ناید کس به میدان محمد  
 بترس از تیغ بران محمد  
 بچو در آل و اعوان محمد  
 هم از نور نمایان محمد  
 بیابنگر ز غلمان محمد



Muhammed'in<sup>sav</sup> canında harikulade bir nur var,  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> madeninde nadir ve değerli bir taş var.  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> âşıkları arasına giren bir gönül,  
 Karanlıktan kurtulup aydınlık bulur.  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> sofrasından yüz çevirdiklerinde  
 Pintilerin kalpleri insanda hayret uyandırır.  
 İki âlemde de Muhammed<sup>sav</sup> gibi şevket ve şana,  
 Sahip hiç kimseyi tanımam.  
 Muhammed'e<sup>sav</sup> karşı kin besleyen bir sine karşısında,  
 Allah yüz kere bizar olur.  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> düşmanlarına katılan alçak böceği,  
 Allah ateşte yakar.  
 Nefsin mestliğinden kurtulmak için,  
 Gelip, Muhammed'e<sup>sav</sup> mest ve hayran olanlara katıl.  
 Allah'tan seni methetmesini istiyorsan,  
 Sen de Muhammed'i<sup>sav</sup> methedenlerden ol.  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> doğruluğuna delil istiyorsan, o halde  
 Muhammed'e<sup>sav</sup> âşık ol.  
 Çünkü Muhammed'in<sup>sav</sup> delili, Muhammed'in<sup>sav</sup> kendisi-  
 dir.  
 Ahmed'in<sup>sav</sup> ayağının tozuna feda olsun başım,  
 Muhammed<sup>sav</sup> uğrunda kurban olmaya her an amadedir  
 canım.  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> saçlarına andolsun ki,  
 Onun nurlu çehresine ben feda oldum.  
 Eğer bu yolda ölür veya yakılırsam,  
 Yine de Muhammed'in<sup>sav</sup> dergâhını terk etmem.  
 Din meselelerinde dünyadan yok korkum,  
 Çünkü Muhammed'in<sup>sav</sup> imanının rengi ile renklendim.  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> güzelliği ve ihsanını anıp,  
 Dünyadan vazgeçmek çok kolay bir durum.  
 Varlığımın her zerresi onun yolunda feda oldu,  
 Çünkü Muhammed'in<sup>sav</sup> gizli güzelliğini seyrettim.  
 Ben Muhammed'in<sup>sav</sup> mektebinde okudum,  
 Başka bir öğretmenini adını ise hiç bilmem.  
 Muhammed'in<sup>sav</sup> güzelliğinin maktuluyum,  
 Başka sevgililer umurunda değil benim.  
 Ben Muhammed'in<sup>sav</sup> bahçesinden başka bir şey iste-  
 mem,  
 Çünkü ben yalnızca onun bakışlarına muhtacım.  
 Benim yaralı gönlümü bende arama,



Vadedilen Mesih ve Mehdi

Hiz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani aleyhisselam

Onu ben, Muhammed'in<sup>sav</sup> eteğine bağladım.  
 Ben Muhammed'in<sup>sav</sup> bahçesinde yuvalanmış,  
 Hoş nağmeli kuşlardan biriyim.  
 Canımı aşkınla nurlandırdın,  
 Ey Muhammed'in<sup>sav</sup> canı! Sana feda olsun canım.  
 Ben bu yolda yüz canımı versem de kıymeti olmaz,  
 Çünkü bu, Muhammed'in<sup>sav</sup> şanına uygun değildir.  
 O delikanlı, öyle heybetlidir ki,  
 Kimseler Muhammed'in<sup>sav</sup> karşısında meydanlara çıkamaz.  
 Ey yolunu şaşırmış akılsız düşman,  
 Dikkatli ol! Muhammed'in<sup>sav</sup> keskin kılıcından kork!  
 Sen, insanların kaybettiği Allah yolunu,  
 Âl-i Muhammed<sup>sav</sup> ve yardımcılarında bul.  
 Ey Muhammed'in<sup>sav</sup> şanını inkâr eden  
 Ve onun ışıldayan nurunu reddeden kimse! Dikkatli ol!  
 Keramet adsız ve alâmetsiz kaldıysa,  
 Sen gel ve onu Muhammed'in<sup>sav</sup> kölelerinde bul.<sup>1</sup>

<sup>1</sup> Ruhani Hazain, c.5, s. 649, Ayna-yı Kemalât-i İslâm, Çev. Raşit Paktürk



## Dini Bilgiler İkinci Bölüm: Hz. Resulüllah sallallahu aleyhi vessellem



**Soru 1: Hz. Resulüllah sallallahu aleyhi vessellem ne zaman ve nerede doğdu?**

Cevap: 9 Rebiül Evvel, Miladi takvime göre 20 Nisan 571 Pazartesi günü Arap yarımadasının Mekke şehrinde doğdu.<sup>1</sup>

**Soru 2: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem künyesi ve lakabı neydi?**

Cevap: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem ismi Muhammed,

Künyesi Ebul Kasım,

Lakabı Emin ve Suduk'tur. (Suduk'un manası, *daima ve çok doğru söyleyen*).

**Soru 3: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem dedesi, babası ve annesinin isimleri nedir?**

Cevap: Dedesinin adı: Abdulmuttalip

Babasının adı: Abdullah

Annesinin adı: Amine binti Vahap

**Soru 4: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem babası ve annesi ne zaman vefat ettiler?**

Cevap: Babası, Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem doğmasından birkaç ay önce, annesi ise, Hz. Resulüllah<sup>sav</sup> altı yaşındayken vefat etti.

**Soru 5: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem süt annesinin ismi nedir?**

Cevap: Hz. Halime Sadiye

**Soru 6: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem ilk evliliği kaç yaşındayken ve kimle oldu?**

Cevap: 25 yaşındayken Hz. Hatice radiyallahü anha ile evlendi. Hz. Hatice o zaman 40 yaşındaydı.

**Soru 7: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem mukaddes eşlerinin isimlerini söyleyiniz.**

Cevap:

1. Hz. Hatice-tül Kübra binti Huveylid
2. Hz. Sevde binti Zemîa
3. Hz. Aîşe Sıddıka binti Hz. Ebubekir
4. Hz. Hafsa binti Hz. Ömer
5. Hz. Zeynep binti Huzeyme
6. Hz. Ümmü Seleme Hind binti Ebu Ümeyye
7. Hz. Zeynep binti Caḥş
8. Hz. Cüveyriye binti Haris
9. Hz. Safiye binti Huyey bin Ahtab

<sup>1</sup> Siret Hatemünnebiyyin, sayfa 93

10. Hz. Ümmü Habibe binti Ebu Süfyan
11. Hz. Ümmü İbrahim Hz. Mariye Kipti
12. Hz. Meymûne binti Haris

(Dörtten fazla eş almak istisnası sadece Hz. Resulullah sallallahu aleyhi vessellem içindir ve bu istisnadan Ahzap suresi 51. Ayette bahsedilmiştir.)

**Soru 8: Hz. Resulullah'ın** sallallahu aleyhi vessellem **mübarek kızlarının isimleri nelerdir?**

Cevap:

1. Hz. Zeynep radiyallahü anha, Hz. Ebu'l As'ın radiyallahü anha zevcesi
2. Hz. Rukiyye radiyallahü anha
3. Hz. Ümmü Gülsüm radiyallahü anha

(Hz. Rukiyye ve Hz. Ümmü Gülsüm Ebu Leheb'in iki oğlu Utbe ve Uteybe ile nikahlandı ama birleşmeden önce nikah feshedildi. Daha sonra Hz. Rukiyye ve Hz. Ümmü Gülsüm arka arkaya Hz. Osman bin Afvan ile nikahlandılar.)

4. Hz. Fatıma radiyallahü anha, Hz. Ali İbni Talib'in<sup>ra</sup> zevcesi

**Soru 8: Hz. Resulullah** sallallahu aleyhi vessellem **mübarek oğullarının isimleri nelerdir?**

Cevap:

1. Hz. Kasım radiyallahü anha
2. Hz. Tahir radiyallahü anha
3. Hz. Tayyip radiyallahü anha

(Hz. Tayyip'in ikinci ismi Abdullahtı.)

4. Hz. İbrahim radiyallahü anha

(Bir rivayette Hz. Resulullah'ın sallallahu aleyhi vessellem onbir erkek çocuğu olduğundan bahsedilmektedir.)<sup>1</sup>

**Soru 9: Hz. Resulullah** sallallahu aleyhi vessellem **kaç yaşında Peygamberliğini ilan etti?**

Cevap: 40 yaşındayken

**Soru 10: Hz. Resulullah'a** sallallahu aleyhi vessellem **ilk vahiy nerede geldi? Onun detaylarını anlatınız.**

Cevap: Hz. Resulullah'a sallallahu aleyhi vessellem ilk vahiy Hira mağarasında nazil oldu. Hz. Ceb-rail aleyhisselam kendisine "İkra" yani oku dedi. Hz. Resulullah sallallahu aleyhi vessellem :

مَا أَنَا بِقَارِئٍ

"Ma ene bikariin" yani "ben okuyamam"

buyurdu, Melek ona sarılıp sıktı ve tekrar "ikra" dedi. Hz. Resulullah sallallahu aleyhi vessellem tekrar aynı cevap verdi. Melek ikinci kez aynı şeyi yaptı ve tekrar "ikra" dedi. Fakat Hz. Resulullah sallallahu aleyhi vessellem üçüncü kez aynı cevap verdi. Okumayı reddetmesinin bir sebebi okumayı bilmemesiydi, ikinci olarak onun kalbinde, bu kadar büyük bir sorumluluğu nasıl taşıyacağına dair bir korku oluşmuştu. Sonunda melek üçüncü defa kendisine sarılarak çok şiddetle sıktı ve

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ

"İkra bismi rabbikellezi halak"

dedi. Hz. Resulullah sallallahu aleyhi vessellem bu defa Rabbinin ismini duyunca bu mesajı iletmeye hazır oldu.

**Soru 11: Hz. Resulullah'ın** sallallahu aleyhi vessellem **ilk vahiy üzerine Hz. Hatice'nin radiyallahü anha tepkisi ne oldu?**

Cevap: Hz. Resulullah sallallahu aleyhi vessellem Hira mağarasından dönünce sıkıntılı bir şekilde olup bitenleri Hz. Hatice'ye anlattı ve "Ben kendimden korkuyorum" buyurdu. Hz. Hatice radiyallahü anha kendisini tasdik ederek dedi ki:

كَلَّا وَاللَّهِ مَا مَآيْخِرِيكَ اللَّهُ أَبَدًا أَنْكَ لَتَصِلَ الرَّحْمَ  
وَتَحْمِلَ الْكُلَّ وَتَكْسِبُ الْمَعْدُومَ، وَتَقْرَى الضَّيْفَ،  
وَتَعِينُ عَلَى نَوَائِبِ الْحَقِّ<sup>2</sup>

"Hayır Hayır öyle olmaz! Vallahi Allah celle celalühü sizi hiçbir zaman utandırmayacaktır. Siz akrabalarınıza iyi davranıyorsunuz ve insanların dertlerini paylaşıyorsunuz ve bitmiş olan iyi ahlakı siz taşıyorsunuz, misafirperverlik yapıyorsunuz, daima haklıdan yana oluyorsunuz."

<sup>1</sup> Siret Hatemünnebiyyin, cilt 1, sayfa 139

<sup>2</sup> Sahih-i Buhari, Bap Bed'ul Vahiy



**Soru 12: Erkekler, kadınlar, çocuklar, köleler, padişahlar, Hristiyanlar, İranlılar ve Rumlar arasından ilk olarak kimler Hz. Resulüllah'a sallallahu aleyhi vessellem iman etti?**

Cevap:

Erkeklerden : Hz. Ebu Bekir radiyallahü anh

Kadınlardan : Hz. Hatice'tü'l Kübra radiyallahü anh

Çocuklardan : Hz. Ali radiyallahü anh

Kölelerden : Hz. Zeyd Bin Harise radiyallahü anh

Padişahlardan : Asmaha Necaşi radiyallahü anh , Habeşistan kralı

İranlılardan : Hz. Selman Farisi radiyallahü anh

Bizanslılardan : Hz. Suheyb Rumî radiyallahü anh

**Soru 13: Hz. Resulüllah sallallahu aleyhi vessellem hangi padişahlara tebliğ mektupları yazmıştır? Onlardan bazılarının isimlerini söyleyiniz.**

Cevap:

1. Bizans Kralı Heraklius
2. İran Padişahı Hüsrev Pervez
3. Habeşistan Kralı Asmaha Necaşi
4. Mısır Şahı Mukavkis
5. Ğassan Reisi Haris bin Ebi Şemir
6. Yemame Reisi Havza Bin Ali
7. Bahreyn Münzir Temi

**Soru 14: Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem bir şiirini söyleyiniz.**

Cevap:

أنا النبي لا كذب

أنا ابن عبد المطلب

“ Ben yalancı peygamber değilim,  
Ben Abdulmuttalib'in oğluyum”

**Soru 15: Hz. Resulüllah sallallahu aleyhi vessellem ne zaman ve kaç yaşındayken vefat etti? Mezarı nerededir?**

Cevap: Miladi 26 Mayıs 632'de, Hicri takvime göre 1 Rebiülevvel 11 tarihinde, 63 yaşındayken Refik-i Ala'ya kavuştu. Kendisi Medine-i Münevvere'de Hz. Aişe'nin odasında medfundur.<sup>1</sup>

**Soru 16: Hz. Resulüllah sallallahu aleyhi vessellem nübüvvet iddiasından sonra ne kadar yaşadı?**

Cevap: Yaklaşık 23 yıl

**Soru 17: Hz. Hasan bin Sabit'in, Hz. Resulüllah'ın sallallahu aleyhi vessellem vefatı üzerine söylediği meşhur şiiri hangisidir?**

Cevap:

كنت السواد لناظري

فعمي عليك الناظر

من شاء بعدك فليمت

فعليك كنت أحاذر

“Ey Resulüllah<sup>sav</sup> sen benim gözümün bebeği  
idin

Sizin vefatınızla benim gözüm kör oldu

Şimdi kim vefat ederse umurumda değil

Ben sadece sizin vefatınızdan korkuyordum”

Dini Malumat,

Çev.: Münir Ahmed Münevver

<sup>1</sup> Cang Gazetesi, Karaçi 28 Eylül 1958, Sayfa 7, Mevlit Bayramı baskısı, Alıntı, Tarih-i Ahmediyet cilt 2, sayfa 552-553

## “Hz. İsa İlah Olamaz” İncil ve Tevrat Işığında

“İsa <sup>aleyhisselam</sup> babasız doğduğu için ilah mıdır?”

“Adem soyu günahkardır ama İsa babasız olduğu için masumdur!”

### 8. Bölüm

***İddia edildiğine göre Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> babasız doğmuştur ve bu onun ilah oluşunun delilidir. Yani babasız olarak dünyaya gelmesi Hz. İsa'ya <sup>aleyhisselam</sup> ilah olma makamını veriyor. Bunu açıkla mısınız?***

Bu da sadece bir iddiadır ve iddiadan öte bir gerçeği yoktur. Kuran'ı kerim bunu ne güzel açıklamıştır. Allah'ü Teala Kuran'ı Kerim'de;

“Allah Katında İsa'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir.”<sup>54</sup> buyurmuştur.

Adem'e <sup>aleyhisselam</sup> benzer diyor, aynı demiyor. Çünkü Hz. Adem'in <sup>aleyhisselam</sup> hem annesi, hem de babası yoktu. O zaman bu iddia doğruysa Hz. Adem'in de ilah olması lazımdır. Kuran'ı Kerim ne güzel diyor ilk dünyaya gelen insanın Adem'in durumu ile İsa'nın durumu benzer.

Yine Kuran'da:

“Biz, şüphesiz (ilkin sizi) topraktan, sonra azıcık sudan, sonra (da) pıhtılaşmış kandan (ve) sonunda biçimlenmiş ve biçimlenmemiş bir et parçasından yarattık.”<sup>55</sup>

“sizi ilkin topraktan yarattım” diyor.

Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> ise hiç değilse anneden doğdu. İddia sahipleri o daha üstündür diyerek ona ilahlık vasfediyorlarsa o zaman, Hz. Adem'in <sup>aleyhisselam</sup> daha çok ilah olması lazım daha büyük ilah olması lazım. Çünkü onun hem annesi ve hem de babası yoktur.

Ayrıca eğer babasız olmak ilah olmayı gerektiriyorsa o zaman meleklerin de babası yok, onları da ilah kabul edelim. Birisi, meleklerle ilah diyelim onların babası yok dese inanacak mıyız?

Bugün şeytana tapan birileri, gruplar, tarikatlar de var. Şeytanın babası var mı? Onlar deseler ki “efendim bizim şeytanımız ilahtır. Çünkü babası yok.” Peki, bunu kabul mü edeceğiz?

Hayır, kabul edemeyiz çünkü bu ilah olmanın bir delili değildir. İlk yaratılan hayvanlar haşaratlar onların babaları var mıydı? İlk dünyaya gelenler neden ilah olmuyorlar da Hz. İsa'ya <sup>aleyhisselam</sup> sadece babası olmadığı için ilahlık vasfediliyor. Ötekilerin sadece babası değil annesi de yok buna rağmen ilah olamıyorlar. Demin de dediğimiz gibi birinin babası olmaması ilah olmayı gerektiriyorsa o zaman onların anne ve babaları, ikisi birden olmadıkları için ilah olma hakları daha fazladır.

Burada Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> söz konusu olduğu zaman biz de iman ediyoruz ki babası yok ama bir annesi vardı. Bir insandan dünyaya geldi. Halbuki Hristiyanlar da kabul ederler ki, ilk yaratılanın ne annesi vardı ne babası vardı. Peki onlar ilah olmuyorsa Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> nasıl ilah oluyor?

Ayrıca İncil'de Melkisedek diye bir kişiden bahsedilir. Ne diyor bakın İncil bu konuda;

“Babasız ve annesizdir, soyunu gösteren bir kayıt yoktur. Ne günlerinin başlangıcı, ne

<sup>54</sup> Ali İmsan Suresi, 60. ayet

<sup>55</sup> Hac Suresi, 6. ayet

yaşamının sonu vardır. Tanrı'nın Oğlu gibi sonsuza dek kâhin kalacaktır."<sup>56</sup>

Bahsedilen bu kişi tamamen nesepsizdir. Halbuki Hz. İsa'ya <sup>aleyhisselam</sup> ise İncil'de İbrahim'in nesli, Davud'un nesli<sup>57</sup> diye hitap ediliyor. Melkisedek ilah olamıyorsa, Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> nasıl ilah olur.

Hristiyanlık dini bizim sık, sık dediğimiz gibi sadece iddialar üzerine kurulu bir dindir. Hristiyanlar tarih boyunca Yahudilerin itirazları karşısında sıkıştılar. Yahudiler Hz. İsa'ya <sup>aleyhisselam</sup>, Hz. Meryem'e kötü şeyler isnat ettiler. Hristiyanlar da bunlara bir cevap bulamayınca, kendilerine göre bir hayal dünyası yarattılar. Bunun sonucunda dediler ki o Allah'ın oğludur, o ilahdır. Gel gör ki neye dayanarak diyorsunuz diye sorduğumuzda ellerinde hiçbir dayanak yoktur.

### **Kuran'ı Kerim'in Tövbe suresinde buyrulduğu gibi;**

"Onlar, sadece daha önce kâfirlik etmiş olanların sözlerini taklit ediyorlar."<sup>58</sup>

Hristiyanlar baktılar ki Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> dünyaya geldi ve fakat şaşılacak birşey oldu: Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> çarmıhta öldü dediler. Halbuki Tevrat'a göre çarmıhta ölen insan lanetlidir. Bir taraftan bir insanın kutsal olduğuna inanmak istiyorlar öbür taraftan bakıyorlar ki Tevrat'a göre o insan lanetlidir. Peki, ne yapalım nasıl yapalım orta yolu nasıl bulalım diye düşününce de delillerle değil de hayal dünyasında böyle şeyler ifade etmeye başladılar. O geldi, bizim için kendini kurban etti gibi şeyler söylemeye başladılar. Gerçekteyse bunların hepsi iddiadır.

**İddialara göre Adem'in <sup>aleyhisselam</sup> soyundan gelen günahkardır. Fakat Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> babasız olarak dünyaya geldiğinden dolayı masumdur ve onun günahı yoktur. Bu nedenle Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> ilah olabilir, iddialarının hakikati nedir?**

Kuran'ı Kerim öyle yüce, öyle kutsal bir kitap ki insanoğluna şeref veriyor, insanoğluna fazilet veriyor, insanoğlunu üstün kılıyor. İnsanoğluna eşrefi mahlûkat diyor; mahlûkatın, Allah'ın yarattıklarının en şerefli diyor. Kuran'ı Kerim insanoğlu doğuştan itibaren günahkar değildir diyor, bunu da çok açıkça ifade ediyor.

### **Mesela Allah'ü Teala Tin suresinde diyor ki**

"Biz insanı, evrimi bakımından en uygun biçimde yarattık."<sup>59</sup>

Eğer o günahkar olarak yaratıldı ise en uygun veya en güzel şekildedir denilemez.

Yine Kuranı Kerim'de:

"O halde, daima (Allah'a) yönelmiş biri olarak, bütün dikkatini din üzerinde tut. Allah'ın insanları üzerinde yarattığı tabiatı (benimse.) Allah'ın yaratmasında hiçbir değişiklik olmaz. Daima ayakta tutan ve kalacak olan din, ancak budur. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler."<sup>60</sup>

İnsanın fıtratı temizdir. Tüm dikkati din üzerinde tutan bir fıtrat nasıl günahkar olabilir..

### **Resulullah <sup>sallallahu aleyhi vessellem</sup> de bir hadisi şerifinde;**

"Her çocuk fıtrat üzerine doğar. Çocuğu anne ve babası Yahudileştirir veya Hristiyanlaştırır veya Mecusileştirir. Tıpkı hayvanın doğurunca, azaları tam olarak yavru doğurması gibi. Siz kesmezden önce, kulağı kesik

<sup>56</sup> İbraniler, 7. Bölüm, 3. ayet

<sup>57</sup> Matta, 1. Bölüm, 1. ayet

<sup>58</sup> Tövbe Suresi, 30. ayet

<sup>59</sup> Tin Suresi, 5. ayet

<sup>60</sup> Rum Suresi, 31. ayet

olarak doğmuş hayvana rastlar mısınız?"<sup>61</sup> buyurmuştur.

Yani başta yaratılan fıtrat temizdir ama sonra onu anası babası çevresi etkilemeye başlar. Yani günah sonradan geliyor. İnsan doğuştan masumdur.

Hristiyanlık ise farklı bir iddia ortaya koydu ve dedi ki; "Âdem <sup>aleyhisselam</sup> günah işledi ve bu sebeple Âdem'in neslinden kim gelirse o günahkârdır" dediler. Hristiyanlar peygamberlerin günah işlediklerine inanırlar ve sadece İsa <sup>aleyhisselam</sup> için bu masumdur derler.

Halbuki Tevrat'a baktığımız zaman birçok ilginç durumla karşılaşırız. Şöyle ki Tevrat'a göre aslında Hz. Adem'in günahı yoktur. Günah işleyen Hz. Adem'in <sup>aleyhisselam</sup> hanımıdır. Ancak buna rağmen diyorlar ki Hz. Âdem'in neslinden kim gelirse o mutlaka günahkârdır, salih olamaz, iyi insan olamaz. Onun temizlikle ilişkisi yoktur, günahkârdır.

### **Luka'ya göre İncil'in 1. Bölümünde Zeke-riya ve onun eşinden bahsediliyor.**

"Yahudiye kralı Hiroses zamanında, Abiya bölüğünden Zekeriya adında bir kâhin vardı. Harun'un soyundan olan karısının adı ise Elizabet'ti. Her ikisi de Tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi, Rab'bin tüm buyruk ve kural-larına eksiksizce uyarlardı."<sup>62</sup>

Kabul ediyorlar ki Harun'un soyundan olan birisi Allah'ın doğru kullarındandır. Netice de Harun da Adem neslindendir.

Tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi ne demek-tir? Temiz, iman sahibi, mümin insanlardır. Demek ki mesihin çarmıha gerildiğine inan-madan da Hristiyanların inanışlarına iman

etmeden de insanoğlu Adem'in neslinden doğduğu halde salih olabilir ve Allah'ın emirlerini ve onun hükümlerini kusursuz uygulayabilir. Bu İncil'den açıkça anlaşıl-maktadır.

### **Tekvin Eski Ahitte 3. Bölüm 1 den 6 ya kadar olan ayetlerde bir hikaye anlatılıyor.**

"1. RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanla-rın en kurnazı yıldı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu.

2. Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerin-den yiyebiliriz" diye yanıtladı,

3. "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."

4. Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi,

5. "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız."

6. Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Ya-nındaki kocasına verdi. Kocas da yedi."<sup>63</sup>

Bu hikayeye göre Allah'ü Teala bir çok mah-lukatı yarattı ve bir de yılan yaratıldı. Tevrat'a göre şeytana yılan denilmiştir. Allah'ü Teala Adem ve eşini bir bahçeye koydu ve ona şu ağaçtan yemeyeceksin dedi. Şeytan kendin-ce Allah'ın işini bozmak için oralara geliyor. Eğer erkek şeytana daha yakın olsaydı şey-tanın erkeğe gelmesi lazım ama şeytan ne yapıyor, şeytan Âdem'in eşine geliyor. Yani kadına geliyor. Çünkü onun içinde günaha meyilli olma durumu söz konusu ama

<sup>61</sup> Buhârî, Cenâiz 80, 93; Müslim, Kader 22; Muvatta, Cenâiz. 52; Tirmizî, Kader 5; Ebu Dâvud, Sünnet 18.

<sup>62</sup> Luka, 1. Bölüm, 5-6. ayet

<sup>63</sup> Tekvin (Yaratılış), 3. Bölüm, 1-6. ayet

Ademde değil. Âdem'de günahkarlık meyili olsaydı, şeytan mutlaka Hz. Âdem'e giderdi.

Tekvin 3. Bölüm 1-6 ayette anlatılan hikayeye göre;

**şeytan ona dedi ki;** "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?"

**O kadın;** "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı, "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."

**Şeytan dedi ki;** hayır Allah böyle söylemedi. Sen bundan ye dedi. Ve yılan dedi ki katiyen ölmeyeceksiniz. Çünkü Allah bilir ki ondan yediğiniz gün o vakit gözleriniz açılacak ve iyiyi ve kötüyü bilerek Allah gibi olacaksınız.

Onun için Allah'ü Teâlâ yasaklıyor çünkü benim gibi olmasınlar istiyor, bu anlam çıkıyor.

Peki, ne oldu?

**Kadın** ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi. Kocasına da yedi.

Tevrat'a göre kadın şeytana uydu ve yasaklı olan meyveyi yedi, kocasına da bu meyveden veren kadındı. Suç kimin? Kadının. Çünkü kocasını günaha teşvik ediyor. Tevrat'a göre demek oluyor ki kadın günaha daha çok meyillidir.

Burada şunu da açıklamakta fayda vardır. Tevrat'a göre haşa Allah'ü Teâlâ yalan söyledi. Onlara dedi ki eğer bu ağacın meyvesinden yerseniz ölürsünüz, dedi. Onlar yediler ve ölmediler. Onlar da dediler ki şeytanın dediği doğru çıktı ve gözleri açıldı. Şeytan

doğruyu söylüyor ve haşa Allah yanlış söylüyor. Haşa eğer gerçekten bu ilah yalan söylüyorsa Hristiyanların inandığı bu Allah'ın oğlu nasıl temiz olabilir? O zaman yalan söyleyen babanın oğlu nasıl temiz oluyor?

Bu durum şuna benzer efendim eğer su 100 derecede kaynıyorsa kimin üzerine dökersek yanar. Ama içine eğer su ilave ederek ılıştırırsak suyun sıcaklığı 40 dereye 50 dereceye inerse o zaman zarar vermez. Şimdi bu ne demektir. Biz bu hikayeden anlıyoruz ki eğer birisi sadece kadından doğdu ise onun daha çok günaha meyilli olma ihtimali vardır. Bu bizim inanışımız değil ama eğer bunları kabul edersek kadının daha çok günaha meyilli olma ihtimali vardır. Eğer erkek ve kadın ikisinin bir çocuğu doğmuş olarak kabul edersek belki Hristiyanların dediği gibi; miras ile günah nesilden nesile geçiyor ise, o zaman her ikisinden doğan çocuk o kadar günaha meyilli olmaz. Ama sadece kadından doğan çocuk günaha daha çok meyillidir.

Bunun cezası olarak Tevrat'ta denildi ki, bu suç işlendi ve kadın bunun cezası olarak artık çocuk doğuracak ve çocuğu doğum sancısı ile doğuracak.

Eğer bu günahın cezası bu ise o zaman en azından Hristiyan olan kadınların, Hz. İsa'ya ilah olarak içtenlikle iman etmiş olan hanımların çocuklarını doğururken doğum sancısını çekmemeleri gerekir. Çünkü doğum sancısı günahın cezası. Eğer onlar sancı çekiyorlarsa bütün bunlar efsaneden ibarettir, hikayeden ibaret şeylerdir.

**Acaba Hz. İsa <sup>aleyhisselam</sup> kendisine ma-sum dedi mi yoksa bu da mı Hristiyanların uydurması?**



Eğer Hz. İsa kendisine masum demişse biz de diyelim ki Hz. İsa masumdur. Ama eğer o kendisine masum demiyorsa, İncil’de başka türlü ifadeler hatta tersi ifadeler varsa o zaman Hristiyanlar nasıl masum diyebilirler. İncil’de şöyle bir ayet var:

“İsa yola çıkarken, biri koşarak yanına geldi. Önünde diz çöküp O’na, «İyi öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?» diye sordu.

İsa ona, «Bana neden iyi diyorsun?» dedi. «İyi olan tek biri var, O da Tanrı’dır.»<sup>64</sup>

Adamın Hz. İsa’ya iyi demesi Hz. İsa’nın hoşuna gitmiyor ve Hz. İsa da ona cevaben:

**“niçin bana iyi diyorsun** «İyi olan tek biri var, O da Tanrı’dır.»” diyor.

Şimdi eğer Hz. İsa Allah’ın oğlu olsaydı demesi gerekirdi ki “maşallah ne irfan sahibi bir insansın, ne marifet sahibi bir insansın sen. Beni tanıdın bana iyi dedin çünkü Allah’tan başka iyi yoktur bende Allah’ım” demesi gerekirdi ama demedi.

Şimdi burada bunu da bilmekte fayda vardır. Hristiyanlara bazen siz kitabınızı değiştiriyorsunuz diyorlar inanmıyorlar.

Mesih-i Mevud<sup>aleyhisselam</sup> Hristiyanların karşısına bu ayeti koyarak “o kendisinin iyi bir insan olduğunu kabul etmiyor da siz onun masum ve günahsız Allah ve Allah’ın oğlu olduğunu söylüyorsunuz” dediği zaman, bir cevap veremediler ve Hristiyanlar Hindistan’da, Pakistan’da 1910 senesinden sonra basılan İnciller’de bu ayeti değiştirdiler. İfade ne idi “iyi muallim” ifade bu idi. Bunu şu şekilde değiştirdiler ve “sen bana iyilik hakkında neden soruyorsun”. İfadeyi bu şekilde

değiştirdiler. Bakın ikisi arasında ne kadar büyük bir fark vardır.

Hristiyan din adamları ile, papazlar ile görüştüğümüzde onlar devamlı olarak iddialarında Hz. İsa dışındaki bütün peygamberlerin bütün insanların günahkâr olarak yeryüzüne geldiğini söylüyorlar. Biz de tartışmalarda bu ayetleri delil olarak gösterdiğimizde bir türlü kabul etmiyorlar.

Onların kabul edip etmemeleri çok önemli değil, çünkü kalbi tatmin etmek Allah’ın işidir bizim işimiz değildir. Bizim işimiz gerçeği söylemektir.

Hristiyanlar, günah nesilden nesile miras olarak geçti dediler. **Kur-an’ı kerim ise bunu reddetti ve dedi ki:**

“Biz daha önce Âdem’e kesin bir emir vermiştik, ama o (onu) unuttu.”<sup>65</sup>

### **Adem unuttu.**

Unutmak başkadır günah başkadır. Günah bile bile suç işlemektir. Ayetin devamında ise şöyle deniyor:

“Ancak (emrimize karşı gelmek konusunda) kesin iradesinin olmadığını gördük.”

Adem<sup>aleyhisselam</sup> unutmuştu ve onda günaha meyil yoktu diyor. Günaha azmi yoktu diyor.

Ama onlar vardı diyorlar çünkü bu hayal dünyasını kuracaklardı ve bu hikayeyi uydurmadan dinleri kurulmuyordu onun için böyle hikayeler uydurmak zorunda kaldılar. Bu hayal dünyası yıkıldığı zaman zaten dinleri yıkılıyor ve ellerinde bir şey kalmıyor.

Hazırlayan: Raşit Paktürk

<sup>64</sup> Markos, 10. Bölüm, 17-18. ayet

<sup>65</sup> Taha Suresi, 116. ayet

## Minhacü't Talibîn'den

### Günaha batmış olmanın seviyeleri

#### BÖLÜM 9

Günaha karşı savaşmak için bunun seviyelerini bilmek gerekir. Bu sebepten bu aşamada bu seviyeleri anlatsam yeridir.

1. İlk seviyede; insan günaha *nefretle bakmasına* rağmen *çok nadiren* de olsa işlemek zorunda kalır ve işler.
2. İkinci seviyede insan günaha "*kötüdür*" der ama *birçok zaman* heveslerine ve arzularına dayanamaz, işler.
3. Üçüncü seviyede insan belli bir günaha kötü demez ama özel bir işleme hevesi de yoktur. Uygun ortam olursa kötü görmediği için işler.
4. Dördüncü seviyede insan *gizlice günahı sevmeye başlar* ama hayâsı ve utanç duygusu açıkça işlemekten meneder. Ancak gizlice yapar. Sakınırsa sadece örf ve adetler yüzünden sakınır.
5. Beşinci seviyede hayâ ve utanç hicapları da kalkar, örf ve adetleri yok sayıp apaçık bir şekilde işler. İşlemeyi de sever.
6. Altıncı seviye de insan başkalarının da günah işlemesini teşvik eder, iyi



olduğunu söyler.

7. Yedince seviyede ise insan artık şeytanın ta kendisi olur. Hayatının tek amacı günahı yaymak olur.

Buna karşı iyiliğin de yedi seviyesi vardır.

1. Sevap beklentisiyle iyilik yapmak
2. Vazife bildiği için, Allah emrettiği için iyilik yapmak.
3. İyiliği iyilik olduğu için yapmak.
4. İyiliği alışkanlık haline getirmek ve öyle yapmak,
5. İyilikle mutlu olmak, mutluluğu iyilik yapmakta aramak,
6. İyiliği yaymaya çalışmak.
7. İyiliğin sembolü hale gelmek. İyiliği yaymanın hayatının tek amacı olduğuna inanmak ve öyle yapmak, yani melekler gibi olmak.

Bunun üstünde de bazı dereceler vardır ama onlar *kesbi*<sup>1</sup> değildir, *vehbi*<sup>2</sup> dir. Kastettiğim peygamberlik seviyeleridir.

Daha önce de anlattığım gibi aynı sıfatlar diğer kullara karşı kullanılırlarsa ahlak olur, Allah'a karşı kullanıldıklarında adı maneviyat olur. Dolayısıyla prensip olarak birinin tedavisi diğerinin de ilacı sayılır. Bu sebepten ahlaki ve manevi hastalıkların ilaçlarını ayrı ayrı beyan etmeye gerek yoktur. Ayrıca zaman darlığından dolayı diğer dinlerin veya sufilerin beyan ettiği ilaçlara girme şansım da yoktur. Bu yüzden sadece benim anladığım kadarıyla İslamiyet'in anlattığı ilaçlarla yetineceğim.

İslamiyet "günah oluştuktan sonra tedavi yöntemi nedir?" sorusundan önce "günahın hiç oluşmaması için ne yapabiliriz?" sorusunu gündeme getirmiştir. Hiç şüphe yoktur ki bu sorunun cevabı günah sıkıntısından kurtulmak için bir anahtar gibidir. Kumaş kirlendikten sonra

onu yıkamaktansa hiç kirletmemeye çalışmak daha iyi değil mi? Muhakkak ki en önemli ve güzel başlangıç noktası budur. Dolayısıyla görüyoruz ki İslamiyet diğer dinler gibi sadece oluşmuş olan günahı yok etmenin yöntemlerini değil, hiç oluşturmamaya yönelik tavsiyeler de beyan etmiştir.

Ama ne yazık ki Kûr'ân-ı Kerîm ilğimizi bu noktaya çekmesine rağmen ve bazı evliyaların da bu konuya dikkat çekmelerine rağmen ümmet ve kavim olarak Müslümanlar bunu pek önemsememişlerdir. Günahın tohumlarının reşit olma yaşından çok önce atıldığını tamamen göz ardı etmişlerdir. İnsanlar "falanca kişi şimdi günah işleyecek" dediğinde aslında bu cümlenin gerçek anlamı "içine çok önce atılmış olan günah tohumu şimdi büyüüp bir ağaç olmuştur. Artık kendisini göstermeye hazırdır" şeklindedir. Tohum olmadan ağaç olur mu? Kesinlikle hayır. Eğer reşit olmadan önce gizli günah kabiliyeti olmasaydı birden bire nereden oluşurdu? Her tür günah aslında çocukluk döneminin sonucudur. Her tür kötülük ergenlik çağından önce insanın kalbine yerleşir, yeşerir. Hatta bazı durumlarda bazı kötülükler doğumdan önce bile yerleşirler. Ergenlik çağına geldikten sonra ulemaların "şimdi bunu gınahtan kurtar" demesi abestir. Bu aşamada o artık tamamen şeytanın pençesindedir. Ben "her tür günaha karışmıştır" demiyorum. Günahın kabiliyeti ve onlara yenik düşmenin meyli oluşmuştur diyorum. Anlattığım gibi tüm ahlaklar maddenin bazı özelliklerinden oluşurlar. Bunların dengesi küçük yaşta bozulursa çocuk son derece masum durmasına rağmen, günah işlemenin tüm kabiliyetlerini barındırıyor olacaktır.

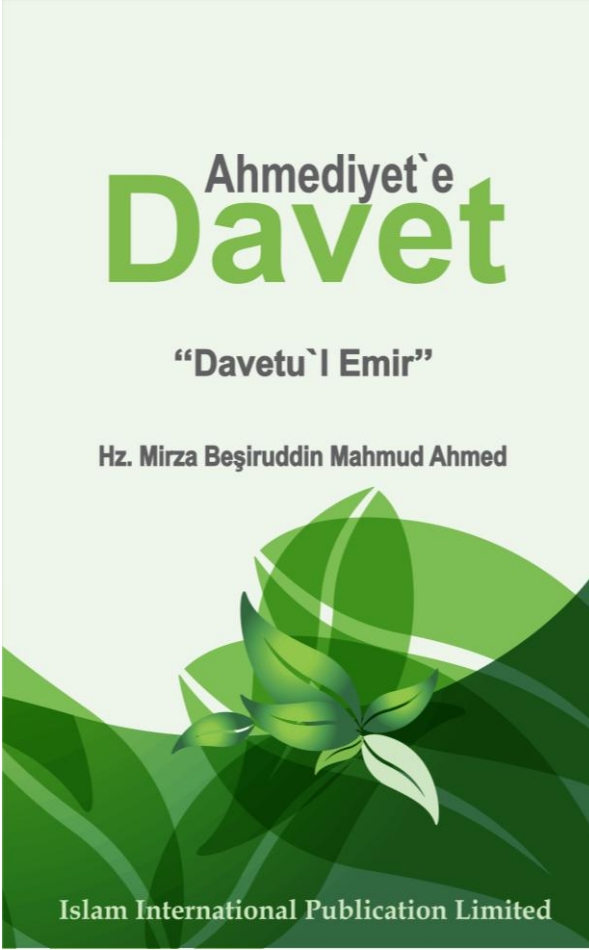
Minhacü't Talibîn (Arayanların Yolu ) adlı bu eser, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin <sup>aleyhisselam</sup> 2. Halifesi Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in radiyallahü anhu 27 Aralık 1925 yılında senelik "Jalsa Salana" toplantısındaki konuşmasıdır.

Çev.: Seyyid Atik Ahmed

<sup>1</sup> Çabayla elde edilebilen bir şey

<sup>2</sup> Ancak Allah'ın lütfuyla bahşedilen bir şey

## Yeni Kitabımız Yayınlandı



Bu kitap “Davetü’l Emir” adı altında 1926’da bir mektup şeklinde Urdu dilinde yazılmış olup, Farsça-ya çevrilerek eski Afgan Kralı Emanullah Han’a sunulmuştu. İlk İngilizce tercümesi “Invitation To Ahmadiyyat” (Ahmediyet’e Davet) adıyla 1961 yılında basılmıştır. Davetü’l Emir, her devirde insanoğlunun istifadesi için yazılmış bir kitaptır.

Kral Emanullah Han’ın bu kitabın kendisine sunulmasından iki yıl evvel, üç Afganlı Müslüman Ahmediyi recmettirerek (taşlatarak) öldürtmesinden dolayı, bu kitap özel bir mana ve ehemmiyet kazanmıştır. O feci hadiseler üzerine, Müslüman Ahmediye Cemaati’nin tebliğini, gayelerini ve mantığı esaslarını, sözü geçen kralın dikkatine sunmak mecburiyeti ortaya çıkmıştı. Hadiseler ve mektup şeklindeki eser artık tarihe mal olmuştur. Ancak, onların önemi ve etkisi bugün bile devam etmekte ve gittikçe artmaktadır. Bundan dolayı,

“Davetü’l Emir’in o zamandan günümüze defalarca basılmış olmasına hayret edilmemesi gerekir.

Bu kitap, sayısız insanın hidayet bulmasına vesile olmuştur. Onun vasıtasıyla doğruyu bulanlardan biri de, Peşaver ve çevresinde çok iyi tanınan Han Fakir Muhammed’dir. O, Ahmediyet’e kavuşmadan önce, 1930’lu yıllarda Londra’ya giderken, Müslüman Ahmedi kardeşi Muhammed Ekrem Han birkaç diğer kitapla beraber “Davetü’l Emir”in bir kopyasını, kendisine haber vermeden bavuluna koymuştu. Avrupa’yı dolaşırken o, zamanımızda Batının maddi refah ve ilerlemesine ve Hristiyanların İslam memleketlerinde ve diğer memleketlerdeki hâkimiyetine de tanık olunca, “Acaba bu durum değişmeyecek mi?” “Müslümanlar böyle bitkin ve zelil durumda sonsuza kadar kalacaklar mı?” “Ve bir daha dünyanın manevi liderliğine yükselemeyecekler mi?” diye İslam’ın tekrar yükselişi ile ilgili ümidini yitirmişti. Han Fakir Muhammed, can sıkıntısını gidermek için bir şey okumak istediğinde bavulunu açıp karıştırdınca, “Davet-ül Emir”i buldu ve onu okumaya koyuldu. O, bu kitap içinde “İkinci Delil - Peygamber Efendimiz’in<sup>sav</sup> Şahadeti” adı altında, onun mübarek dilinden bin dört yüz sene önce çıkan İlâhî gaybi haberleri buldu. Bu gaybi haberler, Hristiyanlığın galip gelmesi, refahı ve kudretinden sonra, İslam’ın tekrar dirilerek gücünü yeniden kazanacağından söz etmekteydi. O, bu gaybi haberleri okuduktan sonra, “Hristiyanlığın galibiyeti hakkındaki haberler nasıl doğru çıktıysa, İslam’ın tekrar dirilip galip geleceği hakkındaki önceden verilmiş olan haberler de kesinlikle doğru çıkacaktır,” diye bir kanaate varmıştı. O, bu gaybi haberleri okuyup, İslam’ın çöküşünden sonra tekrar dirilip galip geleceği hakkındaki vaadin, Vadedilen Hz. Mesih ve Mehdi<sup>as</sup> vasıtasıyla gerçekleşeceğinden de emin olmuştu. Han Fakir Muhammed kitabı elinden bırakmadan okumaya devam etti. O, daha kitabın sonuna gelmeden, Hristiyanlığın İslam’a meydan okumasına karşı, ancak Ahmedi Müslümanların bir cevap olduğuna kanaat getirdi ve biat ederek Vadedilen Mesih ve Mehdi’nin<sup>as</sup> cemaatine katılıp, İslamiyet’in dirilişi için fedakârlığa çağıran her ses karşısında, öncelikle “İlbeyk” (hazırım) diyenlerden oldu. Allah kendisinden razı olsun. Âmin.